

Jeff Stone

Năm
vị
tổ
sư

Khu

Nguyễn Tuân Đan dịch

BỘ SÁCH VĂN HỌC KỲ ẢO HẤP DẪN

NXB Hội Nhà văn

Jeff Stone

Nguyễn Tuệ Đan dịch

Khi

Năm
vị
tổ
sư

NXB Hội Nhà văn

“The Five Ancestors - Book 2: MONKEY”

Copyrights © 2005 by Jeff Stone

This translation published by arrangement with Random House Children
Books,

a division of Random House.

Xuất bản theo hợp đồng trao quyền sử dụng tác phẩm giữa

Random House Children’s Books và Công ty TNHH Sách Phương Nam

Bản quyền tiếng Việt © Công ty TNHH Sách Phương Nam, 2010.

Mọi sao chép, trích dẫn phải có sự đồng ý bằng văn bản của

Công ty TNHH Sách Phương Nam.

Truyền thuyết tiếp diễn...

Năm vị dũng sư thoát chết trong cuộc hủy diệt chùa Ấn Chân. Mỗi người là một cao thủ của một môn võ khác nhau, và được đặt cho một cái tên tương ứng. Thoát được vào rừng, năm người quyết tâm thực hành lời răn dạy của Đại Sư của họ: truy tìm những bí mật trong quá khứ.

Nhưng một năm trước đó, một thằng bé lớn hơn họ đã bị đuổi khỏi chùa Ấn Chân. Cũng là một tay cao thủ như năm người kia, hẳn tin rằng mình không được đặt cho một cái tên phù hợp. Chính thằng bé này là kẻ đã thực hiện cuộc thám sát và thề báo thù những anh em đồng môn cũ của hẳn. Hẳn nguyện sẽ theo đuổi đến cùng tới khi nào giết được những kẻ mang sứ mệnh trở thành... NĂM VỊ TỔ SƯ.

Tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc

4348 - Năm Dần

(1650 sau công nguyên)

Trong cuốn sách này - và những cuốn tiếp theo trong loạt sách Năm Vị
Tổ Sư - chúng tôi cố gắng phiên âm một số chữ, đặc biệt là tên của các
nhân vật và địa danh trong tiếng Quảng Đông, ra tiếng Việt đến mức có thể
trong khả năng của mình, mong độc giả lượng thứ và góp ý nếu có sai sót -
ND.

MỞ ĐẦU

Lần đầu tiên trong một ngàn năm, có một tiếng sét vang lên trong ngôi chùa.

Núp trong cái chum bằng đất nung nặng đặt ở sau một võ sảnh, thẳng nhóc Hầu mười-một-tuổi hoảng kinh với từng tiếng BÙM, tiếng RẮC! Tiếng sấm bên trong ngôi chùa chỉ đến từ một nguồn thôi. Một con rồng. Một con rồng đang trong cơn thịnh nộ. Hầu rùng mình run rẩy.

Theo truyền thuyết, rồng chế ngự gió mưa và sấm sét. Nhờ ơn rồng, mùa màng của con người sẽ nhận được đủ mưa cho một mùa gặt phong nhiêu; làm cho rồng giận, thì mùa màng sẽ bị cuốn trôi sạch - cả chính bạn, ngựa của bạn và cả gia đình bạn nữa. Làm cho rồng giận, thì nó sẽ tạo nên một cơn bão kinh dị, đập nát mọi thứ bằng cái đuôi hung bạo của nó, thiêu rụi mọi thứ còn lại bằng hơi thở rừng rực lửa của nó.

Con rồng hẳn là nguyên do mà Đại Sư đã bắt Hầu và bốn người anh “trong chùa” của nó: Hồ, Xà, Hạc và Long nằm co ro trong chum. Đại Sư bảo rằng ngôi chùa đang bị quân lính tấn công, nhưng Hầu biết rằng nếu quân lính chỉ là những người bình thường thì họ không thể nào đánh bại được các dũng sư của chùa Ấn Chân. Những kẻ tấn công hẳn đã liên minh với một con rồng. Những tiếng sấm động đó là gì chứ nếu không phải là tiếng động do con rồng quật cái đuôi khổng lồ của nó?

Một con rồng quật đuôi làm cho Hầu nhớ đến người anh tên Ưng và chiếc roi xích của hắn. Ưng đã giận dữ rời bỏ chùa Ấn Chân năm ngoái. Hắn giận vì đã được huấn luyện suốt đời như một con chim ưng, trong khi hắn luôn muốn là một con rồng mạnh mẽ. Ưng đã vung ngọn roi xích để có một chiếc đuôi rồng cho riêng mình.

Hầu lại rùng mình. Ưng đã thề sẽ trở lại chùa Ấn Chân để trừng phạt Đại Sư vì huấn luyện hắn như một con chim ưng, nhưng Ưng không ngu

*xuân chút nào. Hãn không bao giờ tấn công chùa Ấn Chân và một trăm
dũng sĩ của nó trừ phi hãn nắm chắc phần thắng. Và để cho việc đó xảy ra,
thì hãn hãn đã đạt được sức mạnh vượt xa những con người bình thường...*

*Hầu nghi, “Ồ, không! Có lẽ Ưng đã tìm được cách biến mình thành một
con rồng thật rồi! Có lẽ hãn mọc vảy và một cái đuôi và ...”*

CẮC-BÙM!

Chương 1

Hầu chạy xuyên qua những ngọn cây đẫm ánh trăng, nỗi hoảng sợ khiến nó lao mình càng lúc càng sâu vào rừng. Nó phải bỏ đi càng xa chùa Ấn Chân càng tốt. Ưng đã trở lại và trở nên nguy hiểm hơn bao giờ hết.

Hầu nhảy khỏi nhánh đầy u nần của một cây sồi già và bay là đà qua bầu trời đêm.

Nó đáp xuống trên một nhánh cây phong non rồi dừng lại. Nó thật may mắn còn sống, một mình thoát được mà không bị thương tích gì. Các anh em Hồ, Hạc, Xà và Long của nó cũng vậy. Chùa Ấn Chân bị tàn phá đổ nát và các dũng sư trong chùa - các sư huynh và sư phụ của nó - đều đã chết.

Hầu run rẩy. Tiếng sấm mà nó nghe là một thứ vũ khí hủy diệt tàn khốc mới mà người ta gọi là khẩu *súng*. Chỉ cần dùng một ngón tay mà siết, giờ đây một tên lính tầm thường chưa từng được huấn luyện gì cả có thể giết chết một cao thủ võ công thượng thừa. Ưng mang theo một khẩu súng và kèm theo nó là sự dũng mãnh của một con rồng. Tuy nhiên, chùng đó vẫn là chưa đủ với Ưng. Hăn có bộ mặt đầy sẹo, những vết hăn có sắc tố xanh. Hăn chẻ lưỡi ra và giữa răng với móng tay cho nhọn hoắc. Giờ thì Ưng trông giống một con rồng. Một con rồng điên rồ, đầy căm hờn, mười-sáu-tuổi.

Hầu rùng mình nắm lấy một nhánh dây leo to. Nó đẩy người khỏi nhánh phong mảnh dẻ và tung người, hai chân tới trước, về phía một cây đu đu sộ.

Đại Sư đã dạy cả bọn rằng, “Phân tán ra khắp bốn phương trời, khám phá những bí mật của Ưng và của các con nữa. Hãy khám phá quá khứ, bởi vì nó là tương lai của các con.”

Hầu buông nhánh dây leo ra rồi tung mình nhào lộn lên một nhánh trên ngọn cây đu. Nó bắn khoản, *Tại sao Đại Sư chỉ giấu đi có năm đứa chúng mình thôi nhỉ? Điều gì làm chúng mình đặc biệt vậy chứ?*

Đại Sư chỉ cung cấp một manh mối duy nhất. Ông bảo rằng Hầu và bốn anh em nó được kết nối với nhau và với Ưng. Hầu đoán rằng chuyện này dính líu với cái dữ kiện tất cả bọn chúng, kể cả Ưng nữa, là những đứa trẻ mồ côi. Tuy nhiên, điều đó không giải thích được gì nhiều. Nó không giống việc bất cứ đứa nào trong bọn có cùng cha mẹ với nhau. Chúng khác nhau quá.

Hầu liếc xuống hai bàn tay đen và nhỏ nhắn của mình. Nó là một cao thủ thuộc môn võ hầu quyền, chẳng có gì giống với Hồ cả, thằng “cọp” to quá khổ, hung hăng quá cỡ, mười-hai-tuổi; hay với Xà, thằng “rắn” cao khòng, bí ẩn, mười-hai-tuổi. Nó còn khác với Hạc hơn nữa, thằng “sếu” tái nhợt, luôn duy lý, mười-hai-tuổi; và với Long, thằng “rồng” khôn ngoan, cường tráng.

Hầu thở dài. Nó nhớ mấy đứa kia quá.

Một cành cây nhỏ lay động và Hầu cứng người lại. Nó ngó quanh nhưng từ trên cây cao không thấy được gì. Thận trọng, nó tung mình xuống cành thấp nhất của cây đu để nhìn gần hơn. Nó nhìn xuyên qua một chùm lá mới và tìm nó hăng đi một nhịp. Khoảng rừng này trông thật là quen thuộc. Nó đã tính đi thẳng một mạch tránh xa khỏi ngôi chùa, nhưng nó luôn rất kém với việc định phương hướng.

Thêm một cành nhỏ khác lay động.

Hầu luôn thật thấp trên một cành cây to và nín thở. Một lát sau, nó thấy một tên lính của Ứng đang đi tuần.

Hầu rùng mình. Nó đã chạy một vòng thật rộng và giờ thì nó về lại ngay ở nơi đã khởi hành, kề bên chùa Ấn Chân!

Tên lính đi về hướng của Hầu. Hầu quan sát hẳn thật kỹ. Bộ giáp nặng nề trùm lên thân thể và hẳn cầm một khúc cây ngắn chừng bằng cánh tay của Hầu. Hầu thấy được cái khúc cây khá rõ khi tên lính đi ngang qua một khoảng sáng trắng. Khúc cây to gần bằng cây côn của nhà sư và được làm bằng loại gỗ màu rất nhạt, cây sấp trắng. Toàn bề mặt được trang trí bằng những hình khắc phức tạp, những hình khắc này được một mảnh kim khí nóng nung cháy lên thành màu nâu. Tên lính còn ở cách một khoảng xa, nhưng Hầu biết chính xác những hình khắc đó là gì.

Chúng là những con khi.

Làn môi trên của Hầu bĩu cong lên.

Các dũng sư của chùa Ấn Chân, hay bất kỳ ngôi chùa nào khác, vì lý do đó, không được phép có tài sản riêng. Tài sản riêng đồng nghĩa một sự trói buộc vào thói trần tham sân si của con người, do đó các nhà sư không sở hữu gì cả và chia sẻ mọi thứ. Tuy nhiên, ở chùa Ấn Chân, vũ khí là một ngoại lệ. Mặc dù không được xem trọng món này hơn món khác, nhưng các dũng sư của Ấn Chân thường thích món vũ khí của riêng mình hơn. Món vũ khí ưa thích của Hầu được gọi là đoản côn và cây côn đặc biệt mà nó thích giờ đang nằm trong tay phải của tên lính.

Hầu ôm chặt hai gối lại và bắt đầu lắc tới lắc lui. Tên lính đã tham gia vào cuộc thăm sát các bạn và gia đình của Hầu, đồng thời đốt trụ ngôi nhà duy nhất mà Hầu từng biết trong đời. Và giờ đây tên lính định bỏ đi với món kỷ vật đó. Đâu dễ vậy, Hầu không để cho chuyện đó xảy ra dễ dàng vậy đâu.

Khi tên lính đi ngang bên dưới cái cây nó đang núp, Hầu tập trung vào nhịp bước của tên lính. Khi cánh tay phải của tên lính đánh ra sau và trọng

lượng của hắn chuyển qua chân trái, thì Hầu thả người xuống khỏi cành cây như một cái đe nặng trĩu.

HUYCH!

Hai chân của Hầu tống vào phía sau đầu gối bên trái của tên lính khiến gối khụy xuống, nện xuống đất. Hầu chộp cây côn và nhảy tới trước, vặn nó ra khỏi bàn tay của tên lính rồi nhảy lên một cành cây nằm thấp là đà. Nó cười khì với tên lính và vung vẩy cây côn.

Tên lính loạng choạng đôi chân, “Xuống đây nào, con khi nhóc kia!”

Hầu lắc đầu rồi vọt lên một cành cao hơn.

“Đừng chơi đùa với tao, thằng thầy chùa. Tao thấy cái áo bào vàng của mày rồi. Mày đừng để tao phải leo lên đuổi nhé.”

Hầu xoay người nhảy qua một cây khác khi tên lính cất cao giọng, “*Tao bảo xuống đây ngay!*”

Hầu ngừng lại. Nếu tên lính gào to hơn, thì bọn quân tiếp viện sẽ tới. Hầu không khoái đánh nhau với cả một đội quân đông đảo. Nó cần làm một điều gì đó, thật nhanh. Nó phóng vèo qua phía bên kia của cái cây, nó làm vậy để được ở ngay phía sau tên lính, cùng nhìn về một hướng như tên lính, rồi buông người nhảy thẳng xuống. Nó đáp xuống, hai chân đặt ngay trên hai vai tên lính.

Tên lính bàng hoàng, hắn ngẩng đầu lên và chụp lấy áo bào của Hầu. Hầu chuôi cây côn dưới cằm tên lính, ấn đầu gối vào phần dưới đầu của hắn, rồi ngửa người ra sau.

Tên lính ngạt thở, lão đảo bước lùi ra sau, buông áo của Hầu ra. Hắn vung tay loạn xạ, cố hất Hầu văng ra khỏi đôi vai. Hầu nương theo đà, chuyển trọng lượng về phía trước.

Tên lính ngã lăn quay, mặt nện xuống đất. Hắn vù vù vẩy, nhưng Hầu giữ chặt cây côn cho tới khi thân thể tên lính xụi lơ. Hầu rút cây côn ra từ bên dưới tên lính và lật hắn lại.

Tên lính thở chậm và đều. Thận trọng, Hầu đặt một bàn chân trần, đen thui lên mũi tên lính và ngo ngoáy các ngón chân. Tên lính vẫn không cựa gì.

Tên lính đã hoàn toàn bất tỉnh.

Hầu cười khẽ và chuỗi cây côn vào túi áo bào. Nó đứng yên ngó quanh. Chùa Ấn Chân rất gần đây. Nó cần kiểm tra xem có ông anh nào quay lại đây không. Có lẽ nó có thể do thám Ứng và “khám phá ra một vài bí mật của hắn” như Đại Sư đã dạy.

Đại Sư!

Lần cuối cùng mà Hầu thấy Đại Sư, thì ông đang một mình với Ứng trong võ sảnh đang cháy ngàn ngọn. Chắc chắn hai người đó đánh nhau tới một mất một còn!

Hầu lao về phía trước, lạng lẽ theo các lối đi của tên lính trở lại phía chùa Ấn Chân.

Chương 2

Bên trong ngôi võ sảnh mù mịt khói, đệ tử và sư phụ đứng đối diện đánh nhau một trận sống mái. Những ngọn lửa cuồn cuộn như sóng trên các thanh rui mè trên cao, hắt bóng xuống vắt ngang gương mặt sẹo của Ưng. Đôi mắt đen của hãn cháy bỏng hơn cả ngọn lửa trên đầu. Hãn bẻ từng khớp tay.

Đại Sư đứng uy nghi như một cây sồi tám mươi tuổi.

Ưng quát, “Mi biết lý do khiến ta trở lại, phải không, lão già kia?”

Đại Sư đáp, “Từ ánh mắt của con, ta biết.”

“Ta căm hận mi!”

“Ta biết.”

Ưng dang rộng đôi tay ra như đôi cánh chim ưng và bắt đầu lượn vòng quanh Đại Sư, “Tại sao mi ca ngợi ta những điều mà ta không có?”

“Ta đã nghĩ rằng điều đó là tốt nhất.” Đại Sư đáp bằng giọng thật điềm tĩnh. Đầu ông xoay từ từ, đôi mắt dõi theo Ưng.

Ưng nạt, “Tốt nhất cho ai?”

Đại Sư đáp, “Tốt nhất cho ta, ta nghĩ vậy. Ân Chân cần một con chim ưng. Có lẽ ta nên chọn một thứ gì khác. Một thứ gì ít ... hung hăng hơn.”

“Vậy thì mi nên nuôi dưỡng ta thành thứ gì?” Ưng mia mai hỏi, “Một con chó đi quanh quần theo chân mi và nhảy khi mi ra lệnh ư? Lẽ ra mi nên nuôi dưỡng ta như là đáng ra ta được nuôi dưỡng như thế!”

Đại Sư lắc đầu, “Không, điều đó thật là bất hạnh. Ta biết chắc là như thế.”

Ưng nói, “Mi sẽ trả giá vì cướp mất quyền thừa kế của ta! Và mi sẽ trả giá cho việc thay đổi tên họ của ta. Những kẻ khác cũng phải trả giá. Sự trả hận của ta sẽ đổ lên đầu tất cả những kẻ mà mi mang lại sự nòng ảm và lòng trặc ản với cuộc đời chúng, bởi vì đó là định mệnh của ta.”

Đại Sư đáp, “Đúng đó là định mệnh của con. Nhưng con có sức mạnh để thay đổi nó cơ mà.”

Ưng thét lên, “Không bao giờ!” Hảnh thôi không lượn vòng quanh nữa và dừng lại sau lưng Đại Sư. “Sau khi thủ hạ của ta thu hồi mấy quyển bí kíp rỗng ở tầng thư, ta sẽ học những ngón mà ta sinh ra để thủ đắc chúng. Và một khi ta gặp quyển bí kíp cuối cùng lại, thì ta sẽ tự hào lấy lại cái tên mà cha ta đã đặt cho ta. Cái danh tính mà mi cố chôn vùi nó dưới lớp lông của một con chim ưng. Tên khốn kiếp kiêu căng kia!”

Đại Sư nói, “Đừng đi theo vết xe đổ của cha con. Ta van con hãy nỗ lực đi bằng lối riêng của mình. Cha con là một kẻ bệnh hoạn. Chỉ có một kẻ bệnh hoạn mới đặt tên cho con mình là...”

“AAAHHH!” Ưng lao thẳng vào lưng của Đại Sư. Hàm răng nhọn hoắc của hảnh dừng lại cách cái cổ gầy, nhăn nheo của Đại Sư chỉ một sợi tóc. Ưng rít lên, “Mi dám nói về cha ta bằng giọng như thế à! Ông ấy không làm điều gì sai trái và mi biết như vậy mà. Tất cả mọi chuyện đều do mi làm. Mi cố tình sắp đặt mọi chuyện và mi cố thay đổi, tráo trở những điều sai trái của mình từ khi đó. Đó là lý do mi mang ta đi khỏi bộ tộc và tự mình nuôi dưỡng ta, không đúng vậy sao?”

“Không đúng.” Đại Sư đáp và quay lại đối diện với Ưng, “Ta nhận nuôi con là vì ta muốn mang lại hi vọng cho con.”

Ứng nói, “Mi đã không nhận nuôi ta. Mà mi bắt ta. Mi làm điều đó là vì mi muốn viết lại tương lai của ta theo ý mình. Hãy thừa nhận điều đó đi!”

“Ta làm điều đó là vì ta thương cảm cho con.” Đại Sư khoanh đôi tay xương xẩu lại, “Và bởi vì ta e rằng con sẽ hư hỏng nếu rơi vào tay bọn gian ác.”

Ứng nói, “*Rơi vào tay bọn gian ác à? Mi muốn nói đến những người có lòng trắc ẩn ư? Những người có viễn kiến ư? Những người như hoàng thượng ư?*”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì tại sao mi mang ta theo để giúp ngài vào năm ngoái, đồ ngu xuẩn...?”

“Ta biết vậy.” Đại Sư đáp, quay mặt đi, “Ta biết...” Ông cúi đầu buồn bã.

Ứng nói, “Lão già, quay lại đây chiến đấu đi!”

Đại Sư lắc đầu.

Ứng găm lên và bước vòng ra trước mặt Đại Sư. Đại Sư lại nhắm mắt lại và quay đi.

Ứng ép buộc, “Nhìn ta này!”

Đại Sư ngẩng đầu lên nhưng im lặng.

Ứng hít một hơi thật sâu, xuống tấn. “Vậy thì chuẩn bị về gặp tổ tiên này...”

Ứng nghiêm trọng giơ hai tay lên và duỗi những ngón tay ra. Hắn từ từ khép những ngón tay lại với nhau và cong chúng xuống, đồng thời duỗi hai ngón cái xuống và cong lên. Hắn giật hai bộ ưng trao hoàn hảo ra sau và thu hết nguồn lực cảm hờn cả một đời từ mọi ngõ ngách trên thân thể lại, đẩy nó lên qua đôi vai, truyền vào hai cánh tay. Mặc cho lòng thù hận dẫn dắt, hắn giáng đôi ưng trao vào lưng Đại Sư. Một tiếng ẦM ghê rợn vang lên và Đại Sư ngã quy xuống đất.

Ưng nhỗ nước bọt rồi bước ra khỏi gian võ sảnh đang cháy rùng rục mà không buồn ban cho kẻ giết cha mình một cái nhìn từ biệt.

Chương 3

Hầu đi chậm lại khi nó tiến về hàng cây bên kia khuôn viên chùa Ấn Chân. Nó chọn một cây phong thật to và phóng vèo lên thân cây. Nhìn xuyên qua đám lá non ở cuối cành cây, nó thấy Ưng đang đứng trong ánh trăng nhòa nhạt khói, ngay bên trong cổng chính của Ấn Chân. Một đám lính đứng vòng quanh Ưng. Tuy rằng cách một khoảng xa, Hầu vẫn cảm nhận được sự giận dữ của Ưng và nghe loáng thoáng những lời rủa sả to tiếng của hắn.

Dường như Ưng nổi hung lên với cái gã mà hắn gọi là Đường Lang nhất, tay này trạc khoảng ba mươi tuổi và có một bím tóc dài và rậm khác thường.

Bím tóc đẹp ghê, Hầu nghĩ vậy và cười thầm khi thấy Đường Lang cung kính dâng thanh trường kiếm của mình cho Ưng. Ưng rút thanh kiếm ra khỏi vỏ và đột ngột vung nó trên cái đầu đang cúi của Đường Lang. Rồi hắn chồm xuống, nhắc một vật to tròn lên, ném nó về phía Đường Lang.

Đường Lang bắt lấy cái vật đang xoay tròn tròn lại rồi đặt nó xuống đất cạnh bên chân mình. Khi Đường Lang lau đôi tay ngang qua ngực áo, Hầu ngó trừng trừng vào cái vật đó. Nó chưa thể nhận ra được đó là cái gì. Nó nghĩ chắc là có một món gì khác trên mặt đất gần bên Ưng, nhưng bọn lính che khuất mất tầm nhìn của nó. Hầu gãi đầu và ngó lại Đường Lang.

Hầu hiểu *Đường Lang* có nghĩa là “con bọ ngựa” trong tiếng Quảng Đông. Nó cũng biết thật là hiếm người trong vùng có tên bằng tiếng Quảng Đông. Hầu hết mọi người nói tiếng Quan Thoại.

Hầu thắc mắc không biết do đâu *Đường Lang* có cái tên này. Hầu và tất cả bốn người anh của nó ngẫu nhiên đều có tên bằng tiếng Quảng Đông, đó là do *Đại Sư* đặt và mỗi đứa được đặt tên theo con linh thú của mình. *Ứng* cũng vậy. *Hầu* có nghĩa là “con khi” trong tiếng Quảng Đông. *Ứng* có nghĩa là “chim ưng.” Đối với Hầu, con bọ ngựa có vẻ như là một con linh thú kỳ dị, tuy nhiên nó thật phù hợp với *Đường Lang*. Hầu có một phẩm chất giống loài côn trùng lạ lùng.

Vì lý do nào đó, Hầu không thể rời mắt khỏi *Đường Lang*. Có lẽ là do khói trộn lẫn với ánh trăng chằng, nhưng *Đường Lang* gợi cho nó nhớ đến một ai đó...

Hầu lắc đầu và cố tập trung vào một vật khác. Nó lại ngó chăm chăm vào cái vật nằm trên đất lần nữa. Khói loãng ra một thoáng và Hầu nhận ra rằng cái vật to tròn có màu máu thịt đỏ lờm kéo thành vệt là cái đầu của một người! Và nó trông giống...

“*Đại Sư!*” Hầu há hốc kinh hoàng.

“*Suyt.*” một giọng nói thì thầm sau lưng Hầu.

Hầu nhảy tưng lên. Nó quay lại thấy ông anh *Hạc* của nó trên cành cây phía sau nó.

“*Hạc!* Anh có thấy...”

“*Không phải ở đây, Hầu à. Theo ta.*”

Hầu nhìn *Hạc* lặng lẽ lườn qua đám cây, chiếc áo bào của hắn phất phơ trên dáng người mảnh khảnh như con diều giấy màu cam. Hầu ghen thờ nuốt nước bọt và đi theo.

Hạc dừng lại trong đám cành chia ra của một cây đu khổng lồ đang chết dở. Bên nửa đã chết có một cái hốc lớn trong cái thân to đùng của nó cao

khỏi mặt đất. Hạc lách vào bên trong. Hầu phóng theo sau.

“Chào, em thân yêu.” Hạc thì thầm khi ngồi xuống, “Anh xin lỗi về chuyện dò theo em như thế. Anh hi vọng là không làm em hoảng vía.”

Hầu lấp bắp, “Đừnnngg lo về chuyện đó. Anh có thấy cái đó không? Cái đầu của Đại Sư...”

Hạc đáp, “Anh biết. Giờ thì xong hết rồi. Ngồi xuống đi.”

“Xong rồi à?” Hầu hỏi trong lúc đi tới đi lui, “Anh bảo *chuyện đó* chấm dứt rồi? Mình phải làm một điều gì đó mới được! Mình...”

Hạc giơ bàn tay xanh mướt lên. “Gượng đã nào, Hầu em. Anh xin mà. Chúng ta sẽ ra tay khi thời gian chín muồi, nhưng bây giờ thì chưa phải lúc. Em hãy hít một hơi thật sâu lấy bình tĩnh rồi kể anh nghe em thấy chuyện gì khác nữa?”

Hầu hít một hơi thật sâu rồi thở ra chậm chậm. Nó ngồi xuống đối diện với Hạc. “Tôi không thấy gì khác nữa.” Hầu thở dài, “Tôi chỉ ở trên cây có một lát trước khi anh đến. Anh đã trở lại bao lâu rồi?”

Hạc đáp, “Rủi thay, không lâu lắm. Anh ước gì anh đã trở lại sớm hơn. Có lẽ anh đã có thể giúp Đại Sư một tay... hay Hồ.”

Mắt Hầu mở to, “Hồ à?”

Hạc đáp, “Đúng vậy. Sau khi anh vòng trở lại đây, anh thấy Hồ đang cãi nhau với Ưng ở cổng chính. Đại Sư cũng có mặt ở đó. Ưng độc ác dùng roi xích đánh rách má của Hồ, rồi hãn giết Đại Sư.”

Hầu hỏi, “*Ưng* giết Đại Sư à?”

Hạc đáp, “Đúng vậy. Hãn dùng súng bắn xuyên qua tim Đại Sư.”

Hầu rùng mình cúi đầu, “Thôiii đi, anh đừng kể nữa.”

Hạc nói, “Anh xin lỗi, em à.” Nó chồm tới bên Hầu, dịu giọng, “Để anh kể em nghe về Hồ. Nó chạy đi. Anh đuổi theo xem có giúp được gì cho nó không, nhưng anh không theo kịp.”

Hầu sụt sịt ngược lên, “VẬY sao? Anh không bắt kịp Hồ à?”

Hạc lắc đầu cười, “Không. Anh không hề tưởng tượng nổi là Hồ chạy nhanh như vậy. Anh nghĩ chắc nó lấy được mấy quyển bí kíp rỗng ròi.”

Hầu nói, “Chắc đó là lý do làm Ứng giận dữ quá thế.”

Hạc từ tốn gật đầu, “Anh nghĩ là em nói đúng.”

“Chuyện gì đã xảy ra với Hồ vậy?”

“Anh không biết. Khi biết rõ là mình không đuổi kịp nó, anh quyết định quay lại đây để tìm hiểu thêm xem Ứng định làm gì. Đó là lúc anh thấy em trên cành cây.” Hạc vẫy vẫy ngón tay đùa với Hầu, “Lẽ ra em nên núp kỹ hơn, Hầu à.”

Hầu đảo mắt, “Cho tôi xin đi. Tôi đang mặc đồ màu cam mà.” Nó cười khi.

Hạc cười theo.

Hầu nhìn ánh trăng phản chiếu cái đầu tròn nhọt nhọt của Hạc, “Anh có biết điều gì về tay Đường Lang đó không? Cái gã có bím tóc dài đó?”

Hạc đáp, “Anh nghĩ có lẽ hẳn là tay đầu lĩnh số một của Ứng. Và anh có cảm giác là nó đã phạm một sai lầm lớn nào đó khiến Hồ đoạt được mấy quyển bí kíp. Dường như Ứng đổ hết lỗi cho hẳn.”

Hầu nói, tay gãi gãi đầu, “Đúng vậy. Tôi nghe tiếng Ứng la lối. Vậy giờ mình làm gì đây?”

Hạc ngó Hầu không chớp mắt, “Mình sẽ ở lại đây theo dõi Ứng.”

Hầu lặp lại, “*Ở lại đây theo dõi Ứng à?*”

“Đại Sư bảo chúng ta chạy đi rồi phân tán ra. Anh còn nhất trí rằng cách đó hợp lý nhất.”

Hạc nói, “Anh đã đổi ý. Nếu em không đồng ý, thì cứ đi đi. Dù sao đi nữa, chắc tốt nhất là anh ở lại đây một mình. Rốt cục, em sẽ nói quá nhiều

và làm cho cả hai đứa bị tóm cổ thôi.”

“Này, anh nói vậy là có ý gì đây?”

“Chẳng có gì đâu.” Hạc đáp, lắc đầu, “Bỏ qua đi. Hầu này, em có điều gì muốn nói với anh không? Anh thấy cây đoản côn của em thò ra khỏi túi áo kìa.”

Hầu nhìn xuống và nhét cây côn được chạm khắc vào túi áo. “Ồ, đúng rồi. Tôi đụng đầu một tên lính đang cầm nó. Tôi đoạt lại.”

“Em đoạt lại từ hăn à?”

“Đúng vậy. Tôi giật nó, rồi đánh hăn ngất luôn.”

“Vậy hăn vẫn còn sống à?”

Hầu đáp, “Tất nhiên là hăn còn sống. Tôi đâu phải là quân giết người.”

Đôi lông mày mỏng của Hạc nhướng lên, “Vậy thì mình cần phải vội lên mới được.”

Hầu hỏi, “Vội lên làm cái gì? Tôi tưởng là mình chỉ ngồi đầu đó quan sát thôi mà.”

“Đúng vậy, nhưng trước tiên mình phải lấy xác của Đại Sư lại. Và mình phải làm chuyện đó khi trời vẫn còn tối.”

Hầu giật phắt người, “Cái gì? Tại sao chứ?”

“Mình cần phải chôn cất Đại Sư và khẩn vái ông.”

“*Khẩn vái ông à?*”

“Ừ, nếu không thì hương hồn của ông không được yên nghỉ.” Hạc đáp, “Em có thấy rắc rối gì với chuyện này không? Sao em run dữ vậy?”

Hầu đáp, “Không có rắc rối gì đâu.”

Hạc đứng dậy nói, “Tốt lắm. Xác của Đại Sư nằm ở gần cổng chính. Nếu em có thể bày trò gì đó làm nghi binh, thì anh nghĩ anh có thể lên vào rồi

chuồn ra mà không bị phát hiện.”

“Anh chỉ muốn tôi làm như vậy thôi à? Gây sự chú ý của bọn lính?”. Hầu hít vào một hơi thật sâu rồi lấy tay lau mặt. “Dễ ẹc. Anh có nghĩ là đám lính đó mê tín không? Bởi vì tôi nghĩ là, nếu chúng sợ ma...”

Hạc cau mày, “Đừng bày trò gì nhiều quá, Hầu à. Mình chỉ cần làm cho chúng phân tâm chút thôi.”

Hầu trề môi.

Hạc lắc đầu. “Mình sẽ làm như thế này này. Mình sẽ chờ cho tới khi mọi chuyện êm đi, rồi hai đứa mình sẽ lên lên bức tường bao quanh ở phía sau nhà tắm. Em có nhớ cái cây cao bên trong chùa, ở chỗ bức tường kề bên nhà tắm và bức tường phía trước giao nhau không?”

Hầu hỏi, “Anh muốn nói cây đu thật to ở trong góc à?”

Hạc đáp, “Đúng rồi. Em trèo lên bức tường bên ngoài phía nhà tắm rồi núp trên cái cây đó, cầm theo một nắm đá cục. Anh lên đến quanh bức tường phía trước và núp trong bóng của cánh cổng. Khi nào sẵn sàng, anh sẽ vẫy tay, thì em ném đá lên mái nhà tắm từng hòn một. Hi vọng là điều đó sẽ làm cho bọn lính phân tâm đủ lâu để anh chộp lấy xác của Đại Sư và chuồn trở ra lại bên ngoài. Nếu mình may mắn, thì bọn lính sẽ không phát hiện ra cái xác biến mất cho tới sáng.”

Hầu nói, “Tôi không chắc là mấy hòn đá đủ để làm cho bọn lính phân tâm.” Một nụ cười mỉm hiện lên trên môi nó. “Sẽ ra sao nếu...”

“Đừng làm quá lộ, Hầu à. Chỉ cần ném mấy hòn đá rồi quay ngay về đây. Anh đi thám thính một lát đây. Em ngồi yên đây cho tới khi anh về nhé. Hiểu chưa nào?”

Hầu gật đầu, vô tình gãi cái môi trên để cố giấu đi nụ cười không thể kìm được. Hẳn là nó thành công vì Hạc đã nhảy ra khỏi cái hốc và phóng từ trên cây xuống.

Chương 4

Ứng đứng một mình dưới ánh trăng trước những gian nhà ngủ của chùa Ấn Chân. Những đường rãnh hằn sâu trên gương mặt của hăn duỗi ra khi hăn ngáp. Hăn cần được nghỉ ngơi. Cho đến lúc này hăn chỉ thành công phần nào trong sứ mệnh của mình. Chùa Ấn Chân đã bị hủy diệt và bằng chứng về tin cái chết của Đại Sư đang trên đường đến với hoàng đế. Nhưng hăn không lấy được mấy quyển bí kíp và năm đứa em nhỏ của hăn vẫn còn tự do đâu đó ngoài đời.

Ứng ngồi xồm xuống đất. Sự trốn thoát của mấy đứa em là thật đáng giận. Hăn đã trải qua suốt thời gian trong đời chứng kiến năm đứa đó được đối xử đặc biệt bởi vì một cái quá khứ mà không một đứa nào trong bọn được biết. Ứng luôn cho rằng mấy đứa đó có được một chỗ đặc biệt trong tim của Đại Sư. Và sau khi chứng kiến Đại Sư đã cố sức bảo vệ chúng như thế nào, thì giờ đây hăn tin chắc chuyện đó. Bởi vì bọn nhóc quá quan trọng với Đại Sư, nên Ứng quyết định rõ ràng chúng phải trả cái giá cao nhất để trả lại đầy đủ món nợ máu mà Đại Sư nợ hăn.

Từ khi rời bỏ chùa Ấn Chân, Ứng đã tìm hiểu được nhiều điều về quá khứ của hăn. Nhưng điều tồi tệ nhất là cha hăn đã bị Đại Sư giết, rồi ông búng hăn ra khỏi gia đình của hăn. Ứng thường có những hồi ức mơ hồ về chuyện này, nhưng hăn chỉ là một đứa bé vào lúc đó. Hăn chẳng thể nào

nhớ ra được gương mặt của thủ phạm. Tuy nhiên, từ khi hắn tìm hiểu ra sự thật, những hồi ức đó lại trôi lên trong những cơn ác mộng. Những ác mộng về cha hắn, một cao thủ long quyền lợi hại, bại trận dưới chính đôi long trảo của Đại Sư.

Giờ đây Ưng tin chắc rằng hắn có dòng máu rồng trong huyết quản. Cho dù Đại Sư đã nuôi dưỡng hắn như một con chim ưng. Không có hình phạt tệ hại nào dành cho Ưng hay cho bất kỳ một dũng sư nào khác hơn là việc được nuôi dạy theo một cách nào đó khác hơn là cái mà anh thật sự có. Giờ đây Ưng ở trong vị trí phán xét, hắn đã tự khoác lấy nó để đưa ra những hình phạt. Hắn đã thực thi bản án dành cho Đại Sư rồi. Chẳng bao lâu nữa sẽ là lúc trừng phạt năm tên tiểu tăng kia.

Tuy nhiên, bây giờ thì hắn cần ngủ. Ưng vào các phòng ngủ rồi mở cánh cửa sập dẫn xuống con đường hầm để thoát thân của chùa Ấn Chân. Hắn đã dùng con đường hầm như là một cửa hậu để khởi đầu cuộc tấn công, nhưng khi hắn còn sống ở chùa Ấn Chân thì đó đã là một nơi trú ẩn an bình dành cho hắn. Hắn hi vọng bây giờ nó sẽ là một nơi ẩn náu cho hắn. Hắn gọi tay đầu lĩnh thứ hai của mình.

“Thái úy Vũ! Trình diện ở lối vào đường hầm trong khu nhà ngủ. Ngay lập tức!”

Một lát sau, viên thái úy vạm vỡ cầm cây đuốc chạy ào vào gian phòng. “Thưa tướng quân, mọi việc ổn chứ?”

Ưng đáp, “Ừ, ổn. Ta sẽ xuống đường hầm một lát. Ta không muốn bị quấy rầy vì bất kỳ lý do gì. Ta sẽ phục hoạt những cái bẫy ở dưới đó của bọn nhà sư, cho nên bảo lính của mi đừng héo lánh tới.”

Thái úy Vũ đáp, “Thưa tướng quân, tôi hiểu. Tôi sẽ loan báo cho bọn chúng biết.”

“Tốt lắm. Khi ta trở lên lại, ta muốn thấy thêm những đồng giáp trụ cởi ra từ bọn lính đã chết. Hãy ra lệnh cho lính lục soát tìm xác thêm một lần

nữa. Ta muốn xem xét lại bọn nhà sư đã chết thêm một lần nữa để kiểm tra cho chắc rằng thật sự năm thằng nhóc đã trốn thoát rồi. Rõ chưa?”

Thái úy Vũ đẩy đôi vai mang giáp trụ ra sau và gật đầu. “Vâng, thưa tướng quân!”

Ung lều bàu gì đó trong miệng rồi thả người vào trong cái đường hầm thoát thân tối đen như mực để cố ngủ một giấc.

Chương 5

“Dậy, nào.” Một giọng nói thì thầm vào tai Hâu.

Hâu mở mắt thấy gương mặt tái nhợt của Hạc. Gương mặt nhòa sáng dưới ánh trăng chiếu xuyên qua lối vào của cái hốc cây.

Hạc nói, “Ừng đã xuống cái đường hầm thoát thân và tay đầu lĩnh số một của hãn, Đường Lang đã lên đường làm nhiệm vụ. Tới lúc mình lấy xác Đại Sư rồi.”

Không nói thêm lời nào, Hạc lách ra khỏi các hốc cây. Hâu khẽ rên lên rồi vội vã theo sau nó.

Khi chạy trên mặt đất, Hâu gắng sức để theo cho kịp, Hạc dễ dàng lượn mình bay xuyên qua bụi cây rậm rì. Cho dù từng thấy Hạc di chuyển như thế này vô số lần, Hâu dường như vẫn không quen được với điều này. Thật là quá sức kì quái khi một con người bình thường lại có khả năng di chuyển nhanh và êm xuyên qua nhiều chướng ngại vật. Nếu có kẻ nào có thể lên vào Ấn Chân lấy được xác của Đại Sư, thì kẻ đó chỉ là Hạc.

Khổ nỗi là, Hạc không giỏi trong việc hoạch định nghi binh. Ném vài hòn đá thì có thể lôi cuốn sự chú ý của bọn lính, nhưng không lâu. Hâu có một kế riêng hay hơn nhiều, chưa kể là góp vui hơn nhiều!

Hạc dừng lại sau một bụi rậm ở rìa hàng cây và xoay nhanh cái cổ vừa gầy vừa dài xem xét chung quanh. Không một tiếng động, nó ra hiệu cho Hầu đi theo, rồi băng qua vạt cỏ trống về phía vành đai khuôn viên ngôi chùa.

Hầu ở lại kể bên bụi rậm dưới bóng trăng.

Hạc chạy đến bức tường và nhìn lại Hầu với đầy vẻ bối rối trên gương mặt. Hầu mỉm cười vẫy tay.

Hạc ra hiệu cho Hầu đến cùng nó. Hầu ra hiệu bảo Hạc đi tiếp đi.

Hạc chỉ một ngón tay vào Hầu, lạnh lẽo mắng. Hầu đột ngột vẫy trả, như thể nó đang nói lời tạm biệt với một người bạn cũ.

Hạc lắc đầu, rồi ép cái thân hình mềm oặt vào vách tường đá thô nhám. Nó từ từ đi về phía góc mặt trước. Ngay khi Hạc lên đến quanh mặt trước, thì Hầu vụt ra tay.

Hầu bứt một nắm cỏ khô và dài từ rìa của hàng cây, rồi nhét chúng vào những chỗ trống trong quần áo mình. Nó để phần lớn cỏ lông thòng ra ngoài ở những góc kỳ quái. Kế đến, nó bứt một dây treo rậm dày từ một cái cây gần bên và dùng nó để cột bó cỏ to vào đầu. Sau khi gấp bó cỏ phủ lên mặt, Hầu nhặt một nắm đá cục rồi chạy băng qua vạt cỏ trống.

Không giảm tốc độ, Hầu phóng đến bức tường vành đai bằng đá tảng, đôi chân nó thoăn thoắt như đang leo thang. Bức tường cao bằng hai thân người, nhưng sau ba sải chân dài thì bàn tay còn lại của Hầu vươn tới rìa của mặt bằng rộng trên đầu bức tường. Nó đu mình lên đó rồi phóng vào cái cây đu thật to mà nó và Hạc đã bàn với nhau. Nó vừa kịp vào đúng chỗ thì Hạc ra hiệu cho nó bắt đầu đánh lạc hướng bọn lính.

Hầu câu một hòn đá lên mái ngói dốc của căn nhà tắm và hòn đá lăn xuống lộp cộp âm ỉ. Năm tên lính đứng gác giữa nhà tắm và cổng chính, nhưng không một tên nào phản ứng gì. Căn nhà tắm đang âm ỉ cháy và có vẻ như một tiếng động lạ trên mái nhà thì không đáng kể để quan tâm xem

xét. Hầu ném thêm một hòn đá nữa. Mặc dù nó lăn khỏi mái nhà và suýt trúng đầu tên lính đứng gần nhất nhưng không tên lính nào để ý.

Hầu mừng vì nó đã chuẩn bị kỹ.

Bằng một bước nhảy tuyệt đẹp, nó vọt ra khỏi cái cây và đáp xuống trên mái ngói, Hầu ngạc nhiên thấy rằng những viên ngói còn nóng quá! Hầu hoảng hốt rú lên và nhảy cẫng trong bóng lửa chập chờn. Lá cỏ từ trong áo nó lòi ra xoay vòng vòng như những gợn sóng điện phát ra từ một hòn ma vất vưởng.

Lần này, cả bọn lính đều ngó lên, rồi quỳ sụp dập trán xuống đất.

Một tên lính trong bọn la lớn, “Tao nói với bọn mày là lẽ ra mình phải chôn người chết đi!”

Tên khác nói, “Màyyy nói đúng! Các vong hồn kéo về đòi mạng mình đây!”

Hầu mỉm cười. Vụ này có hiệu quả hơn là nó mong đợi! Nó nhìn xuyên qua bụi cỏ phủ che mặt thấy Hạc nhắc Đại Sư lên vai và phóng ra khỏi cổng chính.

Hầu tiếp tục nhảy cẫng trên mái ngói nóng, chờ thêm một lúc như lời Hạc đã dặn. Nó thấy bọn lính vẫn giúi đầu xuống đất. Nó không thể kìm được nổi khoái chí muốn quậy thêm một lát cho vui trước khi chuồn đi. Hầu dang hăng rồi cất cái giọng ma quái hết cỡ của nó.

“Hãy ăn năn hối lỗi đi, bọn lính kia! Chúng mày phải kính trọng người chết! Hãy chôn cất các nhà sư và lính tử tế như nhau trước khi đi ngủ lại. Không được kể những gì chúng mày đã chứng kiến với ai cả, nếu không ta sẽ tìm ra chúng mày. Ta sẽ săn lùng chúng mày rồi xơi hết linh hồn chúng mày! Ta sẽ truy lùng vợ con chúng mày, cha mẹ chúng mày, anh chị chúng mày...”

Một luồng hơi nóng tạt lên phía sau đầu của Hầu. Nó quay lại thấy lùm cỏ treo lòng thòng sau áo nó bắt lửa cháy bùng lên.

Hầu ré lên và bò lui qua mái nhà. Khi nó tới được rìa mái thì nó nhảy, hai cánh tay đập vun vút. Nó cảm thấy một cái lá lướt qua bàn tay và nó chụp mạnh xuống, nắm được một cành cây to. Đòn rơi của nó đong đưa rất mạnh, nó phóng mình tới phía bức tường vành đai rồi hạ thế nhẹ nhàng xuống trung tâm của mặt tường rộng. Nó nhảy xuống bên ngoài ngôi chùa và bắt đầu lăn cho tới khi dừng lại để nghiền móng dít vào mặt đất.

Đùi và vùng quanh đùi vẫn còn nóng, Hầu bật dậy chạy về phía cái cây có cái hốc. Lửa đã tắt, nhưng một làn khói mỏng xì theo nó như một cái đuôi lúc la lúc lắc.

Chương 6

Hầu hồi hả chạy dọc theo những nhánh khổng lồ của cái cây có hốc. Khựng lại trước lối vào, nó cảm thấy một làn gió thoảng nhẹ lướt qua mông. Nó quay mòng mòng dưới ánh trăng, cố ngoái đầu ngó cho được chỗ áo bào bị cháy xém.

Hầu lấp bắp, “Chu choa ơi, mình dơ quá rồi.” Nó cười khúc khích.

“Vào đây đi!” Hạc từ trong hốc cây thì thầm gọi. “Đừng cà rờn nữa.”

Hầu thôi xoay và loạng choạng bước vào trong. “Xin lỗi nhé.” Nó nói khi ngồi xuống đối diện Hạc, “Này, anh nghĩ thế nào?”

Hạc ngồi xếp bằng rất thẳng. Nó ngó Hầu chăm chăm không chớp mắt. “Ta nghĩ thế nào về cái gì?”

Hầu đáp, “Màn biểu diễn của tôi ở trong chùa chứ cái gì nữa. Tôi quậ không ác chiến à?”

“Ta không muốn bàn về chuyện đó nữa. Em suýt làm cho cả hai đứa bị bắt.”

Hầu thốt lên, “Sao vậy? Mình đâu có tới đủ gần để bị bắt! Và lại, tôi thử cách của anh trước, nhưng không có hiệu quả. Tôi buộc phải làm cách khác thôi. Nếu nó không...”

Hạc giơ một bàn tay lên, “Lẽ ra mấy hòn đá cũng được việc rồi, Hầu à. Em nên thử ném thêm vài hòn nữa trước khi bày cái trò khỉ của em.”

Hầu giơ một bàn tay lên, chọc quê Hạc, “A ha, tôi tình cờ nghĩ rằng anh nổi giận vì tôi đã không làm *đúng y* những gì anh bảo tôi làm. Anh biết là mình muốn làm sếp lắm mà.”

Hạc ném cho Hầu một cái nhìn lạnh lùng, “Đủ rồi nhé, Hầu.”

Hầu cười tủm tỉm.

Hạc nói, “Em đi ra ngoài đi. Anh cần dăm phút yên tĩnh một mình để suy nghĩ.”

Hầu nhún vai đứng dậy, “Tự nhiên nhé. Dù sao tôi cũng cần hít thở chút không khí trong lành. Trong này hơi ngột ngạt rồi đấy.” Nó lại khúc khích cười và quay đi ra.

“Đừng đi quá xa nhé. Anh ghét chuyện em đi *lạc* lắm.” Hạc trêu, “Vả lại, anh cũng cần em giúp.”

Hầu quay lại, “Giúp chuyện gì?”

“Giúp chôn cất Đại Sư.”

Hầu giật phắt người, “Cái gì? Không phải anh đã lo chuyện đó rồi sao?”

Hạc lắc đầu, “Không. Anh có rảnh lúc nào để làm chuyện đó đâu? Chỉ giấu ông ấy đi thôi. Anh cần em giúp đưa ông lên cây...”

Hầu tròn xoe mắt, kinh ngạc, “Cây ư? Cây nào?”

Hạc đáp, “Cây này.” Nó giậm bàn chân trần lên nền của cái hốc.

“Aaanh muốn đặt Đại Sư bên trong cái cây này à? Tại saooo anh làm vậy chứ?”

“Bởi vì mình không có vật dụng cũng như thời gian để chôn cất Đại Sư cho tử tế. Bên trong này như là một ngôi huyệt mộ. Em có thể xem nó như là một cái chùa thực vậy, nếu em muốn. Cũng giống như ngọn tháp Lăng

Quên nằm trong các bức tường của chùa Ấn Chân vậy. Chỉ ở trong cái này, Đại Sư mới là theo cái vòng tuần hoàn của đời sống. Do thân thể của ông trở về thành các nguyên tố cơ bản của nó, ông sẽ nuôi dưỡng cái cây. Ông sẽ cảm kích điều đó.”

Hầu nói, “Chuyện đó... gớm quá đi.” Nó vòng tay ôm chặt lấy chính mình.

Hạc nói, “Không, đó là đời sống. Em có ổn không, hả Hầu? Em lại run cầm cập kìa?”

Hầu đáp, “Tôi ổn.” Những hạt mồ hôi từ từ hiện ra trên trán nó. “Tôi chỉ cần chút không khí trong lành thôi...”

Hạc đứng dậy bước tới bên Hầu, “Sao em không cho anh biết chuyện gì làm em khó chịu? Em sợ xác của Đại Sư à?”

Hầu đáp, “Có lẽ vậy. Xác chết làm tôi sssợ lắm. Và anh biết là tôi như thế nào khi hoảng sợ mà.”

Hạc dịu dàng, “Chẳng có gì phải sợ cả. Cái chết là một phần của cuộc sống. Nó tự nhiên thôi. Hãy gác cảm xúc qua một bên đi. Sẽ ổn thôi.”

Hầu hỏi, “Gác cảm xúc qua một bên ư? Làm sao làm như vậy được?”

“Hãy thực hành một bài quán tưởng. Có nhớ điều Đại Sư thường nói không? *Các con phải chế ngự những suy tưởng và cảm xúc của mình, nếu không chúng sẽ chế ngự các con .*”

Hầu lắc đầu, “Làm sao tôi có thể quán tưởng trong lúc như thế này? Vvvả lại, các bài tập đó không có hiệu nghiệm cho tôi.”

Hạc nói, “Chúng hiệu quả tuyệt vời nếu em cho chúng một cơ hội. Các sư chùa Ấn Chân đã sử dụng chúng cả hằng trăm năm rồi để tách bản thân họ ra khỏi những cảm xúc của họ. Anh sẽ làm một bài tập với em, rồi mình sẽ mang Đại Sư lên nhé?”

“Khôngggg.”

“Tại sao không?”

Hầu van nài, “Khôngggg. Hạc à. Làm ơn...”

Hạc giơ cả hai tay lên, “Thôi được, thôi được. Nghe anh nói này, anh sẽ tự mình xuống lấy Đại Sư, nhưng anh vẫn cần em giúp để mang ông lên cây. Sao em không ra ngồi trên một cái cành cho tới khi anh trở lại? Mình sẽ xem em cảm thấy như thế nào khi anh trở lại, đồng ý không?”

Hầu lau mồ hôi trên trán bằng cánh tay run lấy bầy rồi gật đầu.

Hạc gật đầu lại rồi buông mình ra khỏi cái hốc mà không nói thêm lời nào. Nó biến mất vào bụi cây rậm.

Hầu bước ra ngoài hít một hơi thật sâu. Cơn gió đêm mang theo mùi khói từ ngôi chùa Ân Chân đến. Hầu bắt đầu rung mình run rẩy, không kìm được.

Hầu nhận ra rằng , *Mình không thể làm chuyện đó được, không thể được.*

Nó phóng qua một cái cây kề bên. Rồi qua một cây khác, một cây khác nữa. Lòng kinh hãi tột độ, Hầu lao vào màn đêm. Khi nó mệt với việc nhảy từ cây này sang cây khác, thì nó chạy. Khi mệt vì chạy, thì nó đi. Chẳng mấy chốc, nó lạc mất. Thở không ra hơi, đôi mắt nó nhòa lệ, sau cùng nó thấy mình đứng ở bên bờ một con suối nhỏ.

Hầu nhúng hai tay vào làn nước mát và khuấy chúng vòng vòng để làm dịu hai lòng tay chai sần. Cũng thấy đỡ phần nào, nó bước xuống suối để làm mát đôi chân trần mồi nhừ. Khát quá, nó cúi xuống uống một hơi dài, rồi dúi mặt vào dòng nước chảy và để yên đó một lúc cho dịu đôi mắt húp.

Sau một thoáng, Hầu đứng dậy và đi ngược dòng cho tới khi đến một cây liễu lớn. Nó leo lên rồi thả mình xuống một chạc to, ẩn trong một tán lá non mới tỏa ra, bên dưới không nhìn thấy được. Mệt lả và cô đơn, nó ngủ thiếp đi.

Chương 7

Xế sáng hôm sau, Hàu bị bốn con mắt ngó nó chăm chăm đánh thức dậy. Những con mắt chớp chớp, rồi biến mất sau bức tường bằng lá liễu.

Hàu nhóm dậy, thò đầu qua đám lá. Nó thấy hai con khỉ nâu phóng mình xuyên qua các ngọn cây. Một bầy trên một trăm con đang di chuyển về phía dòng suối mà nó đã lội trước khi leo lên cây và thiếp ngủ.

Sau những điều đã trải nghiệm qua, Hàu không hứng thú gì với chuyện dây vào với bầy khỉ. Nhiều lúc bọn khỉ có thể trở nên hung hăng. Hàu bật dậy và cầm một cái vọt to dùng nhô lên bên dưới cây liễu. Nó ngó xuống thấy ba con khỉ đang đứng quanh gốc cây, khọt khẹt chửi rủa.

Hầu liếc nhanh thấy con khỉ thứ tư đang tiến đến. Nó trắng tinh một màu và to hơn những con kia. Trông có vẻ như nó nặng gần bằng Hầu. Con khỉ trắng bắt đầu bước tới bước lui trên hai cái chân gập lại và hai cánh tay thẳng dưới cây liễu, những bắp thịt đùi và cẳng tay nổi vồng cộm lên. Nó hét lên ra lệnh và những nhóm khỉ khác khọt khẹt hưởng ứng theo. Một vài con uống nước suối, trong lúc những con khác trông chừng cảnh giác nguy hiểm. Trong lúc Hầu ngó, con khỉ trắng ngó lên nó và nhe răng ra. Hầu thấy con khỉ chỉ có một mắt thôi. Nó còn thấy con khỉ có bốn cái răng nanh sắc lẹm, mỗi cái dài bằng ngón tay cái của nó. Nó biết những chiếc nanh ấy để làm gì. Hầu nắm chặt đoạn côn trong túi áo và từ từ rút ra.

Con khi trắng chăm chú quan sát động tác đó. Con mắt lạnh lùng bám riết vào mắt Hầu. Những con khi khác ở bên dưới cái cây cũng ngó chăm chăm.

Hầu dừng tay lại. Nó biết nó thường phản ứng hung hăng với những hành động hung hăng như khi có ai đó giơ vũ khí lên, vì thế nó quyết định làm ngược lại. Rồi nó ngồi xuống lại và cố gắng thư giãn.

Thấy Hầu dụ lại, đám khi bên dưới cũng dụ lại. Con khi trắng không còn đi tới đi lui như trước. Tuy nhiên, con khi trắng và đám lâu la hung hãn vẫn quanh quẩn bên dưới cái cây, mắt chúng cứ chăm bẵm vào Hầu.

Hầu gãi đầu. Hành vi của đám khi làm nó hoang mang. Nó chưa từng thấy một bầy khi nào lại có tính chiến đấu cao như bầy khi này. Và chắc chắn nó chưa từng thấy đám khi ở dưới đất canh giữ một kẻ thù tiềm năng ở trên cây. Thông thường thì không như vậy.

Con khi trắng ré lên một tiếng. Ở dưới suối, một nhóm khi mẹ dò dẫm đến bên bờ suối, những con khi con đeo trên người chúng như những nùi bông to màu nâu. Phía sau những khi mẹ, hai con khi con chơi đùa với nhau thật mạnh bạo. Hầu nhận thấy những thế tấn công và phòng thủ của chúng giống với những động tác luyện võ của nó lắm. Giống như nó, các động tác của khi bao gồm vô số thế phối hợp với những cú ngã, nhảy, né, quét, động tác giả và ra chiêu.

Cả hai con khi con gần như cùng cỡ và chúng có vẻ như ngang sức với nhau. Tuy nhiên, Hầu hiểu rằng phần lớn những kỹ thuật của hầu quyền được phát triển với sự giả định rằng đối thủ của mình to và mạnh hơn mình. Những kỹ thuật này giúp nó rất nhiều khi chống trả với các người anh to con và lớn tuổi hơn, trong cả những cuộc đối kháng tay đôi theo nghi thức và sự va chạm trong đời sống hằng ngày. Để kéo gần lại cái khoảng cách khá xa giữa nó và họ, Hầu đã nỗ lực tập luyện thật nhiều. Nó đã phải bù cho những điều nó thiếu về kích cỡ bằng sự nhanh nhẹn, sự chính xác và khả năng chịu đựng về thể lực.

Môn hầu quyền là môn võ rất khắt khe, nhưng Hầu đã cố gắng vượt qua tất cả khổ nhọc - thường khi nó phải cố gắng hết sức cho đến khi quy ngã. Đúng vậy. Một trong những bài tập nhọc nhằn nhất của nó được gọi là môn Dây Thừng Khi. Môn này được thiết kế để phát triển phần lưng vững mạnh và các bắp thịt vai, chúng là điểm then chốt cho những động tác đu ném người chủ yếu đối với môn hầu quyền. Hầu chỉ sử dụng hai tay thôi, để leo lên một sợi thừng to treo từ ngọn của cái cây cao nhất của chùa Ấn Chân. Rồi nó lại leo xuống, vẫn chỉ sử dụng hai tay thôi. Rồi nó lại leo lên. Rồi lại leo xuống. Hết lần này đến lần khác cho đến khi hai bàn tay tươm máu mới thôi.

Căng thẳng hơn nữa, đôi khi Đại Sư đứng dưới đất ở cuối sợi thừng, quan sát. Sau khi Hầu đã leo lên leo xuống cả chục lần, thì Đại Sư bắt đầu đu lắc sợi thừng thật mạnh để làm cho Hầu văng ra. Đại Sư thường thành công. Hầu sẽ bay vèo trong không trung, diên cuồng chụp những cành cây khi rơi xuống đất. May cho Hầu, nó luôn chụp được một cái gì đó bằng hai bàn tay đau mỏi trước khi quá trễ.

Tuy nhiên, Hầu luôn biết rằng, bằng một cách nào đó, Đại Sư sẽ chụp lại nó nếu nó lao thẳng xuống đất. Nghe thì thật là lạ, Hầu biết phần nào trong bản thân sẽ nhớ việc Đại Sư luôn thúc đẩy những kỹ năng của nó đến hết cỡ, hết giới hạn.

Cuối dòng suối, nhóm khỉ ở xa nhất bắt đầu tranh cãi khọt khẹt âm ỉ. Sự sôi nổi tâm trạng của chúng rất dễ lây. Những nhóm còn lại la hét lên thất thanh trước khi phóng nhanh xuống cuối dòng để nhập bầy. Có con khỉ trắng dẫn đầu, nhóm khỉ canh giữ bên dưới cây liễu của Hầu cũng bỏ chạy luôn.

Ngoài xa xa, Hầu nghe một giọng người la lớn, ““BỌN KHỈ! HÃY BẢO VỆ MẤY CHIẾC XE TIẾP TẾ MAU!”

Chương 8

Hầu phóng nhanh qua những ngọn cây để xem chuyện gì mà ồn ào quá vậy. Một lúc trước khi nó thấy rõ được chuyện gì, thì nó nghe tiếng la hét của cả khi lẫn người. Sau cùng, khi cảnh vật hiện ra, trái tim của Hầu sập lẳng. Một cuộc tàn sát là điều không tránh khỏi.

Đám khí từ những ngọn cây đang ào ạt tràn xuống những chiếc xe đẩy lớn nằm trên một con đường rộng. Ba hay bốn chục người đứng bao quanh những chiếc xe thành những nhóm nhỏ. Đám người chờ cho tới khi một chiếc xe bị khí bám đầy rồi rút vũ khí ra đánh chém. Rất nhanh nhẹn, hầu hết bọn khí tránh thoát được những nhát kiếm và những mũi thương. Tuy nhiên, một số con khí con ngã gục dưới các vũ khí này.

Hầu không tin nổi vào mắt mình, đám khí tiếp tục từ trên các ngọn cây đổ xuống, leo lên những chiếc xe đẩy đó. Hầu hiểu rằng bọn khí quyết tâm thọc tay vào bất cứ thứ gì có thể ăn được, liều mạng, bất kể nguy hiểm. Lạ thay, hầu hết các chiếc xe dường như không chứa thực phẩm. Khi bọn khí gỡ những cái mền nặng trĩu phủ những chiếc xe lên, Hầu thấy vàng. Những đồng vàng to ơi là to.

Hầu rùng mình. Nó đã chứng kiến đủ chuyện chết chóc ở chùa Ấn Chân để nhớ suốt đời rồi. Nó phải chặn cuộc giết chóc này lại, nhưng chuyện này

không dễ chút nào. Đám người bảo vệ vàng tỏ ra vô cùng lợi hại với vũ khí của chúng.

“Xem ta hạ được cái gì đây này!” một tên la lớn khi hấn nhắc một con khi bị đâm giơ lên khỏi đầu. “Bữa trưa đây! Cho tất cả các chiến hữu này!”

Đám người cười rộ lên.

Một tên khác la lên, “Này, ta cũng hạ được một con đây. Bảy, tám con nữa là mình sẽ có một bữa thịnh soạn!”

Cả đám hoan hô náo nhiệt.

Tên thứ ba la lên, “Coi chừng vàng kia! Ta mới đâm một con đang cố chồm một ít chạy. Chúng không biết rằng *chúng ta* là bọn cướp trong vùng này sao? Không kẻ nào được phép chồm chia của chúng ta!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” cả đám la hùa theo và Hầu nhận thấy bọn cướp đang thú vị điều này. Với chúng, đây là một trò chơi. Một trò chơi dã man, chết chóc, kinh khủng. Chúng không cần phải giết bọn khi. Chúng chỉ cần xua bọn khi đi thôi. Đó là điều các nhà sư làm nếu họ đang vận chuyển hàng và đụng đầu với một bầy khi trong rừng.

“DỪNG TAY LẠI!” Hầu hét lên. Nó vọt qua những ngọn cây rồi đáp xuống trên nóc của một chiếc xe chở vàng.

Đám cướp ngạc nhiên ngó Hầu. Tuy nhiên, đám khi vẫn tiếp tục nhảy lên mấy chiếc xe.

Hầu nghĩ, *Bọn khi hấn là liều mạng lấy thực phẩm. Hay vàng. Nhưng khi thì lấy vàng làm...khi gì?*

Nhiều con khi bắt đầu chộp nén vàng trong chiếc xe mà Hầu đang đứng trên đó. Bọn cướp ngay lập tức lại tiếp tục cuộc giết chóc.

Hầu ra tay. Nó nhảy, múa may cả hai tay và đám khi giạt ra. Nó xoay quanh mòng mòng, nhảy qua nhảy lại và đánh đấm làm bọn khi nhảy ra khỏi mấy chiếc xe. Quyết tâm làm tiếp cho tới con khi cuối cùng rời khỏi

khu vực, Hầu bật dậy, đá chân, xoay múa, nhảy từ xe này qua xe khác và chẳng mấy chốc một tiếng thét lồng lộng chói tai từ trên cao bủa xuống khu rừng. Đám khi liền bỏ những chiếc xe và vội vàng chạy trở lại vạt cây.

Thở hỗn hển, Hầu ngó vào một cây sồi cao thấy con khi trắng như tuyết đang quắc mắt nhìn nó giận dữ với con mắt lạnh lặn duy nhất.

Một tên cướp nói với Hầu, giọng chế nhạo, “Mi làm vậy để làm gì?” Tay hắn cầm một cây thương nhỏ máu ròng ròng.

Hầu trên nóc chiếc xe chở vàng, quay lại trừng mắt nhìn hắn. Nó rùn người xuống chuẩn bị phóng tới. Tay nó run rẩy.

Tên cướp thứ hai cầm một cây đao, tiến tới phía Hầu, “Một câu hỏi tốt hơn dành cho chú bạn nhỏ của chúng ta là, *Mi tưởng mi là ai mà xen vào chuyện của bọn ta? Có phải mi là loại nhà sư yêu súc vật chẳng? Ta thấy mi mặc áo bào màu cam. Mi hẳn là tên thầy chùa bé nhất mà ta từng thấy.*”

Hầu nhe răng ra và bắt đầu rung lắc dữ dội. Từ khóe mắt của mình, nó thấy một người thật to xác, lông lá đang tiến tới với hai tay không. Người này là một trong những kẻ to con nhất mà Hầu từng thấy. Một bộ râu đen, xồm xoàm che kín gương mặt và hai cánh tay phủ đầy lông, dày như là cái mớ rậm rì trơn nhờn trên đầu hắn vậy. Thật là cao và to xương, hắn phủ bóng lên mọi tên cướp mà hắn đi ngang. Cái bụng chình ình lúc lắc ọc ạch theo từng bước chân.

Tên khổng lồ nói bằng một giọng gầm gừ trầm như sấm động, “Im lặng nào! Ta sẽ xử lý vụ này. Trả lời đi nào, thằng nhóc. *Tại sao mi làm như vậy và Mi tưởng mi là ai?*”

Hầu co người lại thật chặt thành một quả bóng để cố kìm cho bớt run. Răng nó va cầm cập khi nói. “Ta... ta làm vậy vì giết bọn khi là không cần thiết. Các ông chỉ cần đuổi chúng đi thôi. Còn tên tôi là Hầu.”

Vài tên cướp bật cười. Tay khổng lồ đang chất vấn Hầu thì vẫn oai nghiêm lạnh lùng. “Tại sao mi lại xưng là *Khi* chứ? Và tại sao mi chọn một

tiếng Quảng Đông để lấy làm tên? Mi từ Quảng Đông đến à?”

Hầu đáp, “Tôi không tự đặt tên cho mình. Vị Đại Sư của chùa chúng tôi đặt cho. Ông ấy là người Quảng Đông. Tuy nhiên chùa chúng tôi không phải ở Quảng Đông. Nó ở ngay chính trong vùng này.”

Gã đàn ông lực lưỡng hỏi, “Chùa nào vậy?”

Hầu đáp, “Người ta gọi là chùa Ân Chân. Nhưng ông chẳng bao giờ nghe thấy đâu. Nó đã từng là chùa bí mật.”

"Tại sao lại đã từng?"

Hầu run rẩy, “Nó đã bị hủy diệt tối hôm qua rồi.”

Tay không lồ khựng lại và đôi mắt sát gằn nhau của hắn nheo lại. Hắn ngó Hầu như vậy trong một khoảnh khắc, như thể chờ Hầu nói gì đó. Hầu cảm thấy như nó sắp bùng ra khỏi nỗi căng thẳng vào lúc này.

Đột nhiên Hầu thét hỏi, “Tại sao các ông giết bọn khi? Chúng có làm gì các ông chưa?”

Hai lỗ mũi của tay không lồ khụt khịt, “Có liên quan gì tới mi không?”

Hầu nói, “Ở nơi tôi ở người ta không giết thú vật. Nhất là khi!”

“Chà, nhóc tì này, nơi ta ở chúng ta giết thú vật... nhất là khi. Chúng ta ăn thịt chúng. Và chúng ta thích lắm. Tại sao chuyện đó làm mi quan tâm chứ?”

Hầu đáp, “Người ta vẫn sống tốt mà không cần ăn thịt. Xem tôi này. Chúng tôi được phép ăn thịt ở chùa trong những dịp đặc biệt, nhưng tôi chẳng bao giờ ăn cả. Chẳng bao giờ.”

Một nụ cười toang hoác trên gương mặt bự sụ của gã không lồ. “Ô, ta tin mi. Có lẽ nếu mi chịu ăn một ít thịt thì mi không bé tí như vậy.”

Hầu cau mặt, còn bọn cướp thì bật cười nghiêng ngả.

Gã khống lồ có vẻ vui lên, “Để ta xem xem ta có hiểu mi hay không. Mi muốn ta thôi ăn thịt khi, mặc dù ta đã ăn cả đời rồi. Có phải đó là điều mi đang nói không?”

Hầu đáp, “Đúng vậy.”

Gã hỏi với giọng lịch sự, “Vậy thì tốt. Còn yêu cầu gì nữa không, cậu bé?”

Hầu đứng lên, nỗi lo lắng của nó trôi đi mất. “Tốt, ông hỏi thì tôi nói, tôi và các anh em phải khám phá ra những bí mật về quá khứ của mình. Chúng tôi là những đứa trẻ mồ côi. Biết đâu các ông giúp được.”

Gã khống lồ cười đều, “Mi muốn nói là mi muốn ta giúp bọn mi tìm cha mẹ của bọn mi? Hay có lẽ một ông chú đã thất lạc từ lâu chẳng?”

Hầu nhún vai, “Tôi nghĩ đúng là thế.”

“Hay nhỉ?” Gã khống lồ nói, rồi mỉm cười. “Chùa của mi bị hủy diệt và giờ thì mi muốn cha mẹ giúp mi trả thù.”

Hầu nhìn gã chăm chăm. Bỗng nhiên nó có cảm giác là mình đang bị mang ra làm trò đùa.

Gã khống lồ quay sang bọn cướp và rống lên, “Thưa quý ông, thằng Nhóc Khi này bảo rằng nó đang tìm gia đình. Ta thấy có vẻ như nó đã tìm ra họ. Quý ông không đồng ý sao? Ta tin rằng chị của nó giống như một con heo bị dính ở đầu ngọn thương kia!” Gã khống lồ chỉ vào cây thương mà một tên cướp đang cầm. Gã cầm thương giơ ngọn thương lên cao và lắc nó. Đám cướp cười rộ lên.

Hầu lại run rẩy.

Một tên cướp la to, “Này, tôi thắc mắc không biết có phải cha của nó là Vua Khi không? Thằng nhóc có vẻ khoái la cà trên nóc của chiếc xe chở vàng đó!”

Bọn cướp lại cười ồ lên. Hầu cảm thấy một thoáng chấn động như thể nó bị hoa mắt bởi một cú đá cực mạnh.

Nó lấp bắp, “*Vua Khi?*” Cái tên đó nghe rất quen thuộc với nó. Tất nhiên, nó biết về vua khi trong truyền thuyết - một sinh vật huyền ảo mà người ta nói rằng đã sống hàng ngàn năm trước. Tuy nhiên, Hầu gần như tin chắc rằng bọn cướp đang nói về một người có thật. Một kẻ nào đó đơn giản có một biệt danh là Vua Khi. Hầu lắc mạnh đầu để làm cho đầu óc mình mẫn trở lại.

Một tên cướp khác la to, “*Ày, đừng trêu thẳng nhóc nữa nào. Mi biết là không có Vua Khi nào cả. Bọn khi chỉ chôm vàng bởi vì nó sáng lấp lánh và chúng thích nhìn vàng. Chúng không giao nó cho ai cả. Để mặc thẳng nhóc và tiếp tục lên đường thôi.*”

Đột nhiên, gã khổng lồ nghiêm giọng, “*Thẳng nhóc này không đi đâu cả. Nó làm hỏng một bữa tiệc thịnh soạn của chúng ta. Giờ thì nó thuộc về ta. Bụng của ta cồn cào nhiều ngày rồi vì chưa có chút thịt tươi nào cả, nhưng ta biết một cách chữa trị. Đó là canh gan. Trước đây ta đã làm món này bằng gan khi và lần nào nó cũng ngon tuyệt. Tuy nhiên, người ta cho rằng ngon nhất là nấu bằng gan người.*”

Gã khổng lồ lao đến Hầu. Hầu nhảy vọt lên không. Nó đáp xuống trên đỉnh đầu trơn nhẵn của gã và bật về phía thân cây gần nhất. Hầu bám trên cây trong một thoáng thật ngắn, rồi nhún người phóng vào một hướng khác trong một tích tắc trước khi gã khổng lồ húc vai vào thân cây thật mạnh. Cái cây rung lên dữ dội và toàn nhóm cướp bật cười ồ lên. Gã khổng lồ nhăn mặt đau đớn.

Hầu từ trên ngọn cao của một cây phong lớn ngó xuống. Nó thấy gã khổng lồ lấy ra một vật nhỏ từ một trong nhiều chiếc túi ở dây thắt lưng. Đó là một mũi phi tiêu! Đôi mắt gã dường như tách rời ra và Hầu tập trung vào con mắt vẫn còn đang ngó nó, chuẩn bị nhảy nếu gã phóng mũi phi tiêu về hướng mình.

Bất ngờ, bàn tay gã khổng lồ vung ra thành một bóng mờ, nhưng không phải về hướng của Hầu. Trên ngọn cao của cái cây kề bên, con khỉ trắng gào lớn. Nó rơi xuống đất, ôm chặt lấy đầu và gã khổng lồ vồ lấy nó.

Hầu hú dài và phóng từ trên ngọn cây xuống, đập vào giữa lưng gã khổng lồ. Nó nắm mớ tóc ngắn, trợn nhìn sau đầu gã bằng bàn tay trái và rút cây đoản côn trong túi áo ra bằng tay phải. Khi Hầu giơ cây côn lên, một bàn tay to đùng của gã vớ ra sau chụp cây côn. Gã vung cánh tay to xuống thật mạnh. Hầu buông mớ tóc ra và chụp cây côn bằng cả hai tay trong khi thân hình nó quăng nhanh tới trước qua vai gã.

Vẫn ghì lấy cây côn, Hầu té ngựa xuống cạnh bên con khỉ trắng. Nó rên lên đau đớn.

Vào lúc nhìn thấy cây côn, dường như con khỉ trở nên mất trí. Với một tay bịt vào cái đầu đang chảy máu, nó giương cái tay móng vuốt kia ra và quào dữ dội lên trên bàn tay của gã khổng lồ. Gã thét lên đau đớn và buông cây côn ra. Con khỉ nhe mấy cái răng nanh dài sắc lém ra và bổ nhào cái mặt của nó vào đôi tay của Hầu. Hầu buông tay khi con khỉ bổ hai hàm răng của nó xuống cây côn.

Con khỉ trắng đứng bật dậy, răng cắn cây côn và lao vào đám cây. Hầu phóng theo nó nhưng ngã đánh ạch xuống đất khi một tấm lưới to phủ trùm lấy nó. Nhiều tên ghì những đầu lưới xuống, ngoài tầm tay với của Hầu. Hầu vùng vẫy, chân đá tay quào, nhưng không hiệu quả. Nó thoi giẫy giụa và ngó lên các kẻ bắt nó qua những cái lỗ được dệt sít sao của cái lưới.

Gã khổng lồ bỏ đi, một lúc sau, cầm theo một cặp búa to tướng màu vàng dưa. Hai cái đầu tròn, to của cặp búa chiến sáng lấp lánh ở cuối cán búa bằng kim khí, mỗi cái dài bằng cái chân của Hầu. Gã khổng lồ lạnh lùng ngó Hầu khi hấn giơ đôi tay vạm vỡ trong tư thế chuẩn bị cho một cú đâm tàn khốc.

“Mi đừng cảm quá, Hùng à... Giết một đứa bé với sự giúp đỡ của nhiều người khác và cái lưới nữa.” Một giọng nói cất lên từ đám đông. “Chính ta

cũng nói tiếng Quảng Đông chút ít, mi biết đó và ta nhận ra tên của mi là tiếng Quảng Đông, như là tên của thằng bé. Thật là kỳ lạ. Tên bằng tiếng Quảng Đông rất hiếm trong vùng này. Tuy nhiên, lạ hơn nữa là sự quan trọng trong cái tên của mi. *Hùng* trong tiếng Quảng Đông có nghĩa là ‘gấu’ và mi thật sự gợi cho ta nhớ tới một con gấu. Một con gấu trúc to đùng và lười nhác. Nếu mi là một tay chơi *thứ thiệt*, thì mi dẹp bọn trợ thủ đi và một mình đánh nhau với thằng nhóc, một chọi một.”

Hầu nhận ra cái giọng nói đó. Nó là giọng của ông anh Xà của nó!

Chương 9

Bên ngoài bức tường bao quanh chùa Ân Chân, thái úy Vũ nheo mắt nhìn trong nắng muộn của buổi sáng và lùa những ngón tay qua một lớp đất bị đốt thành than. Hắn giơ một bàn tay lên mũi và đầu hắn giật lại vì cái mùi. Hắn hỏi tên lính đứng cạnh bên, “Mi có chắc rằng cái dấu này là do con ma để lại không?”

Tên lính hoảng hốt đáp, “Đúng vậy, thưa ngài. Tôi cam đoan là đúng vậy. Tôi tin nó cũng là cái vong hồn vất vưởng mà chúng ta cảm thấy là nó đang theo ám chúng ta. Nó cũng có thể là cái phải chịu trách nhiệm cho việc bị lấy cắp xác của Đại Sư. Tối qua, bốn tên lính khác và tôi đã chứng kiến một con ma từ trên mái nhà cháy phừng phừng bay xà xuống vào giữa ngọn cây sau lưng chúng ta. Nó đáp xuống trên mặt của bức tường và ngừng lại trước khi bay là đà xuống một nơi nào đó bên ngoài, mà tôi tin rằng đó là ngay chỗ chúng ta đang đứng đây. Tôi nghĩ đó là cái đã đốt đất ở đây. Nó phải là một con ma cực kỳ lợi hại mới bốc lửa như vậy. Tôi lo lắm, thưa ngài.”

Thái úy Vũ hỏi, “Lo về cái gì?”

Tên lính cúi thấp đầu xuống và bối rối đổi thế đứng. “Con ma dọa sẽ truy đuổi tôi và mấy tên lính kia, ăn tươi linh hồn chúng tôi nếuuuuuu chúng tôi nhắc đến những gì chúng tôi thấy với ai khác. Nó bảo nó cũng sẽ theo ám gia đình chúng tôi...”

“Chuyện ma quái nhảm nhí gì thế?” Ứng đột ngột xuất hiện từ quanh góc trước của bức tường vành đai.

Thái úy Vũ nhảy dựng lên, “Chào tướng quân!”

Ứng hỏi, “Mi không nhớ cuộc thảo luận gần của chúng ta vào sáng nay sao, thái úy? Ta tưởng ta đã nói rõ rằng ta không muốn nghe thêm chuyện bàn tán nào về ma nữa mà. Giờ thì ta thấy mi ngoài này, vẫn bàn luận về ma. Tại sao mi tiếp tục cho phép lính của mình bàn luận về chuyện nhảm nhí này? Làm gì có ma quái cóc khô gì.”

Thái úy Vũ nuốt nước bọt và chỉ tay xuống đất, “Nhưng chúng tôi có chứng cứ, thưa ngài.”

Ứng gằn giọng, “Tránh ra.” Hắn cúi mặt xuống gần chỗ cháy xém. Các đường rãnh trên mặt hắn hằn sâu khi hắn nhăn nhó. “Ta biết cái mùi này. Một trong những tên thầy chùa trẻ có thói quen bỏ tắm thường xuyên. Chân nó đặc biệt có mùi thối hoăng hoắc.”

Ứng ngó tên lính, “Kể ta nghe mi thấy gì tối hôm qua nào. Hay ít ra là cái mà mi *tưởng* là mi thấy.”

Tên lính nuốt nước bọt, “Tha lỗi cho tôi vì nói điều này, thưa tướng quân, nhưng tôi có thấy một con ma. Tôi chắc chắn vậy. Cái mà tôi thấy không thể nào là một con người được, huống hồ là một thằng thầy chùa.”

Ứng hỏi, “Tại sao mi nói như vậy?”

“Con ma nhảy tuốt từ mái nhà tắm, xuyên qua giữa cái cây to kia, đến bức tường sau lưng chúng ta. Nó đáp xuống gọn nhẹ nơi trung tâm của bức tường, rồi dừng một chút xíu trước khi bay tà tà xuống mặt đất bên ngoài. Không có con người nào có thể làm như vậy.”

Ứng hỏi, “Mi có nghĩ là một con khi làm được điều đó không?”

“Dạ, tôi không biết...” tên lính đáp, xoa cằm. “Tôi nghĩ được. Nhưng khi không thể nói chuyện, thưa tướng quân. Con ma mà chúng tôi đã thấy có cảnh cáo chúng tôi.”

Ứng nói, “Nghe kỹ đây, tên lính kia. Mi cũng nghe luôn, thái úy Vũ. Thông báo tin này cho những người khác nữa. Ta đã xem xét xác của bọn thầy chùa bị giết lần thứ hai và ta tin chắc rằng có năm thằng nhóc trốn thoát khỏi cuộc tấn công của chúng ta. Một đứa trong các thằng nhóc tên là *Hầu*, có nghĩa là ‘khi’ trong tiếng Quảng Đông. Ta tin rằng nó là kẻ đoạt cây đoản côn từ tên lính vô dụng trong đêm có cuộc tấn công. Chắc chắn nó vẫn còn quanh quần đâu đây. Hầu có thể thực hiện cú nhảy mà mi cho rằng con người không thể làm được. Ta đã thấy nó làm nhiều trò còn ấn tượng hơn khi xưa.”

Thái úy Vũ nói, “Nhưng, thưa tướng quân. Chắc chắn bất cứ kẻ nào có thể thực hiện được cú nhảy như thế thì, một cách nào đó, có liên hệ với cõi âm.”

Ứng cười khăng khặc, “Không phải đâu, thái úy à. Mi lầm to rồi. Có nhiều khi bọn nhóc này có vẻ như siêu phàm, nhưng hãy tin ta, chúng không phải thế. Chúng chỉ rất tài giỏi và có những khả năng tự nhiên dị thường. May mắn thay, không phải chúng đều học được cách kìm chế những hành vi có tính bản năng của chúng. Điều này làm cho chúng dễ có thể bị tổn thương. Chúng ta sẽ tóm cổ chúng và bọn mi sẽ thấy tận mắt. Nhưng điều đó vẫn còn nhiều ngày nữa.”

“Nhiều ngày sao, thưa tướng quân?” thái úy Vũ hỏi.

Ứng đáp, “Có thể nhiều hơn, có thể ít hơn. Ai mà biết được với đám lính thảm hại này chứ. Đường Lang đang trên đường tìm đến hoàng thượng còn đô úy Du và lính của hắn đang ra ngoài truy lùng thằng nhóc tên Hồ, kẻ chôm mắt mấy quyển bí kíp rồng của chúng ta. Ta không mong bọn nào trong chúng trở về đây trong vài ngày tới và chúng ta sẽ không làm động thái quan trọng nào cho tới khi cả hai bọn chúng trở về. Ta có nói rõ không, hả Thái úy?”

Thái úy Vũ khó khăn nuốt nước bọt và gật đầu.

Chương 10

Lũ cướp reo hò, “Đánh đi! Đánh đi! Đánh đi!” Bị kẹt trong lưới, Hầu giãy giụa để cố nhìn anh Xà của hãn giữa đám cướp. Phải mất một lúc Hầu mới nhận ra ông anh cao nhất của nó, đang đứng ở trước đám người, mặc một cái áo bào lụa màu xanh sáng. Đôi mắt dài và ti hí của Xà khó mà trông thấy được bên dưới cái mũ lụa sang trọng trùm lên cái đầu trọc.

Tên cướp Hùng chỉ một cái búa chiến to chằng vào Xà, “Tại sao *mi* không đánh nó, hả, tên mới nhập đảng kia?”

Xà đáp, “Tôi không có điều gì phiền lòng với thằng nhóc cả. Thật ra, nếu tôi có quyền, thì tôi sẽ thả nó đi cho rồi. Tôi nghĩ, nó hành động rất dũng cảm. Nhưng do kính trọng sự giận dữ của ông, tôi đề nghị ông đánh với nó. Chúng tôi sẽ đứng thành một vòng tròn và hai người đấu với nhau cho tới khi nào chỉ còn một người còn đứng nổi. Kẻ còn đứng sẽ quyết định số phận của kẻ thua cuộc. Ông nghĩ sao, hả *Gấu* ? Hay ông *ngán càng* con khi nhóc rồi?”

Hùng cảnh cáo, “Mi giữ miệng mồm nhé, nếu không lá gan của mi cũng nằm trong nồi canh của ta luôn đó. Ta bất cần bọn kia đã chào đón mi nhập đảng rồi. Mi chỉ chung chạ với bọn ta chỉ vài giờ thôi. Mi chưa chứng minh bản thân mình cho ta xem. Ta rất hân hạnh...”

“HÙNG!” một giọng trầm trầm cất lên từ phía sau của nhóm người. Hầu nhìn đám cướp rẽ ra và một tay khổng lồ thứ hai bước ra. Trong lúc Hùng là một trong những con người to nhất mà Hầu từng thấy, thì tay này là kẻ to nhất. Và trước đây Hầu đã thấy hắn rồi. Gã khổng lồ này thi thoảng làm khách của Đại Sư ở chùa Ấn Chân!

Tay này không thể nào quên được. Hắn mặc một chiếc áo bào lụa màu đỏ to như một cái lều. Đầu và mặt hắn trơn láng như một nhà sư. Thật ra, mọi chỗ trên làn da bóng lưỡng của hắn đều sạch trụi lông một cách kỳ dị. Thậm chí hắn còn không có cả lông mày. Giống như Hùng, tay đầu sỏ đảng cướp to xương và cao ơ là cao. Không giống như Hùng, tay này toàn bắp thịt. Tay áo của hắn phồng ra, gợn sóng khi hắn khoanh đôi cánh tay kèn càng và chất vấn Hùng.

“Giờ thì mi muốn gì đây?”

Hùng đáp, hươ một tay búa, “Tôi chỉ sắp dần cho mềm món ăn trưa. Ông có muốn tham gia với tôi không, Mãng?”

Mãng à? Hầu nghĩ. Đó là một cái tên bằng tiếng Quảng Đông nữa! Nó có nghĩa là trăn. Tay đó trông giống như một con trăn, cũng như Hùng trông giống như một con gấu. Chuyện gì đang xảy ra đây ta?

Mãng hỏi, miệng cười khăng khặc, “Mi sắp xức thặng nhóc bé tí đó à? Nó còn không đáng một bữa ăn dặm của mi, tên khổng lồ kia. Thả nó đi đi và để cho ta quay lại làm việc.”

Hùng gầm gừ, “Tôi không nghĩ vậy đâu, sếp ạ.” Hắn giơ đôi bàn tay chảy máu ròng ròng ra, “Nó làm tôi như vậy đây này.”

Mãng bật cười, “Có phải đó là lý do mà mọi người gào lên, ‘Đánh đi, đánh đi, đánh đi’ không? Bởi vì mi bị trầy chút xíu trên cái móng tay mọc quá cỡ đó phải không?”

Hùng gầm gừ và một tên cướp nói, “Tên mới nhập đảng đề nghị đấu một trận để tranh thắng bại, sếp ạ. Hãy để họ đánh đi! Tôi muốn đánh cá chơi.”

Tôi sẽ chọn thằng nhóc khi đó, chơi cạ lạng luôn với bất cứ ai muốn đặt cược cho Hùng!”

Hầu nhìn nhiều tên cướp chạy nhanh về phía kẻ vừa nói. Mọi người tranh cãi huyên náo ồm tỏi. Chúng trao nhau những đồng tiền vàng. Mãng mỉm cười và bước lại bên Xà. “Chà, ta đoán rằng mình có một màn giải trí buổi chiều. Mi có hứng cá độ chơi không, hả tên mới nhập đảng kia? Vì mi là kẻ đề nghị trận đấu, ta nghĩ rằng mi sẽ chọn thằng nhóc.”

Mãng mỉm cười và vỗ lên lưng Xà. Tay đảng trưởng thò tay vào túi lấy ra một cái túi khá to. Hắn giơ nó lên khỏi đầu và tuyên bố, “Ta cá hết cái túi vàng này cho thằng nhóc đấy! Ai đó đưa cho nó một món vũ khí và để cho các trò chơi bắt đầu nào!”

Đám cướp hò reo và Hùng gầm lên. Hầu trông Hùng bước lui nhiều bước khi cái lưới được giở lên và bọn cướp đứng thành một vòng tròn bao quanh nó và Hùng. Hùng xoay người và vươn vai với hai cây búa to chằng trong tay, sẵn sàng xông trận. Hầu đứng yên tay không.

Mãng nói với đám cướp, “Bọn mi không nghe ta nói gì à? Ai đó đưa cho thằng nhóc một món vũ khí nào!”

Không ai đáp ứng.

Xà ngó chăm bẵm vào một tên cướp đang cầm một cây thương dài có nùm tua ở đầu. Dù cách một khoảng xa, Hầu vẫn biết cây thương được làm rất tốt. Nùm tua được đặt thật hoàn hảo ở chân của mũi thương bằng kim khí, nơi mũi thương được gắn liền với cán gỗ. Mục đích chính của nùm tua làm bằng lông ngựa dài màu nâu, là làm cho đối thủ phân tâm khỏi cái mũi thương sắc lẹm. Mục đích thứ hai của nó là thấm hết số máu có thể chảy xuôi xuống cán thương, làm trơn trượt cho người sử dụng. Hình như cái nùm tua này thật là hữu hiệu. Nó lóng lánh đỏ màu máu tươi.

Xà tiến tới tên cướp, “Hãy cho thằng nhóc mượn cái xiên thịt khi của mi đi.”

Tên cướp đáp, “Ta không cho mượn đâu.” Hãn nắm chặt món vũ khí bằng cả hai tay và giơ lên cao khỏi đầu, ngoài tầm tay của Xà. “Ta đặt cá vào Hùng và...”

Hai cánh tay dài thông của Xà đột nhiên vung ra thật nhanh trong cái lóe lên của làn lụa xanh. Hầu thấy nó duỗi dài thêm hai ngón tay đầu tiên của mỗi bàn tay và đánh trúng cả hai cánh tay tên cướp trên phần trong bắp tay, gần hai nách hãn. Hai cánh tay tên cướp liền xụi xuống hai bên hông, mềm oặt. Cây thương rơi xuống đất.

Hầu liếc nhìn qua Mãng. Mãng cười khì.

“Cám ơn nhé.” Xà nói với tên cướp. Nó thả lỏng hai nắm đấm hình đầu rắn, nhặt cây thương lên, rồi phóng mạnh về phía Hầu.

Hầu thả người xuống đất và lăn nghiêng, duỗi thẳng cánh tay phải lên không. Khi nó cảm thấy cái nắm tua lướt qua bàn tay, thì nó nắm nắm tay lại, chụp được cây thương ở phần giữa cán. Nó lăn tròn vòng và bật dậy.

Hầu chuyển cây thương qua tay trái và đưa tay phải lên mũi, nó ngửi mùi máu dính trên tay do cái nắm tua bay qua. Làn môi trên của nó cong ngược lên khi nó quay lại đối diện với Hùng.

Hùng rống lên và chạy về phía Hầu, hai cây búa giơ cao. Hầu biết rằng cách tốt nhất để chống lại búa chiến là né ra khi búa phang tới, vì thế khi đôi búa giáng xuống thì nó nhảy tránh qua một bên.

Ầm một tiếng, bụi đất văng tung tóe, khi đôi búa cày thành những cái hố giống y nhau dưới đất. Khi bụi đất tan đi, thì Hầu đã ở xa khỏi vùng tổn hại. Nó đứng ngay ở trung tâm vòng tròn của bọn cướp, chờ đợi.

Hùng gào lên và giơ búa lên một lần nữa. Lần này, hãn từ từ bước về phía Hầu.

Hầu thẳng cánh tay và đưa cây thương ra trước mặt bằng cả hai tay, song song với mặt đất. Nhưng thay vì đặt hai bàn tay ngang tầm vai ra như hầu hết những người sử dụng thương, thì nó đặt hai tay cạnh nhau ở giữa cán

của cây thương. Nó cúi thấp người xuống và gập cùi chỏ lại, khép hai cánh tay vào bên hông. Nó thả lỏng cổ tay và để bàn tay chùng lại. Cây thương treo hờ hững trong những ngón tay cong lại. Hầu trông giống y một con khỉ dừng lại trong khi đang ăn một miếng trái cây rất dài.

Tiếng cười rộ lên từ cái vòng bẹn cướp.

Một tên la oang oang, “Nhìn nó kìa! Thật là buồn cười!”

Hùng cũng cười khi. Hắn dừng lại cách thân hình đang run rẩy của Hầu hai bước và hạ thấp một cây búa để chinh lại những cái túi đeo trên dải thắt lưng. Hắn lại giơ búa lên.

Hầu nói, “Thôiii đi nào, ta không muốn đánh mi đau.” Luồng khí lực chạy qua suốt cơ thể nó. Răng nó đánh cầm cập.

Đám cướp đứng quanh Hầu lại phá ra cười nắc nẻ. Nụ cười của Hùng biến mất và hắn hít một hơi thật mạnh. Khi thở ra, Hùng lại hạ hai cây búa xuống lần nữa.

Hầu thét lên một tiếng cao lanh lạnh và xoay thật mạnh qua bên phải, tránh được một đầu búa nặng trĩch trong đường tơ kẽ tóc. Khi quay người, nó nhét một đầu của cây thương dưới cánh tay phải, khóa chặt nó bằng cùi chỏ. Vẫn đang rùn thật thấp, lẩn gần trọn vòng, Hầu lao bật về phía đối thủ.

Cái cán cây thương đang vung lên đánh vào mắt cá chân trước của Hùng. Hắn rú lên đau đớn rồi té sấp mặt xuống đất. Hầu buông cây thương ra và nhảy lên trên người gã khổng lồ. Mỗi bắp đùi của Hầu nện xuống một bên đầu của Hùng.

Hùng rống lên, lóng ngóng đứng dậy trong lúc Hầu khóa hai chân quanh cổ Hùng từ phía sau. Hầu bắt đầu nện những cú trời giáng vào màng tang của Hùng.

Rống thêm một tiếng vang động nữa, Hùng buông hai cây búa rồi với ra sau, chụp lấy áo bào của Hầu bằng cả hai tay. Hùng vùng vẫy để hất Hầu đang bám quanh cổ hắn ra, nhưng đôi chân rất khỏe của Hầu giữ chặt. Hùng

bắt đầu vung hai nắm đấm to kình xù và Hàu biết rằng nó phải nghĩ ra một cái gì đó thật nhanh. Nó hít một hơi thật sâu, duỗi thẳng hai ngón tay trở ra, rồi tọng thật mạnh vào hai lỗ tai của Hùng.

Hùng thét lên và vòng tròn bọn cướp giãn rộng ra, mọi người nhả mặt và lùi lại nhiều bước. Hùng chụp được hai cổ tay của Hàu, giật mạnh cho tới nỗi Hàu phải thả hai chân ra hay để liều cho hai cánh tay bị đứt rời ra khỏi khớp vai. Hàu đột ngột thả ra làm cho Hùng bị bất ngờ, hấn ngã chúi tới trước và buông Hàu ra để gượng lại trước khi mặt hấn lại bị đập xuống đất lần thứ hai.

Hàu bay tới trước rồi lăn nhiều vòng ngoạn mục. Hàu dừng lăn, nó xoay quanh thấy Hùng cầm cặp búa trên tay, cố gượng đứng dậy trên một chân còn lành lặn.

Hàu lao vào cái chân đó.

Hùng nhảy lùi lại, dùng một cái búa làm gậy chống. Hấn giơ cao cái búa kia lên rồi găm lên như một con dĩa thú khát máu. Hàu đập trúng cái chân lành lặn của Hùng rồi quăng người tới trước trên một bên vai trong lúc Hùng vung cái búa giơ lên trên cao. Khi Hàu rơi xuống đất trên đòn xương vai, nó búng cả hai chân đá thẳng lên không.

Cú đấm khốc liệt của Hùng dừng lại lưng chừng khi cả hai chân của Hàu đá lên trúng vào hạ bộ hấn. Đôi mắt Hùng lé xệ rồi hấn đứng lảo đảo một thoáng trước khi ngã huỵch xuống đất, hết cục cựa. Hàu vừa kịp lăn ra tránh.

Hàu đứng lên và bước lùi xa Hùng ra. Bụi đất và mồ hôi phủ từ đầu tới chân, Hàu ngó qua Xà. Xà nháy mắt.

Mãng cười rồi bước vào trong vòng tròn với Hàu.

Mãng nói, “Giỏi lắm, nhóc tì! Cho đến bây giờ, ta là người duy nhất có thể đặt Hùng về đúng vị trí của hấn. Có vẻ như ta phải cảm ơn mi về việc

kiếm cho ta một mớ xu hào rủng rẻng kha khá trong vụ cá độ hữu nghị với bọn kia. Mi là một chú ngựa về ngược, mi biết đó mà.”

Hầu nhún vai. Mãng với tới như thể đặt tay lên vai của Hầu và Hầu lùi lại mấy bước.

Mãng cười rộ, “Không phải hoảng sợ vậy đâu. Ít ra là cho tới khi Hùng có thể nhìn thẳng lại.” Mãng khựng lại và xoa cái đầu trọc bóng láng. “Nhắc tới Hùng, ta tin là mi có quyền muốn xử sao thì xử với gã thộn bự chàng đó. Mi có khoái xơi canh gan không?”

Nhiều tên cướp há hốc miệng. Một tên trong đám la to, “Ông không để cho thằng nhóc thịt Hùng chứ, đại ca?”

Mãng đáp, “Thành thật mà nói, ta hi vọng thằng nhóc không cho Hùng ngum củ tỏi, nhưng đó là quyền của hắn. Luật chơi là vậy. Có thể chúng ta là đảng cướp, nhưng chúng ta là những tay cướp đáng trọng. Chúng ta nói là giữ lời.” Mãng ngó Hầu, “Rồi, giờ thì sao đây hả nhóc?”

Hùng ngửa mặt lên trong bụi đất và nhìn Hầu trừng trừng, đôi mắt hằn vằn lé xẹ.

Gương mặt của Hầu rần rại. Nó bước tới chỗ Hùng và nói trong cái giọng run run, “Lăn sắp lại nào.”

Hùng lắc đầu.

Mãng thở dài rồi bước tới cạnh Hầu. Hắn co cái chân to kền mang giày ống nặng trĩch lại rồi đá vào sườn Hùng thật mạnh. “Kẻ đánh bại mi ngay đơ bảo *lăn sắp lại*. Thì làm đi. Làm ngay.”

Hùng rên lên và lăn sắp lại. Hầu chộp lấy một trong những cái túi nhỏ treo ở khăn thắt lưng của Hùng. Nó mở ra, nhìn vào bên trong, rồi ném xuống đất. Rồi nó nhặt một cái khác lên, rồi một cái nữa, ném từng cái xuống đất sau khi xem. Hầu nhìn vào cái túi kế tiếp rồi cười. Nó cột cái túi vào khăn thắt lưng của mình rồi quay qua Mãng.

Hầu nói bằng cái giọng ra vẻ người lớn nhất của nó, “Tôi sẽ tha mạng cho Hùng và lấy phần thưởng này thay thế.”

Mãng mỉm cười, “Cám ơn cậu, nhóc tì à.”

Hầu cúi đầu và nhún vai.

Mãng quỳ xuống ngang với chiều cao của Hầu, “Ta đề nghị mi rời khu vực này ngay, cậu trai ạ. Ta không nghĩ là mình có thể ngăn Hùng lại một khi đôi mắt của hắn nhìn thẳng lại được.”

Hầu nhìn Mãng gật đầu. Mãng gật đầu lại.

Không nói một lời nào, Hầu phóng lên cành cây gần nhất và di chuyển lên các ngọn cây. Nó ngoái lại vẫy chào tạm biệt Xà, nhưng nó chỉ thấy một ánh lóe của dải lụa xanh.

Chương 11

Mặt trời vẫn cao trên bầu trời khi Hầu dùng chân bên con suối và từ trên ngọn cây trèo xuống. Nó ngồi xõm xuống rồi vốc nước mát trong hai bàn tay mỗi nhừ.

Trong lúc uống, Hầu nghĩ về Xà và bọn cướp. Nó hi vọng Xà hiểu chuyện mà nó đang dẫn thân vào. Đó là một bọn hung bạo. Tuy rằng, Mãng có vẻ không tệ hại lắm.

Hầu gãi đầu. *Mình đã gặp Mãng bao nhiêu lần ở chùa Ân Chân nhỉ? Nó tự hỏi. Bốn lần hay năm lần?*

Hầu nhớ rằng Mãng thường đến đó một mình, nhưng điều đó không làm cho những chuyến ghé thăm của hắn chính đáng hơn chút nào. Thế nào đi nữa thì hắn cũng là một tên cướp. Một tên cướp rất thành công.

Hầu không thể tin bọn cướp có nhiều vàng như vậy. Nó không tưởng tượng được chúng cướp vàng ở đâu, thôi hãy mặc kệ chúng làm gì với số vàng đó. Cho dù các nhà sư không được phép ham muốn những của cải vật chất, thì Hầu chẳng thể rời mắt khỏi thứ gì được làm bằng kim loại quý. Chúng thôi miên nó. Nhiều cái túi nhỏ mà Hùng đeo chứa đầy vàng và Hầu khó mà vất chúng qua một bên. Nó không hiểu vì sao, nhưng nó cảm thấy nó nên lấy đi của Hùng một túi và cái túi đó nên là một món gì hữu ích.

Hầu tháo cái túi từ khăn thắt lưng ra rồi ngồi xuống trên bờ suối. Nó đổ các món bên trong ra. Một tiếng *KENG!* lớn và một vầng sáng lóe lên khi một viên đá lửa và một thỏi đúc kim khí va mạnh vào đất cứng. Nhìn vầng thật thích, nhưng những món này còn thú vị hơn nhiều trong những buổi chiều lạnh. Quan trọng hơn nữa là nó có thể dùng chúng để nhóm một bếp lửa để nấu ăn. Đúng vậy đó, nếu nó tìm được món gì đó để nấu.

Hầu xoa bụng. Nó đói quá.

Nó băn khoăn, *Mình có thể ăn cái gì đây?* Sẽ không có thứ trái cây nào trong nhiều tháng nữa và cây cỏ chỉ đang bắt đầu nhú lên khỏi mặt đất thôi. Bọn khi ăn những thứ như chồi non vào thời gian này trong năm, nhưng làm sao nó ăn được như thế.

Giận điên lên, Hầu đứng lên rồi đá vào một đồng lá nhỏ bên dưới một cái cây to. Các ngón chân của nó xúi vào một thứ gì đó mềm và trơn nhớt. Nó cười khi.

Bữa ăn đây rồi! Hầu nghĩ. Nó chồm qua và thận trọng đẩy mớ lá qua một bên. Tim nó nhảy tưng lên khi nó khám phá ra một cụm nấm.

Tất cả các sư trong chùa Ấn Chân học được những loại cây trái nào an toàn để ăn kể cả nấm. Một số các loại nấm có thể làm cho người ta bệnh hay buồn ngủ. Những thứ khác thì làm chết người như chơi. Người ta thật cẩn thận để bảo đảm rằng chỉ có những thứ nấm an toàn mới được dọn lên bàn ăn ở chùa Ấn Chân thôi. Hầu thường được tuyển đi lùng tìm nấm trong rừng. Nó tin chắc rằng những tai nấm này không chỉ an toàn thôi, mà chúng còn rất ngon.

Trong một niềm vui rộn ràng đầy lá và bụi đất bay la đà, Hầu hái nhiều nấm nấm rồi để chúng qua một bên. Rồi nó gom đủ nhánh khô và bụi nhùi để nhóm một bếp lửa nhỏ bằng viên đá lửa mới. Khi lửa đã cháy đều, nó tìm được hai que củi dài, to cỡ ngón tay út của nó, rồi mang chúng xuống suối, cùng với mớ nấm.

Hầu nhúng hai que củi xuống suối. Nó sẽ dùng chúng như hai que xiên để nướng và nó không muốn chúng cháy. Những que vừa bị gãy khỏi một cây còn đang sống thì tốt hơn vì chúng không dễ cháy, nhưng Hầu thấy không cần làm hư hại đến một cái cây lành lặn chỉ để làm cho đời sống của nó dễ dàng thoải mái hơn một chút.

Khi hai cái que đủ ướt rồi, Hầu giúi một đầu của mỗi cây vào bờ suối và bắt đầu tách tai nấm ra khỏi cuống của chúng. Nó rửa từng tai dưới suối trước khi xiên chúng vào một cây xiên. Cuống nấm thì nó quăng xuống dòng nước cho trôi đi.

Chẳng mấy chốc, mớ nấm được nướng trên lửa, mùi thơm bốc lên trong không khí điếc cả mũi. Thật ra, hấp dẫn cho tới nỗi chẳng mấy chốc Hầu nhận ra mình có khách ghé thăm. Đó là con khi trắng.

Hầu thấy con khi trên ngọn cây cao gần đó. Con khi đang ngó nó bằng con mắt duy nhất. Một cụm lông xỉn màu và máu khô dính một bên đầu khi.

Hầu cố hết sức để làm lơ con vật đi, nhưng con khi cứ ngó chăm chăm. Nó biết bọn khi thường ăn nấm, nên nó hiểu con khi đang đói rồi. Chắc hẳn con khi cũng đau nữa. Khi Hầu ăn còn lại hai tai nấm, nó nói với con khi.

“Mày có muốn ăn vài miếng không?” Nó đi khỏi bếp lửa và giơ cái que ra. Thật là ngạc nhiên, con khi trắng từ trên cây phóng nhanh xuống rồi thận trọng tiến tới gần nó.

Hầu đứng thật yên, cánh tay nó duỗi thẳng ra. Nó đã chính mắt thấy con khi có thể làm tổn thương người ta như thế nào khi nó muốn lấy một khúc cây từ tay họ.

Con khi nhẹ nhàng cầm lấy cái đầu mút của cây xiên nấm dài và từ từ kéo nó ra khỏi tay Hầu. Hầu nghĩ rằng con khi bỏ chạy vào đám cây, nhưng nó không làm thế. Con khi ngồi xuống ăn những tai nấm còn lại.

Không biết phải làm gì nữa, Hầu đứng yên đó. Khi ăn xong, con khỉ lịch sự đưa cây xiên lại cho Hầu. Hầu không tin nổi mắt mình.

Nó còn khó tin hơn những điều xảy ra tiếp đó.

Con khỉ trắng tiến lại gần nó hơn và đứng lên trên hai chân sau, tay phải đưa ra. Hầu cũng với tới và con khỉ nắm lấy tay nó. Con khỉ kéo bàn tay của Hầu đưa lên mũi và hít một hơi dài.

Hầu ngó chăm chăm vào miệng con khỉ. Nó biết cái gì ở đằng sau đôi môi đó. Miệng con khỉ khê nhúc nhích và Hầu cố cưỡng lại cái ý muốn thôi thúc giật bàn tay lại. Một điều gì sâu thẳm trong nó bảo nó cứ để yên bàn tay ở đó. Nó mừng vì đã làm điều đó.

Con khỉ trắng đặt một nụ hôn lên lưng bàn tay của Hầu, rồi buông nó ra và bỏ chạy trở lại lên cây. Một lát sau, con khỉ trở lại, miệng ngậm cây đoản côn lấy ở chùa Ân Chân. Nó thả món vũ khí xuống chân Hầu rồi phóng nhanh lẩn vào các ngọn cây.

Màn đêm buông xuống, Hầu chợt thấy mình vẫn còn quanh quẩn bên con suối. Nó quá mệt để tìm một cái cây tử tế để ngủ qua đêm, nên nó nằm co ro dưới gốc một cây liễu nhỏ. Những cành cây buông thấp làm nó cảm thấy an toàn hơn. Nó mong con khỉ trắng quay lại, nhưng không thấy tăm tích đâu cả. Nó buồn bã thất vọng. Nó nghĩ là nó đã có một *người* bạn mới.

Hầu băn khoăn tự hỏi đời sống sẽ ra sao nếu cứ sống mãi mà không có một người bạn nào cả. Nó cho rằng chắc điều đó cũng giống như sống mà không có một ai là gia đình, thân thích. Ý nghĩ đó mới khủng khiếp làm sao.

Hầu giật bản người. Không dưng nó nhận ra rằng có thể *mình* sống hết đời mà không có gia đình hay bạn bè gì cả. Nói cho cùng thì giờ đây nó hoàn toàn cô độc. Đại Sư thì đã qua đời rồi, còn bốn người anh của nó thì lưu lạc khắp nơi mà không có một hoạch định nào để tìm về với nhau.

Chuyện gì đây nếu có điều bất trắc nào đó xảy ra với mình vào lúc này? Hầu băn khoăn . Liệu có ai biết không? Liệu có ai quan tâm đoán hoài gì đến không?

Một câu chuyện hiện ra trong trí của Hầu. Một chuyện cũ từ ngôi chùa Thiếu Lâm nổi tiếng, những thành viên cũ của nó đã sáng lập ra chùa Ấn Chân hơn một ngàn năm trước.

Các vị sư ở Thiếu Lâm có một lịch sử lâu đời về việc xây dựng những ngôi tháp để tôn vinh và thờ phụng di thể của những người quan trọng đối với họ. Người ta kể rằng ở Thiếu Lâm có một tòa tháp đặc biệt nhỏ hơn mọi tòa tháp khác, được xây lên để tôn vinh một cậu bé. Truyền thuyết kể rằng một ngày nọ cậu bé giúp nhà bếp nấu nướng, nhưng cậu không đến ăn bữa cơm chiều. Trong bữa ăn, một nhà sư phát hiện ra một mẩu xương lạ trong tô canh của mình và các nhà sư hiểu ra chuyện gì đã xảy ra. Cậu bé đã ngã vào cái nồi khổng lồ mà họ dùng để nấu canh. Các nhà sư quá đau buồn nên họ xây một tòa tháp nhỏ để tôn vinh cậu bé.

Hầu từng nghĩ rằng đó là câu chuyện buồn cười nhất mà nó từng nghe và nó từng kể lại mỗi khi có dịp. Nhưng không hề có một người anh nào của nó cười. Giờ thì nó hiểu vì sao.

Một chuyện khác mà Hầu từng đùa cợt cũng không còn có vẻ buồn cười nữa. Đó là tháp Lăng Quên, tháp nằm trong các bức tường của chùa Ấn Chân, gần mặt trước của khuôn viên. Hầu từng nghĩ thật là tếu khi ai đó đã bỏ thời gian và công sức ra để xây nó hằng trăm năm trước, nhưng ngày nay không còn ai nhớ rằng người nào được chôn cất trong đó. Giờ thì Hầu hiểu ra, chuyện đó không buồn cười chút nào. Mà là rất buồn. Hầu nghĩ, *Lẽ ra mình nên giúp Hạc chôn cất Đại Sư trong cái hốc cây. Một cái tháp sống - đó là cái tên mà Hạc đã gọi nó.*

Nước mắt ngân ngấn trong mắt Hầu. Trước giờ nó chưa từng thương khóc cho ai vì nó luôn chuồn khỏi vài cái đám tang xảy ra ở chùa Ấn Chân trong thời nó lớn lên. Nó nghĩ rằng đã đến lúc nó tập thương tiếc ai khác.

Nói cho cùng, liệu ai sẽ mất công thương tiếc nó nếu nó không thềm thương tiếc người khác chứ?

Hầu nghĩ, *Có lẽ Hạc sẽ giúp mình? Trừ phi...* Hầu lắc đầu nguầy nguậy. *Trừ phi mình quậy anh ấy quá cho tới nỗi anh không muốn mình léng phéng bên anh ấy nữa.*

Hầu bắt đầu run lên cầm cập không thể kìm chế được. Trong đầu nó, dường như nó đang trượt xuống một con dốc lầy lụa, rất dốc giữa một cơn giông. Dù có cố gắng như thế nào cũng mặc, nó không thể trèo lại lên đỉnh dốc. Nó cứ trượt dài xuống mãi. Nó chỉ nghĩ đến một điều thôi, là cái gia đình mà nó không có...

Nó hiểu ra, *Hay là mình chưa hề có gia đình bao giờ?*

Mưa bắt đầu rơi chậm lại trong đầu Hầu. Nó nhớ ra điều mà tên cướp Hùng đã nói về việc tìm cha mẹ hay có lẽ một người chú của nó. Hùng đã nói đùa, nhưng nhớ là thật thì sao? Nhớ nó thật sự có vài người thân trong gia đình còn sống ở đâu đó thì sao?

Hầu hít một hơi khí trời thật tinh khiết thật sâu và cơn run rẩy lắng lại. Cái viễn cảnh về những người thân thiết mới trong gia đình thật là hào hứng, nhưng nó vẫn nhớ cái gia đình cũ của mình. Cho dù các người anh thường gây gổ với nó, nhưng họ luôn bên vực nó khi có chuyện tồi tệ xảy ra. Như Xà vừa mới làm. Hầu nghĩ đi với Xà có lẽ hay, nhưng nó tin rằng chuyện đó không thể được sau chuyện đã xảy ra với Hùng.

Mình sẽ quay lại và đi với Hạc vậy. Hầu quyết định. *Mình sẽ xin lỗi và có lẽ anh ấy sẽ thông cảm. Đó là, nếu mình có thể tìm ra con đường trở lại Ấn Chân...* Hầu lắc đầu. *Tại sao mình không chú ý kỹ khi bỏ đi nhỉ?*

Hầu cảm thấy những đám mây giông lại bay vùn vũ vào trong đầu. Nó nhắm mắt lại và cố làm cho mình mẫn ra bằng một trong những bài tập quán tưởng mà Đại Sư đã dạy, như là Hạc đã đề nghị. Nó mất một lúc lâu, nhưng rốt cục nó đẩy được mọi tạp niệm ra ngoài ngoại trừ một câu hỏi đã

nằm trong đầu nó suốt ngày nay. Câu hỏi mà một cách nào đó vẫn làm cho nó nghĩ về gia đình.

Ai là kẻ mà gã đó gọi là Vua Khi?

Nó không nhớ được.

Hầu ngáp. Ít ra thì nó đã quét được hầu hết những điều lộn xộn ra khỏi đầu. Nó dần hiểu vì sao các nhà sư lớn tuổi hơn thích quán tưởng quá vậy. Chiêu này thật là thư giãn. Với cái đầu gần như trống không, chẳng bao lâu nó chìm vào giấc ngủ.

Như thông thường, đêm của Hầu đầy những cơn mơ sống động. Các giấc mơ về những con dốc trơn trượt và các vị vua khi. Các giấc mơ về những ngọn tháp và những nồi canh.

Và một giấc mơ sống động đặc biệt về một con rắn to ơi là to bò tuột qua nó, quấn thật chặt quanh người nó, nuốt gương mặt nó.

Chương 12

Hầu thức giấc trong bóng tối, chỉ có thể nhúc nhích, chỉ có thể thở. Một bàn tay răn chắc bịt miệng, mũi nó và hai tay nó bị đè chặt xuống hai bên hông. Nó vùng vẫy, đá đập và cắn, nhưng không hiệu quả gì cả. Đối thủ của nó dường như luôn luôn đi trước nó một bước.

Khi Hầu nhận ra điều này, thì nó nhượng bộ một chút. Ngạc nhiên thay, đối thủ của nó cũng làm vậy. Bàn tay ôm siết gương mặt của nó dường như càng lúc càng nới mềm hơn khi nó bớt vùng vẫy lại.

“Ngoan nào, chú em.” Một giọng nói rít lên vào tai nó.

Hầu thả lỏng cơ thể mềm lại và tấm mền áp lực quanh nó buông ra. Bàn tay thả gương mặt nó ra, kéo một dải nước mũi ngang qua má nó.

“Gớm quá đi!” Xà thốt lên khi nó leo xuống khỏi người của Hầu trong bóng tối. Nó chùi tay lên vai Hầu, “Em chẳng bao giờ xì mũi sao?”

Hầu cười khúc khích và khịt mũi thật to. Nó lấy tay áo bào cam lau mặt. “Đó là phần thưởng của anh cho cái tội làm tôi ngạt thở khi đang khò, đồ răn lươn lẹo ạ. Làm sao anh tìm được tôi?”

Xà đáp, “Lúc này anh thấy cuống năm trôi xuôi xuống suối. Anh nghĩ có lẽ em thả chúng, nên anh lợi bộ ngược dòng. Xin lỗi anh đã không đến sớm hơn. Anh phải chờ cho tới tối trước khi chuồn ra.”

Hầu dụi mắt, “Anh đang làm gì ở đây vậy?”

“Anh đến xem em có ổn không.” Xà đáp, trườn xuống đất. “Đó là do vụ em đánh nhau với thằng Hùng. Hăn rên rỉ la khóc suốt cả ngày do những cú em nện.”

Hầu nói, “Đáng đời hăn.”

Xà nói, “Tất nhiên là đáng đời hăn. Chính anh phải đập nhiều thằng cướp bất tỉnh trước khi bọn chúng thôi tấn công anh. Thậm chí anh chẳng làm gì khiêu khích đến chúng cả.” Xà ngừng nói và ngó mông vào bóng tối. “Em có nghe gì không?”

Hầu đáp, “Không.” Nó xoa cái đầu trọc rồi vươn vai, “Vì sao anh muốn nhập băng với bọn cướp chứ?”

“Anh hi vọng làm cho chúng tin tưởng để có lẽ chúng sẽ giúp mình. Chúng rất lợi hại, em biết đó.”

“Chúng là kẻ cướp, Xà à. Tại sao chúng sẽ giúp mình chứ?”

“Chúng không phải là bọn cướp bình thường. Anh nghĩ với một ít thời gian...” Xà lại ngừng lời rồi ngó vào bóng tối, “Em có nghe không kìa?”

Hầu đáp, “Không, tôi không nghe gì cả. Và tôi không tin là anh ra ngoài này chỉ để xem tôi có ổn không. Tôi biết cái tính anh rình mò như thế nào mà. Anh *thật sự* định làm gì đây?”

Xà đáp, “Nghe này, anh không thể nói dông dài được. Em có tin tức gì cho anh không? Kể anh nghe đi, nhanh lên.”

Hầu khựng lại chớp mắt nhiều lần, “Đại Sư chết rồi.”

“Cái gì?” Xà quay phắt đầu lại đối diện với Hầu, “Em có chắc không?”

Hầu đáp, “Chắc. Tôi đã giúp Hạc lấy lại xác của ông.”

“Hạc à! Em gặp Hạc ở đâu?”

“Ở Ấn Chân.”

Xà nói, “Nhưng Hạc là đứa thúc mình chạy tách ra dữ nhất mà.”

Hầu đáp, “Tôi biết. Hạc làm tôi thật ngạc nhiên khi anh ấy rình tôi trong lúc tôi đang do thám Ưng.”

Xà hỏi, “Em trở lại để do thám Ưng à? Vụ đó thật là táo bạo, chú em à.”

Hầu mỉm cười, “Ừ, táo bạo thật. Nhưng không táo bạo bằng chuyện Hồ làm đâu. Anh ấy cướp mấy quyển bí kíp rỗng.”

Xà thốt lên, “Cái gì? Anh không thể tin nổi là mình đã để lỡ hết vụ này. Hồ à? Em có chắc không? Ưng bảo rằng hãn phái tên thủ hạ chiến nhất của hãn đi lấy mấy quyển bí kíp đó. Em muốn nói là cái con Mèo Ướt bự sự đó đánh bại tay thủ hạ số một của Ưng à?”

Hầu đáp, “Tôi đoán vậy.”

Xà nói, “Thật là tuyệt. Anh đã không nghĩ là Hồ lại ngon lành như vậy. Em hay Hạc có tình cờ gặp Long không?”

Hầu đáp, “Không.”

“Anh cũng không.” Xà khựng lại, “Vậy Hạc có... ổn không?”

“Vâng, Hạc bình an. Sao vậy?”

“Không lý do gì đâu.” Xà đáp, ngó nghiêng ra, “Em làm gì nữa đây?”

“Tôi tìm đường về lại Ấn Chân và xem Hạc như thế nào. Anh có muốn đi với tôi không?”

“Chà... không. Anh ở lại với bọn cướp và...” Giọng của Xà lạc đi. Nó lắng nghe, rồi lắc mạnh đầu. “Này, Hầu à, anh phải quay lại rồi.”

Hầu nói, “Gượng đã, anh có biết vì sao một số tên cướp lại có tên bằng tiếng Quảng Đông không? Ý tôi là, anh không thấy chuyện đó lạ sao? Và chuyện gì đang xảy ra với thủ lĩnh của chúng, tay Mãng, vậy? Tôi biết tôi đã gặp hãn với Đại Sư rất nhiều lần ở Ấn Chân.”

Xà lại ngó nghiêng đi, “Anh không hiểu chú mày muốn nói gì, Hầu à. Giờ thì, anh thật cần...”

Một cành cây nhỏ gãy và Hầu ngồi thẳng dậy. Nó liếc nhìn quanh nhưng không thấy gì cả. Nó ngó qua Xà.

Xà đang ngó về hướng tiếng động. Sau một lúc, nó thì thào, “Anh cần chuồn ra khỏi đây, Hầu à. Anh không thấy ai cả, nhưng anh không thể liều, phó mặc cho may rủi. May mắn nhé em.”

Hầu mở miệng muốn nói gì đó, nhưng Xà đã chuồn mất vào bóng đêm.

Hầu nhún vai và co mình lại dưới cây liễu nhỏ. Nó nhắm mắt để ngủ lại và cười một mình khi nghĩ về cách chuồn đi của Xà. Xà luôn gây ấn tượng về hành tung của mình như thế.

Ăn mình trong bụi rậm cách Hầu vài bước, Mãng cũng cười thầm. Rồi ông cũng quay đi, biến vào bóng đêm.

Chương 13

Hầu thức giấc vào sáng hôm sau khi những tia nắng đầu tiên soi ấm những chiếc lá liễu bên trên nó, làm những hạt sương mỏng rơi xuống trên trán. Nó lau trán và bước tới con suối uống một ngụm nước, rồi nhóm một bếp lửa nhỏ và sục tìm thêm một ít nấm ở loanh quanh đó. Nó không phải mất quá lâu để tìm được một mớ. Nó sửa soạn món nấm còn nhanh hơn nữa. Chẳng mấy chốc mùi nấm nướng bay thơm lừng không gian.

Thật là bất ngờ, con khỉ trắng lại xuất hiện. Nhưng thay vì ẩn mình trên các ngọn cây, lần này con khỉ trèo xuống ngồi kế nó bên bếp lửa. Con khỉ cào xước một vết lớn ở một bên đầu. Hầu nhăn mặt.

Con khỉ cũng nhăn mặt, bắt chước Hầu. Rồi nó xếp bằng lại và ngồi thẳng lên y như Hầu. Nó nhìn Hầu bằng con mắt lạnh lặn như thể chờ một phản ứng.

Hầu cười ồ lên rồi trao cho con khỉ một xiên nấm mà nó đã nướng xong. Nó tưởng con khỉ nuốt lấy nuốt để món điểm tâm nướng vội, nhưng con khỉ giơ que xiên ra và nướng tiếp nấm trên ngọn lửa, y như Hầu đang làm.

Hầu cười khì và dường như con khỉ cũng cười trả với nó. Con khỉ xích lại gần Hầu hơn. Hầu và anh bạn mới ngồi như vậy thật lâu sau khi chúng nướng và ăn xong.

Sau cùng, Hầu nói với con khi trắng, “Này, bạn hiền à, tớ phải đi đây. Bạn hiền có thể đi với tớ nếu thích. Rủi thay, tớ không biết phải đi bao lâu vì tớ không nhớ làm sao đi tới đó.”

Con khi nhìn Hầu, vẻ lo âu hiện rõ trên nét mặt.

Hầu cười, “Đừng lo, tớ sẽ ổn mà. Thật quá tệ là cậu không thể chỉ tớ đường tới *Ấn Chân*.”

Khi nghe được từ *Ấn Chân*, con khi trắng không dưng nhảy cà tưng, chí chóc một cách phấn khích. Nó chỉ vào đám cây.

Hầu nói, “Cậu không đùa chứ? Cậu biết đường đi thật à?”

Con khi ngừng nhảy và nghếch đầu qua một bên. Trông nó hoang mang.

Hầu cười khì, “Tớ biết ngay mà. Cậu không hiểu tớ nói gì, phải không nào?”

Con khi tiếp tục ngó Hầu như thể chờ một điều gì đó.

Hầu thở dài, “Tớ cũng đã nghĩ vậy. Tớ sẽ chẳng bao giờ tìm được đường trở lại *Ấn Chân*.”

Thêm một lần nữa, con khi trắng lại sôi nổi lên. Lần này, nó nắm lấy bàn tay của Hầu, xiết chặt ba cái, rồi vụt chạy vào vạt cây.

Hầu nhún vai, bước theo.

Hầu chạy hoài chạy mãi như vô tận. Nó đã thôi không cố theo đuổi con khi trắng trên những ngọn cây một lúc lâu. Thay vì vậy, nó đi bộ trong khi con khi phóng từ ngọn cây này sang ngọn cây khác mà không hề mệt mỏi chút nào. Cổ của Hầu mỏi dần vì cứ phải ngược lên cao.

Khi trời xế bóng, địa thế trông quen thuộc dần. Hầu trèo lên bên con khi, rồi chúng di chuyển song song trên những ngọn cây cùng với nhau. Từ bây giờ trở đi, Hầu dẫn đường.

Chúng tình cờ gặp cây đu có cái hốc lớn sớm hơn là Hầu đã mong đợi. Khi chúng còn cách một khoảng xa, Hầu núp sau thân của một cây sồi to,

ngừa bất trắc. Con khi cuộn mình tròn quay kể bên nó.

Một lúc sau, Hầu thấy rằng không cần thiết phải núp nữa. Nó cảm nhận được ánh mắt soi mói sắc bén của Hạc xuyên qua thân cây, phát hiện ra nó ngay. Hầu leo quanh ra trước cây sồi. Hạc kia rồi, thò đầu ra khỏi cái hốc và ngó thẳng đến chỗ Hầu đang núp. Hầu vẫy tay chào.

Hạc nhảy khỏi chỗ ngồi và lướt qua những ngọn cây. Nó đáp xuống bên Hầu.

Hạc nói, “Anh e rằng em sẽ không trở lại chứ. Anh nợ em một lời xin lỗi. Lẽ ra anh không nên buộc em làm chuyện em chưa sẵn sàng để làm. Anh xin lỗi nhé.”

Hầu cúi thấp đầu, “Anh không cần phải xin lỗi đâu. *Chính tôi* mới là đứa nên xin lỗi cho việc chuồn đi như thế.”

Hạc chồm tới và lấy ngón tay xanh nhợt nhác cầm của Hầu lên. “Đừng ngại về chuyện đó nữa, em cưng à. Em có khỏe không? Trông em không tươi tỉnh lắm.”

Hầu đáp, “Tôi bình an. Chỉ hơi mệt chút thôi. Và hơi buồn, tôi nghĩ vậy.” Nó ngó qua cái hốc, “Đại Sư đâu rồi?”

Hạc đáp, “Ông ở trong cái hốc cây.”

“Anh tự mình mang ông lên đó?”

Hạc gật đầu.

“Nhưng không có dấu máu trên thân cây hay trên mặt đất hay đâu cả.”

Hạc nói, “Anh đã rất cẩn thận. Em có muốn xem những gì anh làm bên trong hốc không?”

“Ừmmm... Tôi...” giọng của Hầu lạc đi. Nó nhắm mắt lại và hít vào một hơi thật sâu. “Vâng, vâng, tôi thích xem.”

Hạc nói, “Hay lắm.” Nó vỗ nhẹ lên vai Hầu, “Em có thể mang theo anh bạn nhỏ của em luôn, nếu muốn.”

Con khi trắng từ sau thân cây thò đầu ra nhìn Hâu. Hâu nhún vai.

Hạc cười khì rồi phóng người về phía cái hốc cây. Hâu và con khi trắng theo sau. Khi đã vào trong, Hâu ngó quanh.

Hâu nói, “Trông y như lần cuối cùng tôi đến vậy.”

Hạc đáp, “Đúng vậy. Anh tìm thấy một cái lỗ nhỏ dưới sàn rồi moi rộng nó ra. Có một cái lỗ hổng to ơ là to bên dưới mình, mà dường như nó chạy suốt chiều dài của thân cây. Đó là nơi giờ đây Đại Sư yên nghỉ. Như em có thể thấy đó, anh đã nhét kín cái lỗ thật kỹ. Chẳng bao giờ có ai biết được ông nằm trong đó.”

Hâu nói, “Anh đã bận lắm. Trông nó thật tuyệt. Tôi tin chắc là Đại Sư hài lòng lắm.”

Đôi mắt nâu của Hạc sáng long lanh, “Cám ơn em, Hâu à. Nhưng giờ thì đã xong việc, anh tin rằng ông muốn chúng mình tập trung vào Ưng.”

Hâu đồng ý, “Đúng vậy.” Nó liếc ra ngoài thấy một con rắn lục trườn lên một thân cây. “À này, tôi phải kể cho anh nghe về Xà!”

“Xà à? Hãn thế nào rồi?”

Hâu nói, “Tôi gặp anh ấy. Thật ra là hai lần.”

“Đừng đùa nhé, Hâu.”

“Không phải chuyện đùa đâu. Anh ấy theo một đảng cướp.”

“Xin lỗi nhé, có phải em vừa nói *bọn cướp* không?”

Hâu cười khì, “Đúng vậy, nhưng Xà cho rằng chúng không phải là bọn cướp bình thường.”

Hạc nói, “Anh không hiểu. Chúng là loại cướp gì vậy?”

“Ai mà biết được?” Hâu đáp, “Mình đang nói về Xà, nhớ chưa nào? Anh biết anh ấy như thế nào mà.”

Hạc xoa cái gáy dài và gầy nhom, “Em có biết liệu Xà có tình cờ gặp Long không?”

“Anh ấy nói là anh ấy chưa gặp. Tôi thắc mắc không biết Long biến đi đâu mất?”

Hạc đáp, “Anh không biết tí gì cả. Anh...”

Hạc ngưng lời giữa chừng. Nó liếc quanh cái hốc, rồi thấp giọng, “Anh thích nghe thêm về những cuộc phiêu lưu của em, Hầu à, nhưng anh nghĩ mình nên nói thật nhỏ. Anh có cảm giác có ai đó loanh quanh đâu đây.”

Con khỉ trắng lao nhanh qua lối vào của cái hốc và thận trọng ngó ra.

Hầu bắt đầu sốt ruột. Nó thì thào, “Vì mình cần phải giữ yên lặng, tại sao giờ anh không bày cho tôi cách làm chuyện đó đi?”

Hầu hỏi, “Làm chuyện gì?”

“Anh biết mà.” Hầu nói, đổi thế đứng liên tục, “Làm cái chuyện mà chúng ta vào đây để làm đó. Khấn vái Đại Sư đó.”

“Em chưa bao giờ khấn vái ai à?”

Hầu lắc đầu.

Hạc lắc đầu nói, “Em chẳng bao giờ ngừng làm anh kinh ngạc cả, Hầu à. Hãy làm nhanh nhé. Cơ bản là Đại Sư ở ngay bên dưới mình, vì thế chỉ cúi đầu xuống rồi làm theo lời anh.”

Hầu hít một hơi thật sâu rồi gật đầu. Nó hơi lo rằng nó có thể làm điều gì sai trái và xúc phạm đến vong linh của Đại Sư hơn nữa nếu nó không cố gắng chút nào.

“Nhắm mắt lại.” Hạc thì thầm trong một giọng thanh thản, “Hãy chấp tay lại rồi vái ba vái trong lúc khấn thầm những điều mà em muốn nói với Đại Sư.”

“Tôi nên khấn điều gì đây?”

Hạc đáp, “Chuyện đó tùy ở em.”

“Vậy thì, *anh* khẩn với ông điều gì vậy?”

“Chuyện đó là chuyện riêng giữa ông và anh. Giờ đừng nói nữa, chỉ nghĩ thôi. Và lắng nghe bằng tâm trí của em. Em sẽ ngạc nhiên vì những điều em nghe được.”

Hầu tập trung . *Con xin lỗi nếu có lúc con làm buồn lòng thầy, Đại Sư à. Giờ đây con hiểu rằng lẽ ra con nên giúp Hạc chôn cất thầy.*

Hầu chờ một lời đáp. Nó không nhận được lời nào cả. Nó thử lại lần nữa. *Và con xin lỗi con đã nghĩ việc chôn cất thầy trong cái hốc cây là một ý tưởng gớm guốc quá.*

Vẫn không có lời đáp. Hầu tập trung hết cỡ, cố nghĩ về những điều khác. *Con cũng xin lỗi cho chuyện con từng nói đùa về Ngọn Tháp Lãng Quên.*

Trong một thoáng rất nhanh, Hầu tin chắc rằng nó nghe một giọng nói. Một giọng quen thuộc, gần gũi. Nó tập trung hơn nữa. *Và con sẽ không bao giờ đùa giỡn về chuyện cậu bé trong nồi canh nữa!*

Lần này, Hầu biết chắc là nó nghe gì đó. Nó mở to mắt ra. “Này, Hạc à, anh có nghe...”

Hạc thì thào, “Suýt!”

Hầu nhắm nghiền mắt lại và thả tâm trí ra thêm một lần nữa. Tim nó bắt đầu đập mạnh khi nó tưởng tượng hương hồn của Đại Sư đang cố trò chuyện với nó.

Tim nó suýt ngừng đập khi nó nhận ra cái giọng mà nó đang nghe không phải là giọng của Đại Sư. Mà là giọng của Ưng.

Chương 14

“Đến đây đi, thái úy Vũ.” Ưng gọi nhỏ giọng nhưng cộc cằn, “Con mồi của chúng ta ở gần đâu đây. Ta cảm nhận được như thế.”

Ưng xem xét mặt đất. Hãn không thấy dấu vết nào trên đất, nhưng điều đó không mang ý nghĩa nào. Hãn biết con mồi của hãn thường ở trên cây.

“Vâng, thưa tướng quân!” Thái úy Vũ nói khi đang đi tới, ngực hãn phồng ra.

Ưng rít lên, “Im nào, ta không muốn cho mục tiêu có lợi thế từ đầu bằng cách loan báo sự hiện diện của mình. Nói nhỏ giọng lại đi.”

Hai vai của thái úy Vũ so lại và hãn gật đầu.

Ưng mở cái bao da to mà hãn quàng qua một bên vai và bắt đầu soi mói quanh. “Trước khi chúng ta tiếp tục, thái úy này, ta muốn hỏi mi một câu. Họ của mi là... Vũ ...có nghĩa là ‘pháp thuật’ trong tiếng Quảng Đông, có phải thế không?”

Thái úy Vũ đáp, “Đúng vậy, thưa tướng quân. Đó là một cách diễn nghĩa.”

“Mi hay ai đó trong gia đình mi có luyện phù phép không?”

“Không, thưa tướng quân. Tôi không quan tâm đến chuyện đó. Vì sao ngài hỏi vậy?”

“Bởi vì mi mê tín quá.” Ứng đáp, “Ngoài ra, vì một số kẻ gọi điều mà mi sắp chứng kiến là pháp thuật. Ta nghĩ có lẽ mi quen thuộc với cái thủ tục.”

Ứng lấy từ trong cái bao da ra một cái túi nhỏ màu xanh lá cây. Hắn trao nó cho thái úy Vũ.

“Mở nó ra. Cần thận đấy.”

Bàn tay to đùng của thái úy Vũ lóng ngóng với những sợi dây kéo trên cái túi màu xanh lá cây trơn tuột. Hắn nhìn vào bên trong.

Ứng hỏi, “Mi có biết đó là cái gì không?”

“Thưa tướng quân, nó có vẻ như một loại bột gì đó. Tuy nhiên tôi không thể nhận ra nó.”

“Nó là xương rồng tán thành bột.” Ứng nói, “Có một nơi bí mật mà người ta rút xương lên từ đất lỏng đen dưới ánh sáng của trăng tròn. Họ nghiền xương ra để làm cái này. Nó rất là đắt. Gấp cả ngàn lần trọng lượng của nó tính bằng vàng. Vì thế hãy thận trọng khi cầm.”

Thái úy Vũ nhướng đôi mày.

Ứng nói, “Giờ đây mi có trách nhiệm với cái túi đó. Cùng với mọi thứ khác trong cái bao da này. Ta bày cho mi cách làm một món thần dược. Từ hôm nay trở đi mi sẽ sửa soạn nó cho ta mỗi chiều. Làm thế sẽ phục vụ cho hai mục đích. Trước tiên, nó sẽ giúp mi vượt qua nỗi sợ hãi cõi âm của mi. Một số người quả quyết rằng việc chuẩn bị món thức uống này hấp dẫn bọn ma đói muốn nếm nó, nhưng mi sẽ chính mắt thấy rằng chuyện này là nhảm nhí. Không có hồn ma nào quấy rầy mi, bởi vì trên đời này không có ma quỷ gì cả. Mục đích thứ hai thì có lẽ quan trọng hơn. Ta thấy mỗi chiều mình mất quá nhiều thời gian để tìm món huyết thực. Giờ mi sẽ thấy rằng đó là một phần của việc bếp núc.”

“Thưa tướng quân, nếu ngài không phiền thì cho tôi hỏi.” Thái úy Vũ nói, “Huyết thực là cái gì vậy?”

Ứng đáp, “Là máu. Nhưng không phải máu nào cũng được... mà là một loại rất đặc biệt. Và nó phải tươi.”

Thái úy Vũ nuốt nước bọt khó khăn. “Cho phép tôi hỏi rằng món thuốc bùa này có công dụng gì cho người uống?”

Ứng mỉm cười, “Cứ cho rằng nó mang ta đến gần với những linh hồn đồng tộc của ta hơn.” Hắn lừ đừ lắc lư bước tới, nhe hàm răng sắc lẹm và thè cái lưỡi chẻ ra cùng với một tiếng rít. Thái úy Vũ nhảy lui.

Ứng nói, “Bình tĩnh đi, thái úy. Ta chỉ đùa với mi thôi. Giờ, ta muốn mi...”

Ứng ngừng lại ở giữa câu. Mọi bắp thịt trên thân thể hắn bỗng nhiên trong tình trạng tập trung cao độ. Hắn cảm nhận được cái gì đó đang dịch chuyển. Một cái gì đặc biệt. Hắn nhảy vọt lên thật cao trên không trung và thọc mạnh một tay ứng trao hung bạo quanh cái cây kế bên hắn. Khi hắn chạm đất, một con rắn lục quấn quại trong bàn tay sắt của hắn. Ứng ngó thái úy Vũ.

Thái úy Vũ thối lui.

Ứng nói, “Đến đây nào.”

Thái úy Vũ nói, “Nhưng con rắn đó có độc, thưa tướng quân! Tôi biết thế do hình thù của cái đầu của nó. Xin hãy cẩn thận.”

Ứng mỉm cười, “Ta biết nó là rắn độc chứ, thái úy. Đó là điều thiết yếu. Nó phải là nhiều thứ độc để món thần dược được hiệu nghiệm. Ta giữ chặt phía sau đầu nó. Nó sẽ không cắn mi đâu... trừ phi ta thả nó xuống cổ áo mi.”

“Xin lỗi, ngài.” Thái úy Vũ nói trong lúc mạnh dạn bước đến cạnh Ứng.

Bằng cái tay còn rảnh, Ứng lấy từ trong cái bao da ra một cái cốc nhỏ thật đẹp và trao cho thái úy Vũ.

Ưng nói, “Một tay giữ cái cốc, còn tay kia giữ cái túi mở ra.”

Thái úy Vũ làm theo lời hăn. Ưng nhúng một cái móng tay dài vào chất bột và xúc lên một lượng nhỏ. Hăn đổ nó vào cái cốc.

Ưng nói, “Mi sẽ dùng một cái thìa nhỏ để đong, ta sẽ bày cho mi vào lần khác. Vào lúc này dường như hai tay ta bận cả rồi.” Hăn cười và chộp cái đuôi con rắn bằng bàn tay còn lại. Hăn tháo con rắn ra khỏi cổ tay và thấy nó gần như dài bằng cánh tay mình.

Ưng nói, “Đây là chiêu dài lý tưởng. Giờ, giữ cái cốc thật yên nhé, thái úy. Đừng có nhúc nhích đấy.”

Ưng để đuôi con rắn giữa hàm răng sắc và cắn mạnh xuống. Những đợt sóng bắp thịt thuần khiết gợn lên xuyên qua con rắn khi nó vùng vẫy để thoát thân. Ưng nhắc cao đầu con rắn lên không trung và chồm qua phía thái úy Vũ. Thái úy Vũ hơi ngán nhưng vẫn giữ yên cái cốc.

Ưng cúi mặt trên cái cốc và thọc một móng tay sắc lẹm vào mặt bên dưới con rắn. Máu chảy xuống bụng nó vào cái cốc. Sau một lúc, Ưng ném con rắn vào bụi cây. Hăn cười nhả nhổ.

Thái úy Vũ nhăn nhó ghê sợ.

Ưng cười to và lấy cái cốc. Hăn bắt đầu khuấy máu và hỗn hợp xương rỗng lên bằng một cái móng tay dài. “Mi có nghĩ là mi có thể xử lý chuyện đó không, thái úy Vũ? Tuy nhiên ta đoán là *mi* sẽ dùng một cây dao.”

Thái úy Vũ hít vào một hơi thật sâu và gật đầu. “Vâng, thưa tướng quân.”

“Tốt lắm. Ta mong rằng mi mang đến cho ta một cốc vào mỗi buổi chiều không trễ hơn một giờ sau khi mặt trời lặn.”

Ưng liếm mép bằng cái lưỡi chẻ, dài và nâng cái cốc lên. Hăn nhắm mắt và uống chậm chậm, nhắm nháp từng giọt một.

Chương 15

Vào giữa đêm thì Hầu thấy có ai đó đang lay nó nhẹ.

Hạc thì thầm, “Dậy đi. Mình cần bàn chuyện một chút.”

Hầu ngồi dậy và dụi mắt xua đi cơn buồn ngủ. Nó ấp úng, “Chuyện gì vậy?” Nó nhìn quanh cái hốc cây thấy con khỉ trắng đang ngồi trong một góc trăng chiếu.

Hạc nói, “Em lại ngủ mất.”

“Tôi ngủ mất à? Khi nào?”

“Mấy giờ trước.”

“Mọi chuyện ổn cả chứ?”

Hạc đáp, “Không. Anh có ra ngoài thám thính một lát. Có một chuyện em cần phải biết.”

Hầu nói, “Đừng hòng nói với tôi là Ưng đang bắt thêm nhiều con thú nữa đấy. Chuyện lúc nãy hẳn làm với con rắn thật là gớm ghiếc.”

Hạc nhắm mắt lại, “Chuyện anh phải kể với em không có liên quan gì đến Ưng cả. Nó liên quan tới Hồ. Hẳn bị tóm cổ rồi.”

“CÁI GÌ?” Hầu la lên.

Hạc nói, “Suyt. Em muốn hai đứa mình cũng bị tóm luôn à?”

Hầu hạ giọng thì thào, “Tôi xin lỗi. Hãn đâu rồi?”

“Hãn ở trong một ngôi làng cách đây gần hơn một ngày đường. Tay đầu lĩnh số một của Ứng, Đường Lang, đã trở về và anh nghe lén hãn và Ứng nói về chuyện đó. Ứng đã phái tay đầu lĩnh số ba của hãn, đô úy Du và năm mươi tên lính đi nhận Hồ về từ bọn dân làng.”

Hầu nói, “Đi nào. Chắc mình không có nhiều thời gian đâu.”

Hạc lắc đầu. “Mình chưa thể đi. Anh cũng muốn cứu Hồ, nhưng mình không biết ngôi làng nằm ở đâu nữa kìa. Mình phải chờ cho tới khi nào biết thêm thông tin.”

Hầu hỏi, “Chờ à? Mình còn cần biết thêm gì nữa nào? Hồ đang bị rắc rối! Anh ấy là anh em của mình và mình phải giúp anh ấy thôi!”

Hạc nói, “Nói nhỏ nhỏ thôi. Anh biết thật khó mà chấp nhận, nhưng mình không thể làm gì được. Không chỉ đô úy Du có năm mươi lính thôi, mà Ứng còn phái thái úy Vũ đi với một nhóm đông viện binh để tiếp ứng cho chúng. Cho dù chúng ta tìm được ngôi làng, thì chúng ta cũng không có chút cơ hội nào.”

“Anh luôn luôn quá... có lý.” Hầu nói, giọng giận dữ. Nó hít nhiều hơi thật sâu. “Nếu mình đến ngôi làng trước tay đô úy Du thì sao?”

“Trước tiên em phải tìm thấy nó.”

“Có lẽ anh bạn của tôi đây có thể chỉ đường cho mình. Cậu ấy đã dẫn tôi trở lại Ấn Chân đấy.” Hầu ngó con khỉ trắng. Con khỉ đến bên nó rồi ngồi xuống.

Hầu gãi đầu, “Tên của ngôi làng là gì?”

Hạc đáp, “Anh không biết. Anh chỉ biết quan tổng trấn sống ở đó và...”

Con khỉ trắng đột nhiên nhảy tưng lên và nắm lấy tay Hầu.

Hầu thì thầm, “Này! Cậu ấy biết từ *quan tổng trấn* ! Tôi cá là cậu ấy biết ngôi làng ở đâu! Thôi, đi nào!”

Hạc giơ một tay lên, “Cho dù nếu anh bạn nhỏ của em đủ khôn ngoan để tìm ra ngôi làng, thì anh nghĩ ít nhất một người trong bọn mình nên ở lại đây để canh chừng Ứng. Chuyện nguy kịch lắm, Hầu à.”

“Tôi hiểu điều anh đang nói, nhưng tôi phải làm một cái gì đó, Hạc à. Hồ là anh em trong nhà mình mà.”

Hạc ngó Hầu trừng trừng, không chớp mắt, “Nếu em không đến với Hồ kịp trước khi đô úy Du đến, thì Hồ sẽ bị ít nhất là năm mươi tên lính vây quanh. Em có hiểu là em đang dẫn thân vào chuyện gì không?”

Hầu đáp, “Không rõ lắm. Nhưng trước đây chuyện đó chẳng bao giờ ngăn được tôi.” Nó cười khi.

Hạc thở dài, “Nếu em cảm thấy em phải đi, thì anh hiểu.”

Hầu gật đầu. Nó bóp mạnh tay con khi trắng ba lần rồi buông ra. Con khi phóng mình vào bóng đêm.

Hầu vẫy tay chào tạm biệt với Hạc và lao ra khỏi cái hốc cây như một viên đạn.

Phần đêm còn lại, Hầu đi theo con khi trắng băng rừng. Rạng đông, chúng đến được nơi nó đã ngủ gần con suối. Con khi trắng ré lên một tràng dài và toàn bộ bầy khi xuất hiện.

Hầu ngạc nhiên, con khi trắng vọt lên vai nó và hú lên một tiếng lớn. Mọi con khi trong bầy chú ý. Con khi trắng vỗ vỗ cái đầu trọc của Hầu, hú lên lần nữa, rồi chạy lên ngược dòng. Cả bầy khi đi theo. Hầu cũng theo.

Bọn khi không để ý gì đến Hầu và Hầu còn ít để ý đến chúng hơn. Nó quá bận tâm trong việc đi theo mà không để bị trượt chân trên bờ suối trơn. Vào giữa trưa thì tình thế còn tệ hơn nữa, khi chúng đổi nhiều hướng rồi rẽ vào rừng. Không thể đi xuyên qua những bụi cây rậm rạp, Hầu leo chuyền lên cây. Chẳng mấy chốc, hai bàn tay nó bắt đầu đau và đôi vai thì mỏi nhừ.

Nó biết mình không thể giữ theo kiểu này lâu hơn. May mắn thay, nó không phải làm vậy.

Đằng xa, một trong những con khí trinh sát bắt đầu la chí chóc lên. Tức khắc cả bầy khí phản ứng lại, rú thét và làm giống như khi chúng đụng đầu với toán cướp.

Một giọng nói vang lên qua cánh rừng.

“CẢNH GIÁC! BỌN KHÍ! HÃY BẢO VỆ MẤY CHIẾC XE TIẾP TẾ MAU!”

Tuyệt lắm, Hầu nghĩ. Lại đụng chuyện nữa rồi...

Chương 16

Ứng từ con đường ngược nhìn lên khi tiếng la hét của bầy khỉ và bọn lính vang khắp khu rừng trước mặt. Hãn quay lại đối diện với Đường Lang đang cười trên lưng con chiến mã. Bộ lông đen tuyền của con ngựa lấp lánh trong nắng trưa.

Ứng hỏi, “Mi có nhận ra một giọng nào trong những giọng nói đó không?”

Đường Lang đáp, “Thưa có. Một số giọng là của những người trong đơn vị của thái úy Vũ và một số giọng là của những người mà ngài phải đi với đô úy Du. Hãn là hai nhóm đã gặp nhau ở điểm hẹn.”

Ứng nói, “Ta đồng ý. Thật là một điều hay từ khi chúng ta rời Ấn Chân. Nghe có vẻ như một bầy khỉ đang thắng thế. Ta tin rằng lúc này ta nghe tiếng đô úy Du ré lên như một mụ đàn bà.” Ứng lắc đầu, “Ta đã linh cảm rằng hai tay đó sẽ làm hỏng nhiệm vụ được giao này. Hãy ở yên đây trong khi ta đi điều tra nhé. Khi đơn vị của mi bắt kịp, hãy cho chúng chuẩn bị súng. Có lẽ tối nay chúng ta có món khỉ hầm.”

Đường Lang hỏi, “Ngài định làm gì?”

Ứng đáp, “Ta không biết chắc. Nhưng là gì đi nữa, thì mi có thể tin rằng nó sẽ là một điều gì đó... có tính giáo dục.” Hãn cười tự mãn.

Đường Lang đổi thế trên yên ngựa.

Hai tên lính khiêng một cái sào dài từ sau lưng Đường Lang tiến đến. Một nhà sư tái nhợt mặc áo bào cam bị treo trên sào, bị trói hai cổ tay và hai cổ chân lại như một con thú bị bắt trong một cuộc săn. Có vẻ như nhà sư bị bất tỉnh.

Ứng nói, “Đơn vị của mi đến rồi này. Hãy bảo đảm rằng toàn bộ toán quân tập hợp lại trước khi tiến lên. Đồng thời, giữ càng yên lặng càng tốt và canh chừng Hạc cẩn thận. Mi nên bỏ nhiều công sức để kìm giữ gã cũng như khi bỏ công bắt gã tối qua. Tuy rằng là con sếu, nhưng gã có thể lén lút như một con rắn.”

Đường Lang hỏi, “Gã à, thừa tướng quân?”

Đôi mày của Ứng nhướn lên và những đường rãnh trên trán hằn hằn sâu hơn. “A ha. Ta thấy mi đã phát hiện được cái bí mật nhỏ của Hạc.” Ứng mềm giọng, “Ta có ấn tượng đấy. Không có nhiều người biết đâu. Ta chỉ phát hiện ra sau khi rời khỏi Ấn Chân. Hãy làm ơn giữ kín cái thông tin nhỏ này cho ta nhé. Chuyện bọn lính biết Hạc thành công trong việc do thám chúng ta mấy ngày qua đã là đủ tệ rồi. Sự tự tin của chúng có thể bị chao đảo, lung lay nhiều hơn nữa nếu chúng biết mi phải khó khăn như thế nào mới tóm được một ả con gái.”

“Xin vâng theo ý ngài, thừa tướng quân.” Đường Lang đáp.

Ứng gật đầu rồi biến mất ở phía trên con đường. Chẳng mấy chốc hẳn nghe tiếng động hồi hả không lẫn vào đâu được của bọn lính chạy băng qua cánh rừng. Tiếng rú thét của bọn khi vang lên càng gần và cấp bách hơn.

Ứng bước ra khỏi con đường mòn.

Một lát sau, một tên lính đơn độc chạy xuống con đường về phía Ứng như thể sinh mạng của hẳn tùy thuộc vào tốc độ của đôi chân hẳn.

Tên lính mất nhiều thời gian ngoái nhìn lại sau lưng hơn là nhìn tới trước trên con đường. Điều này là hành vi không thể chấp nhận được đối với một

người lính... nhất là lính trong hàng ngũ của Ưng.

Ta đã nói ta sẽ dạy cho bọn lính một bài học, Ưng nghĩ . Giờ thì lớp học đang có giờ đây.

Ưng khóa một cánh tay vòng quanh thân một cái cây để neo mình lại và đâm cánh tay kia ra trước cái cổ của tên lính đang chạy cuống cuồng kia. Đôi mắt tên lính lồi ra kinh ngạc trong lúc đầu hấn gãy ngược ra sau và đôi chân hấn bay ra từ bên dưới. Ưng cười trên người tên lính trước khi hấn chạm xuống đất.

“Mi nghĩ là mi chạy đi đâu?” Ưng rít vào mặt tên lính. Chiếc lưỡi chẻ của hấn thè ra ngo ngoe.

Tên lính ăng ặc ngạt thở nhiều lần trước khi lấp bắp, “Bọn khí, thưa tướng quân... bọn khí nổi điên rồi.”

Ưng ngó lên thấy một số khí khọt khẹt rân trời đang túa ra qua những ngọn cây.

Ưng nói, “Bọn mi là lính tráng có vũ trang! Sao mà tệ vậy hả?”

“Chúng tấn công chúng tôi, thưa tướng quân. Chúng đuổi chúng tôi. Tôi thề là chưa từng thấy chuyện gì như thế này.”

“Thái úy Vũ và đô úy Du ở đâu rồi? Bọn chúng cũng chạy trốn chết à?”

“Tôi không nghĩ vậy, thưa tướng quân. Đô úy Du đang ngồi kiệu còn thái úy Vũ thì bên trong một... mmm... xe chở vũ khí.”

Ưng hỏi gặng, “Cái gì? Chúng đang trốn à?”

Tên lính đáp, “Bọn khí này không phải là những con khí bình thường, thưa tướng quân. Dường như chúng được một con người tổ chức và dẫn đi... một tên sư nhóc tì đen thui, nhỏ xíu, tay vác một con khí trắng trên vai. Vài người lính tấn công thẳng nhóc trong lúc nó cố giải thoát cho một thằng sư nhóc khác tên là Hồ trong cái cũi mà chúng tôi...”

Ưng cắt lời, “Hồ! Nó ở đằng trước à?”

Tên lính gật đầu.

“Còn mấy quyển bí kíp thì sao rồi?”

“Tôi nghĩ là tên Hồ đang giữ chúng, thừa tướng quân.”

“Hồ đã thoát ra khỏi cũi rồi à?”

Tên lính đáp, “Vâng. Tên sư kia ném cho hăn chùm chìa khóa và...”

“AAaaaa!” Ứng nhảy khỏi người tên lính và bay sà vào cái cây gần nhất. Từ chỗ đó hăn có thể nhìn vào vạt rừng thưa nhỏ phía trên con đường và chắc chắn, thấy Hầu và Hồ đang trò chuyện ở đó. Hồ có vẻ hoang mang và buồn giận. Hầu, như mọi khi, dường như đang ba hoa cà rờn. Không có tên lính nào quanh đó.

Ứng khạc nhổ rồi bay tà tà xuống đất. Hăn bay qua bụi cây thật êm, dừng lại khi đến một bụi rậm thật to ngay sau lưng của Hầu. Trong lúc Hầu tiếp tục nói đùa với Hồ đứng đối diện, thì Ứng rút từ trong tay áo rộng quá khổ ra cây roi xích. Một động tác nhanh như chớp, hăn vung lên và quất ra quanh bên bụi rậm ở độ cao của cổ chân. Ứng nghe tiếng *Vúttt!* quen thuộc và một tiếng *lách cách!* thỏa mãn. Còn thỏa mãn hơn cả tiếng không khí ủa vọt ra khỏi phổi của Hầu khi Ứng giật sợi xích và Hầu ngã nhào, nện xuống đất.

“Tới đây nào, thằng nhóc khi khọt kia!” Ứng gầm gừ khi bước qua bụi cây và lôi Hầu về phía hăn. Cả hai cổ chân của Hầu bị một đầu của sợi roi xích quấn chặt.

Ứng ngó qua Hồ và miệng Hồ mở há hốc. Ứng khoái chí khi thấy vết cắt bị đóng vảy máu khô trên má Hồ căng dài tới nơi mà nó phải bị đau. Ứng liếc xuống ngực Hồ thấy một quyển bí kíp rỗng thò ra. Hăn định lao đến chộp quyển bí kíp thì thấy người của Hồ gồng cứng lại.

Ứng xoay người thấy Đường Lang đang tiến tới với toán lính của hăn. Gần đằng trước của nhóm lính là Hạc treo tòng teng trên cây sào.

Hầu la lên, “HỒ, CỨU TÔI!”

Ứng cười đắc thắng khi Hồ nhảy đến kế bên Hầu và chụp lấy đầu của cây roi xích gần bên chân Hầu. Áo bào của Hồ mở thêm một tí và Ứng thấy thêm nhiều quyển bí kíp nữa. Khi hăn sắp lao đến Hồ, thì Ứng nghe tiếng bọn khi đang ào tới. Những con khi đang giận dữ. Hăn ngược lên thấy hàng chục con khi từ trên những ngọn cây đang lao về phía mình.

Ứng ra lệnh, “Bắn!” và tiếng súng nổ rền do bọn lính mang súng của Đường Lang bắn. Bọn khi ngã như mưa quanh chúng. Một tiếng thét cao lanh lạnh vang khắp trời và Ứng thấy một con khi trắng phóng mình vào đám cây. Máu nhỏ rùng rùng từ cánh tay nó. Những con khi còn lại lao theo cuộc tháo chạy vội vã của con khi trắng.

Ứng bật cười to, “Mi có đội quân thiện chiến thật, Hầu à.”

Hồ gầm gừ, “Thiện chiến hơn đám lính mà mi mất ở Ấn Chân! Ít ra phần lớn bọn khi... *GRRRRÙ*... chạy thoát *ARRRR*... toàn mạng!”

Qua sợi xích căng, Ứng cảm thấy Hồ có ý sửa soạn cho một cú giật thật mạnh. Ứng cười thầm. Vào khoảng tích tắc mà hăn cảm thấy cú giật mạnh của Hồ bắt đầu, thì Ứng buông sợi xích ra.

Hồ bắn ngược ra sau và Ứng bay sà tới phía đối thủ gần nhất của hăn - Hầu.

Hồ la lớn, “Đừng để nó chụp em.”

Nhưng đã quá trễ. Ứng đã vung ứng trảo vô cùng lợi hại chụp xuống trên cái cổ bày ra của Hầu. Những cái móng tay sắc như dao cạo của hăn xuyên qua lớp da của Hầu, cắm ngập sâu vào một điểm áp xuất. Ứng cười với Hồ trong lúc xiết chặt, móng tay của hăn cắt vào hệ thống thần kinh của Hầu như những lưỡi dao mỏng, lờm chờm. Hầu ngất đi.

Ứng trông thấy đôi mắt của Hồ đầy phần nộ. Ứng kín đáo duỗi bàn tay còn lại thành một cái ứng trảo và hít một hơi thật sâu. Một tích tắc sau, Hồ phóng vào cánh tay duỗi ra của Ứng, cố phá vỡ thế siết của Ứng trên cổ Hầu. Ứng nghĩ, *Có thể dễ dàng đoán trước được ý Hồ*. Khi Hồ va mạnh vào

cánh tay hẳn, thì Ưng buông Hầu ra và quất mạnh tay kia ra, bám vào gáy của Hồ nhanh như điện. Hồ không có lấy một cơ hội nào cả. Giống như Hầu, Hồ bất tỉnh trong vài giây.

Ưng nói nhẹ tay trao trên người Hồ và lấy mấy quyển bí kíp trong áo bào của Hồ. Hẳn cất giọng dạy dỗ thủ hạ.

“Bọn mi có thấy không? Đó là cách mà bọn mi làm việc! Nhanh, hiệu quả, dứt khoát!”

Ưng ngó qua một chiếc xe đẩy chở vũ khí và thấy thái úy Vũ, đang ngồi bên trong, để mở cánh cửa sập.

“THÁI ÚY VŨ!” Ưng nói, chỉ Hạc đang treo trên cây sào. “Xem cái mà Đường Lang bắt được kìa. Có cái vong hồn chưa siêu thoát từ chùa Ân Chân của mi đó, đang treo trên cây sào đó. Nó là kẻ mà mi cảm thấy đang theo dõi mi và nó chồm lấy xác của Đại Sư ngay dưới mũi mi. Đi cà nhắc bằng cái chân lành của mi tới đó và cởi trói cho cái thằng tên Hạc để nó có thể đi bộ được. Nó sẽ đi một đoạn ngắn.”

Thái úy Vũ gật đầu và Ưng ngó qua cái kiệu của đô úy Du. Mấy tấm màn lụa bị kéo chặt lại.

Ưng hét to, “ĐÔ ÚY DU! Ra khỏi mấy cái màn đó ngay.” Đô úy Du thò đầu ra và Ưng nói tiếp, “Mi trói hai thằng quậy tên Hồ và Hầu lại và đưa chúng cùng đi. Chúng tê liệt của chúng chỉ là tạm thời thôi, vì vậy ta ra lệnh cho mi làm nhanh lên.”

Đô úy Du nhăn mặt nhưng gật đầu đồng ý. Ưng quắc mắt giận dữ và quay qua Đường Lang.

“ĐƯỜNG LANG! Mi đã chứng minh lòng trung thành của mi bằng cách tóm được Hạc. Giờ thì tới lúc để mi làm bẩn đôi tay. Mi sẽ kết thúc những gì chưa kết thúc ở ngôi chùa. Giết mấy thằng thầy chùa này đi. Chúng ta sẽ hạ trại ở đây để qua đêm, do đó hãy bảo đảm rằng mi mang chúng vào sâu trong rừng trước khi hoàn tất công việc. Ta không muốn có con cọp nào đến

quanh đây ăn thịt chúng hay liếm máu chúng. Nếu mi gặp rắc rối gì, hãy bắn một phát súng báo động. Ta ghét phải ngưng đọc để dọn dẹp mấy trò lộn xộn của bọn mi, vì thế đừng mắc sai lầm nào nhé. Và bảo đảm là chú ý đặc biệt đến Hồ. Nó đã thoát khỏi tay mi một lần rồi.”

“Tôi xin hứa với tướng quân.” Đường Lang đáp với niềm hi vọng lóe lên trong ánh mắt, “Tôi sẽ chăm sóc thằng Hồ này.”

Ứng nói, “Chúng ta sẽ biết chuyện đó. Đừng quên canh chừng Hạc cẩn thận. Và kiểm soát kỹ với Hầu luôn. Hầu có thể trông không nguy hiểm lắm, nhưng hẳn là một thằng còi bé tí giao hoạt. Giờ thì rút khỏi đây ngay!”

Chương 17

Chỉ một thoáng thời gian trôi qua, nhưng Ưng hiểu thế giới của hắn đã thay đổi mãi mãi. Trong lúc nằm trên chiếc chiếu bên trong lều của mình, thì hắn cười lên một con sóng đầy những cảm xúc mà hắn chưa từng biết đến. Hắn cố sức thả lỏng thư giãn, nhưng chẳng được chút nào. Hắn quá bồn chồn, phấn khích.

Giờ thì mình biết Hầu luôn luôn cảm thấy như thế nào rồi , Ưng đùa với chính mình. Thật là tội nghiệp, mình sẽ chẳng bao giờ nói cho nó biết.

Ưng miệt mài đọc quyển bí kíp rồng đầu tiên. Bộ não của hắn hấp thu lấy thông tin như một miếng bọt biển khát khao. Lần đầu tiên trong đời Ưng cảm nhận sự liên hệ với một điều gì. Nó không phải là một con người hay một nơi chốn, mà nó là một triết lý - một sự tiếp cận với đời sống được phác thảo trong quyển bí kíp rồng thứ nhất. Hắn luôn cho rằng các quyển bí kíp dành cho mỗi loại võ thuật mô phỏng theo loài vật có chứa các kỹ thuật chiến đấu tiên tiến - và chúng đã có chứa như vậy - nhưng chúng cũng còn chứa đựng những điều khác: những nguyên tắc chỉ đạo về trí tuệ, những nguyên tắc chỉ đạo về tâm hồn và còn rất nhiều thứ nữa.

Ngày trước ở Ân Chân, Ưng thường bị phê bình về việc tập trung tất cả năng lực cho các khía cạnh võ thuật của môn ưng quyền. Hắn đã lơ đi các thành phần thuộc về trí tuệ và tâm hồn, nhưng hắn đã có lý do hay ho -

thành phần chiến đấu là phần duy nhất hồi nào đến giờ có ý nghĩa đối với hãn.

Nhưng giờ đây hãn đang đọc quyển bí kíp rồng thứ nhất, thì Ưng bắt đầu hiểu rằng có nhiều ý nghĩa đối với võ thuật hơn là với chiến đấu. Có các yếu tố không-chiến-đấu được giải thích theo một phương cách mà con rồng nội tại của hãn có thể lĩnh hội được đã làm cho mọi thứ trở nên khác biệt. Thật ra, ngay cả các kỹ thuật chiến đấu mô phỏng theo ưng quyền mà hãn đã thành thạo qua thời gian cũng không hợp lý như những triết lý chiến đấu được mô tả trong quyển bí kíp rồng thứ nhất. Giờ đây Ưng nhận ra tại sao môn võ long quyền lại được xem là có uy lực dũng mãnh nhất.

Đời sống của một kẻ theo phong cách rồng phải là một sự kết hợp phong phú về tất cả mọi thứ: tích cực và tiêu cực, nội tại và ngoại tại, cương và nhu. Ở chính cái bề mặt là cái thành phần tự vệ, cái mà đã có những thuộc tính tốt nhất của các loại võ thuật mô phỏng theo loài vật hiệu quả nhất từng được biết đến. Môn võ long quyền liên quan đến công dụng của những thế tấn công yếu huyệt và khóa khớp có từ môn ưng quyền, những cú điểm chỉ từ môn hạc quyền, những cú đấm mạnh bằng tay từ hổ quyền, những động tác tránh đòn theo vòng tròn từ xà quyền, tất cả được kết hợp lại cùng với sự bất khả đoán của môn hầu quyền.

Ngoài những kỹ thuật chiến đấu ra, Ưng còn thấy một khía cạnh khác của việc trau luyện võ thuật mà hãn chưa từng biết có tồn tại là: các kỹ năng lãnh đạo. Hãn đã không nghĩ rằng có một số người xem việc lãnh đạo như là một nghệ thuật. Quyển bí kíp thứ nhất vạch ra vô số những kỹ thuật thuộc về mặt tâm lý có thể được sử dụng để thuyết phục người ta làm những việc mà bạn muốn họ làm. Còn có cả một phần bàn về chiến tranh tâm lý nữa.

Ưng cảm nhận được sức mạnh của hãn tăng lên với từng dòng chữ hãn đọc. Hãn tin chắc hơn bao giờ hết rằng hãn sinh ra là một con rồng. Thật là lạ, một số những kỹ thuật về tâm lý mà Ưng đọc trong quyển bí kíp lại là

những kỹ thuật mà hắn nhận ra rằng Đường Lang đã sử dụng khi điều khiển binh lính. Ứng quyết định sẽ để ý sâu sát hơn với Đường Lang.

Ứng nhắm mắt lại. Một khi các anh em của hắn đã được giải quyết xong, thì hắn sẽ chấp nhận chức tướng quân và trở thành tay lãnh đạo trẻ nhất từ hồi nào đến giờ được tâu bẩm trực tiếp với hoàng đế. Mặc dù đó là một thành tích đáng ngưỡng mộ, hắn vẫn muốn nhiều hơn thế. Cả cha hắn và Đại Sư đã là những con rồng chính cống, nhưng Ứng muốn nhiều quyền lực hơn là họ đã có. Các quyền bí kíp sẽ giúp hắn trước tiên trở thành như họ, rồi vượt trội hơn họ.

Một tiếng *CÁC-BÙM!* ngoài xa cắt xuyên qua đầu Ứng như một cái búa trện, bổ xuyên qua một trái dưa mùa đông.

“AAAHHH!” Ứng hét lên khi hắn cuộn quyền bí kíp rỗng thứ nhất lại và thả nó lên chiếc chiếu. Có vẻ như những ảo ảnh vinh quang của hắn phải chờ đợi thôi. Lính của hắn lại thất bại. Thêm một lần nữa. Đó là phát súng báo động.

Ứng lao ra khỏi lều đến bên con ngựa của Đường Lang. Hắn chạy ngang qua một tên lính đang tròn xoe mắt và rít lên, “Ta sẽ quay lại ngay. Bảo bọn lính đừng làm trò gì ngu xuẩn trong lúc ta vắng mặt.”

Ứng tháo con ngựa, nhảy lên lưng trần của nó và nắm lấy dây cương. Hắn thúc những móng chân dài vào hai sườn con ngựa và ghì chặt nó bằng hai bắp đùi mạnh mẽ, cố hết sức hướng con thú về phía con đường mà bọn lính của Đường Lang đã phát vào trong rừng.

Cưỡi ngựa không phải là một kỹ năng được luyện tập ở Ấn Chân và Ứng đã có rất ít thời gian để học trong lúc phục vụ cho hoàng đế. Ít nhất, hắn gặp khó khăn vào lúc này. Cành cây vướng vào bộ áo quần lụa của hắn và dường như con ngựa lồng lên về phía bất cứ cành cây nào có thể hất văng Ứng và những móng chân của hắn xuống khỏi lưng nó. Vào lúc Ứng đến được vạt rừng thưa nơi có ba người nằm sóng soài trên đất, thì áo quần của

hắn rách tả tơi và tay chân thì bị cào xước và bầm dập. Nhưng hắn không để ý. Hắn quá bận rộn cố tìm hiểu về những điều xảy ra trước mắt mình.

Cả ba người nằm sấp mặt, rải ra cách khoảng với nhau. Hai trong ba người là lính. Người thứ ba, với bím tóc dày và thanh trường kiếm, là Đường Lang. Đường Lang và một trong hai tên lính không có thương tích rõ ràng nào, nhưng tên thứ ba là một đồng bèo nhèo. Lưng hắn có vẻ như đã bị một cái cào bằng kim loại rạch nát. Kế bên tên lính đó là một khẩu súng và trước mặt khẩu súng là một cái cây có một cái lỗ mới nguyên ở gốc. Hắn là tên lính đã bắn phát súng báo động. Trong lúc Ứng xuống ngựa, tên lính bị thương nặng ngoẹo đầu sang một bên và rên lên. Ứng bước tới bên hắn và cúi xuống.

“Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?” Ứng hỏi bằng giọng chắc nịch. “Ai làm mi bị thương như thế này vậy?”

“Một con cọp, thưa tướng quân.” Tên lính khàn giọng thì thào.

Ứng hỏi gần, “*Một con cọp?* Mi có chắc không?”

Tên lính hơi gật đầu thật nhẹ. “Một con cọp con không đứng xuất hiện để giúp thẳng nhóc tên Hồ, cũng y như bọn khi giúp thẳng nhóc tên Hầu lúc trước.”

Gương mặt sẹo của Ứng tối sầm lại, “*Mấy thẳng nhóc đâu rồi?*”

“Đi hết rồi, thưa tướng quân.”

Ứng khựng lại, “*Không phải là còn có nhiều người khác đi cùng mi sao?*”

“Vâng... Chúng tôi có năm người cả thảy.”

“*Chuyện gì xảy ra với hai tên kia rồi?*”

“*Chạy mất rồi, thưa tướng quân. Bị con cọp rượt.*”

Ứng chỉ Đường Lang và tên lính kia trong vạt rừng thưa. “*Hai tên đó vẫn còn sống chứ?*”

Tên lính ấp úng, “Tôi nghĩ là còn... chỉ bị mấy thằng nhóc đánh cho bất tỉnh. Những thằng nhóc đó không... bình thường, thừa tướng quân.”

Ứng gầm gừ, “Mi không phải nói với *ta* điều đó. Bọn nhóc chuẩn đi được bao lâu rồi?”

“Tôi không biết chắc, thừa tướng quân. Tôi cứ ngất đi. Nhưng tôi nghĩ chúng chạy mất ngay khi tôi bắn súng.”

Ứng ngó lên mặt trời. “Vào lúc mà chúng ta đánh thức hai thằng kia dậy và trở về trại, thì sẽ trễ lắm. Đường như truy lùng bọn nhóc sau khi trời tối thì chẳng mang lại hiệu quả gì. Ban ngày bọn mi còn chẳng làm nên chuyện nữa là.”

“Tôi xin lỗi, thừa tướng quân.”

“Mi nên biết lỗi.”

Tên lính nói, “Không, thừa tướng quân. Ngài không hiểu... Tôi xin lỗi vì tôi không thể trả lời thêm câu hỏi nào nữa... Giờ tôi ngủ đây...”

Nói xong, tên lính nhắm mắt lại và bắt đầu ngáy khò khò.

Ứng lắc đầu. Từ hồi nào đến giờ, đây là lần đầu tiên một tên trong đám thủ hạ của hắn đã làm đúng điều y nói y sắp làm. Ứng nhổ nước bọt rồi bước tới bên Đường Lang.

Đường Lang có vẻ bị ngất đi. Hắn nằm sấp, không thấy có vết thương nào ở trên lưng. Ứng lật người Đường Lang lại. Thương tích duy nhất mà Ứng tìm thấy được là một cục u rất to trên trán của Đường Lang, nằm bên thái dương trái. Ứng chửi thề. Hắn tự mình biết rất rõ rằng cả Hồ và Hầu đều có hai cái trán rắn như thép và có thể sử dụng chúng như vũ khí.

Trong khi ngó kỹ cục u, cơn giận dữ của hắn trỗi lên. Đối với hắn, cục u là biểu tượng của sự thất bại tiếp tục của bọn thủ hạ. Cục u đập phập phồng cùng nhịp với nhịp tim của Đường Lang, một cái đèn báo hiệu màu hồng nhắc nhở Ứng rằng tương lai của hắn đã đi lùi thêm một bước.

Ưng gập mạnh một cánh tay lại và đưa cùi chỏ vào cục u. Toàn thân của Đường Lang co thắt lại, rồi buông lỏng ra.

Ưng nắm bím tóc dày của Đường Lang rồi lôi hẳn về phía con ngựa, bỏ mặc hai tên lính còn lại kia. Hẳn quyết về lại trại trước hoàng hôn.

Chương 18

Hầu nói, “Thôi nào, mình phải đi tiếp trong lúc trời còn sáng.”

“Không.” Hồ đáp, hít hà đánh hơi gió. Nó thả người xuống đất. “Ta cần nghỉ một lát. Ta mặc kệ nếu Ưng và đám thủ hạ của hắn đuổi kịp. Hai chân ta đau muốn chết rồi.”

Hầu đảo cặp mắt và bước tới bên Hồ. Nó ngồi xuống và sửa lại cái áo bào bị cháy xém của mình. Cây đoản côn thúc vào sườn, nhưng nó không quan tâm. Nó khoái chí vì đô úy Du đã không lục soát trước khi trói nó lại.

Hầu gãi đầu, “Anh nghĩ là mình đang ở đâu đây?”

Hồ đáp, “Vẫn rất gần với trại của Ưng. Ta có thể nghĩ được chúng đang nấu bữa ăn tối.”

Hầu hỏi, “Bữa tối à? Tôi đói meo rồi. Chúng đang nấu món gì vậy?”

Hồ thở dài, “Điều đó có thật sự quan trọng lắm không? Mình có ăn được chút nào đâu mà. Tốt hơn là ta không nói chuyện về thức ăn trong lúc này.”

Hầu bắt đầu sốt ruột, “Được rồi, hãy nói về chuyện khác vậy. Hạc thế nào rồi? Trông anh ấy không khá chút nào ở sau đó.”

“Hạc ổn. Mi không biết anh ấy cừ như thế nào đâu. Chắc anh ấy chỉ mệt là đi thôi. Ai mà biết được anh ấy đã chịu đựng với Đường Lang như thế

nào.”

Hầu nói, “Tôi nghĩ là anh nói đúng.” Nó lại gãi đầu, “Anh có nghĩ Hạc nghe lén được chuyện Đại Sư giết cha của Ưng là có thật không?”

Hổ càu nhàu, “Ta không biết nghĩ cái gì nữa đây.”

“Còn những chuyện khác mà Hạc đã nói thì sao nào? Như Ấn Chân là một căn cứ cho những hoạt động bí mật và Đại Sư là một thứ lãnh đạo có nhiều quyền lực nào đó?”

“Ta nói rồi, *Ta không biết nghĩ cái gì nữa đây*, Hầu à. Giờ thì mi có làm ơn im đi hay không?”

Hầu đáp, “Tốt.” Nó đứng dậy vươn vai, “Anh biết mà, tôi không thể tin Hạc đi đến Thiếu Lâm Tự mà không có chúng ta.”

Hổ gầm lên và ngó Hầu trừng trừng, “Sao mi vẫn còn nói nữa?”

Hầu khoanh tay lại rồi bĩu môi.

Hổ nói, “Lẽ ra mi đã đi với Hạc rồi, mi biết mà? Không có ai bắt mi ở lại đây cả.”

“Nhưng tôi thấy anh tội nghiệp quá, Mèo Ướt à. Trông anh cô đơn quá ở sau đó. Tôi không muốn anh khóc hu hu hay ủ ê sầu đời chút nào.”

Hổ nói, “Liệu hồn đấy.”

Hầu khúc khích cười, “Vậy mình làm gì với mấy quyền bí kíp đây?”

“Ta không biết. Ta sẽ nghĩ ra điều gì đó. Còn bây giờ thì mi có làm ơn câm cái mỏ léc chéc lại không? Ta cần yên tĩnh để suy nghĩ.”

Hầu quay đi giận dỗi, “Kệ kiếp anh.” Nó bước tới gốc cây đu thật to và nhún người nhảy lên cành thấp nhất. Trong lúc quan sát cái cây tìm một chỗ để thoải mái ngả lưng, thì mùi xào nấu thơm lừng thoảng qua mũi nó.

Hầu nghĩ, *Chà, thơm như mùi canh nấm*. Đột nhiên đôi mắt nó tròn xoe ra và nó nhảy từ trên cành cây xuống cái vèo, đâm sầm tới Hổ.

Hồ vừa mở miệng hỏi, “Cái khi gì...”

Hầu tụng liền một tràng, “Nắm! Nắm! Nắm! Hồ này, anh có thể đưa tôi tới con đường mà bọn thủ hạ của Đường Lang đi băng ngang khu rừng không?”

“Tất nhiên rồi. Sao vậy?”

“Tôi có một kế, lý do là vậy đó! Và nó chiến lắm! Đi nào, Mèo Ướt, mình phải nhanh lên. Mình chỉ có thời gian cho đến hoàng hôn thôi!”

Hồ nói, “Trông mi quái quá.”

Hầu hỏi lại, “Anh có ý gì hay hơn không nào?”

Hồ không đáp.

Hầu cười tự mãn, “Tôi đã nghĩ vậy đó. Giờ thì thật im lặng nhé. Ưng và bọn tay chân của hắn có thể đến bất cứ lúc nào.”

Hầu chỉnh mấy túm cỏ thò ra khỏi tay áo và siết chặt lại cái búi to cột trên đầu. Nó bước đến một đám nấm và mỉm cười. Đúng như nó ngờ - đây là loại nấm buồn ngủ. Nó nhận ra đám nấm này khi lúc trước chúng đi ngang qua đây với Đường Lang và mấy tên lính. Hầu hái hai bụm tay rồi cột chúng trong cái góc thấp của chiếc áo bào. Giờ thì nó chỉ cần cái túi đựng bột xương rồng của Ưng để tiến hành kế hoạch.

Hầu thì thầm, “Đi nào.” Nó bò thật êm qua những bóng chiều về phía trại của Ưng, giữ sát với con đường đi tạm đã đưa chúng vào rừng với Đường Lang. Hồ bò theo, nhưng Hầu thấy nó trông không thoải mái chút nào. Một lát sau, Hồ báo hiệu cho Hầu rằng nó nghe tiếng người ở phía trước. Hầu ra dấu cho Hồ theo nó tới một cây sồi lớn. Hồ làm theo mà không có ý kiến gì. Hầu cười khì. Nó đang khoái chí một lần được làm sếp.

Hầu ngồi xếp bằng lại trong những cành cây to đùng. Nó làm một mặt bàn dùng tạm bằng chiếc áo bào trải trên đùi và tháo cái nút thắt quanh mớ nấm ra. Thận trọng, nó đặt từng tai nấm ngược trên đùi và tách cuống ra. Nó nhặt lên một tai nấm và búng nhẹ nó vào lòng bàn tay bụm lại, lấy ngón

tay vuốt nhẹ qua những lá tia. Những nang nắm xiu xiu rơi rắc trong tay nó. Nó nhặt thêm một tai nữa, rồi một tai nữa, cho tới khi nó lấy hết nang nắm của chúng.

Hầu nắm tay lại thật chặt giữ mớ nang nắm rồi đứng dậy, phúi mớ tai và cuống nắm xuống đất. Chúng xao xác nảy lên trên những chiếc lá to và khô giòn nằm rải rác trên nền đất dưới cây sồi.

Hổ thò đầu ra quanh thân cây và ngó Hầu. “Suyttt! Ta nghĩ...” Hổ ngừng lại ở giữa câu và hất đầu lại về bên thân cây của nó.

Hầu ngăm nghĩa quanh cái cây và nheo mắt dưới ánh mặt trời đang lặn.

Nó thấy một tên lính to bè đang khập khiễng đi về hướng bọn chúng. Tên lính có thanh nẹp bó một chân và khoác một cái bao da to qua một bên vai. Hãn còn cầm một cái gậy dài chia nhánh ra. Hầu nhận ra tên lính là thái úy Vũ, người đã giữ cái cốc cho Ủng khi Ủng đang lấy máu con rắn.

Hầu gật đầu với Hổ. Hổ gật lại và khom người lại, sửa soạn phóng ra.

Nhưng thái úy Vũ không hề ngó lên. Hãn nhìn nhanh quanh gốc cây, rồi đi cà nhắc vào trong khu rừng.

Hổ nhìn Hầu. Hầu nhún vai.

“Tốt hơn là hãn đã không thấy mình.” Hầu thì thầm trong lúc gấp gọn mớ cỏ rú xuống che mặt. “Tin tôi đi. Giờ, anh theo hãn dưới đất nhé, còn tôi thì theo hãn từ trên cây. Đừng tấn công trừ khi thật cần thiết. Theo đúng với kế hoạch đấy.”

Hổ đáp, “Để rồi xem.” Nó nhảy ra khỏi cái cây thật êm rồi núp vào trong một bụi rậm.

Hầu nắm chặt mớ nang nắm lại rồi nhảy vào một cái cây gần đó. Nó khựng lại một thoáng trước khi phóng vào cái cây thứ ba. Hầu ngó xuống. Thái úy Vũ ở ngay bên dưới nó, đang mở cái bao da ra.

Hầu quan sát trong lúc thái úy Vũ để cái gậy qua một bên và thoải mái ngã lưng lên mặt đất. Hắn mò trong bao da rồi lấy ra cái túi bột xương rồng, một cái muống nhỏ và cái cốc. Tay thái úy đặt yên cái cốc trên đất và lóng ngóng mở cái túi lựa ra. Hắn đổ một muống bột đầy vào cốc rồi cột cái túi lại. Trong lúc thái úy Vũ bỏ cái túi và cái muống vào lại trong bao da, thì Hầu buông mình khỏi cái cây và ngọ nguậy lắc lư toàn thân trong ánh sáng chập chờn, cái hình dáng rậm cỏ của nó lung linh mờ ảo.

“Mi nghĩ là mi đang làm gì với cái mớ bột đó hả?” Hầu cất cái giọng ma quái mà nó đã từng dùng ở Ấn Chân lên.

Thái úy Vũ ngó lên, giật nảy người kinh hoàng. Miệng hắn mấp máy như là đang nói, nhưng không có lời nào thoát ra.

Hầu lại cười khăng khặc, “Ta thấy mi đã nghe ta nói, thái úy à. Bọn thủ hạ của mi biết rằng ta sẽ trở lại nếu chúng kể về ta với bất cứ ai.”

Thái úy Vũ hỏi, “Chuyện đó thì có liên quan gì đến ta chứ? Ta không nói gì với ai về ngài cả.”

Hầu quát, “Đồ dối trá! Ta biết mi kể với tên thầy pháp nghiệp dư Ưng về ta. Hãy nói lời vĩnh biệt với trần gian này đi, thái úy Vũ. Ta đến để nuốt trọn linh hồn mi đây!”

“Xin đừng!” Thái úy Vũ nói, “Làm ơn tha mạng, con sẽ làm bất kỳ chuyện gì mà ngài bảo.”

“Bất kỳ chuyện gì à?”

“Thưa vâng!”

“Đưa ta cái túi bột xương rồng.”

Thái úy Vũ khựng lại, “Nhưng nó không phải là của con. Nó là của ông tướng Ưng.”

Hầu hỏi, “Mi có muốn ta triệu vong linh của con rồng mà có thời mấy cái xương đó là của nó lên đây cho mi diện kiến chơi không? Ta biết chắc là nó

rất khoái gặp kẻ đang pha đồ nhậu bằng xương cốt của mình.”

Thái úy Vũ nói, “Xin đừng! Chuyện gì xảy ra nếu...”

Một tiếng gầm trầm đục cất lên từ một bụi rậm sau lưng thái úy Vũ. Tay thái úy xoay người lại ngó đáo đác.

Hầu thừa mớ nang nắm trong tay vào chiếc cốc thật nhanh.

Thái úy Vũ ngó lại Hầu, “Cáiii tiếng gì ghê vậy?”

“Con rồng đó, đồ ngu!” Hầu đáp, cố hết sức nén cười. Lẽ ra Hồ rít lên, chứ không phải gầm gừ như thế.

Thái úy Vũ trợn mắt.

Đột nhiên một giọng nói từ hướng trại lính vang ra, “Thái úy Vũ? Có phải ông đó không?”

Hầu nhận ra giọng nói đó. Giọng của Đường Lang.

Thái úy Vũ quay về hướng giọng nói và Hầu biến mất vào trong bụi cây rậm.

Chương 19

“Chuyện gì ở đây vậy?” Đường Lang hỏi.

Thái úy Vũ đứng yên ngượng nghịu, nường cho cái chân bị thương của hắn. Hắn cầm chiếc cốc trong một tay và cái gậy chia trong tay kia.

Thái úy Vũ hỏi, “Ông thức và đi loanh quanh rồi sao, thưa ngài? Ông không dưỡng sức cho cú đánh ở đầu sao? Tôi nghe nói rằng chú tiểu tên Hồ đó dùng món Thiết Đầu Đà của hắn để...”

Đường Lang đáp, “Ta ổn rồi, thái úy. Cảm ơn ông quan tâm. Giờ thì hãy trả lời câu hỏi của ta đi nào.”

Thái úy Vũ đáp, “Tôi sắp chuẩn bị món thức uống đặc biệt cho Ứng tướng quân. Nhưng tôi, aaa, bị nhầm đường. Tôi vẫn phải bắt một con rắn, thôi tôi phải đi đây.”

Đường Lang ngó vào chiếc cốc, “Máu rắn và xương rồng à?”

Thái úy Vũ đáp, “Vâng, thưa ngài.”

Đường Lang lẩm bẫm, “*Trò phù phép nhảm nhí.*”

“Thưa ngài, ngài nói gì vậy?”

“Đừng bận tâm. Ông đang nói chuyện với ai vậy?”

Thái úy Vũ đáp, “Đâu có ai, thưa ngài. Tôi đang, aaa..., nói một mình. Thật là ngớ ngẩn để ngài nghe thấy.”

Đường Lang nhìn thẳng vào mắt thái úy Vũ, “Thái úy này, có bao giờ ta nói dối với ông chưa?”

“Chưa hề, thưa ngài. Tại sao ngài lại hỏi vậy?”

Đường Lang đáp, “Vì ta luôn nói thật về tất cả mọi chuyện. Và ta sẽ rất thất vọng nếu biết rằng một trong những đồng sự nói dối với mình.”

“Người đồng sự của ngài ư, thưa ngài?” Thái úy Vũ hỏi.

Đường Lang mỉm cười rồi đặt tay lên vai thái úy Vũ, “Này, thái úy. Ta biết rằng nói đúng ra thì ta là đầu lĩnh số một của Ứng tướng quân và ông là đầu lĩnh số hai. Nhưng theo tôi thì chúng ta ngang nhau. Chúng ta có cùng những trách nhiệm và làm cùng những việc. Trong mắt ta, thì mình là đồng sự. Ta sẽ không bao giờ nói dối với một đồng sự vì bất cứ lý do gì. Đồng sự cần phải gắn bó với nhau.”

Thái úy Vũ nhìn xuống đất và loay hoay đổi thế đứng. “Ngài nói đúng lắm. Giờ tôi cảm thấy còn xuân ngọc hơn nữa. Tôi muốn thú nhận một chuyện... Tôi trò chuyện với một hồn ma.”

Đường Lang nhướn đôi mày, “Ông trò chuyện với ma à? Vụ đó thú vị nhỉ. Nó không tình cờ là cùng một con ma mà bọn lính thấy trên mái nhà ở Ấn Chân chứ?”

Thái úy Vũ giật phắt, ngẩng đầu lên, “Đúng là nó! Làm sao ngài biết được?”

“Ta nghĩ rằng nó theo đuổi ông vì ông đã kể với Ứng tướng quân về nó. Ma không thích chuyện đó.”

Thái úy Vũ nói, “Tôi biết chứ! Ngài đến thật là hay. Ngài làm nó sợ quá phải chuồn mất. Nó giận lắm.”

Đường Lang nói, “Tôi mừng vì làm được việc. Giờ thì ông tiếp tục làm việc đi. Tướng quân đang chờ món thức uống. Ông ấy phái tôi đi kiểm tra ông, ông biết đó.” Đường Lang vỗ lên lưng thái úy Vũ, “Nhưng đừng lo, bạn hiền à. Bí mật của ông sẽ an toàn với tôi. Tôi sẽ không hé môi với ai nửa lời về chuyện mới xảy ra đâu.”

Thái úy Vũ nói, “Cám ơn ngài. Cám ơn ngài lắm lắm.”

Đường Lang đáp, “Đừng nhắc nữa. Bắt rắn may mắn nhé.”

Thái úy Vũ gật đầu rồi khập khiễng đi vào rừng.

Đường Lang nhìn theo hăn đi, rồi nhét bím tóc dài vào khăn thắt lưng và ngồi xõm xuống. Hăn hạ thấp mặt thật sát trên một dấu chân nhỏ dưới đất và hít vào. Mũi hăn dội lại, nhưng hai góc miệng hăn thì cong lên.

Ứng thét hỏi, “Thức uống của ta đâu?”

Thái úy Vũ đáp, “Có ngay!” Hăn đi cà nhắc qua bóng tối về phía Ứng đang ngồi kể bên Đường Lang trước một đống lửa cháy bập bùng.

Thái úy Vũ dừng lại trước mặt Ứng và hăng giọng, “Nếu ngài không phiền những lời tôi nói, thưa tướng quân, thì ngài vẫn còn một ít thời gian nữa. Vẫn chưa đến một giờ kể từ khi mặt trời lặn. Tôi tin chắc như vậy.”

Ứng nói, “Ta tin là mi đúng. Nhưng không giống như mọi người quanh đây, ta không nên chờ mọi việc cho tới giây phút cuối cùng.”

“Tôi xin lỗi, thưa tướng quân.” Thái úy Vũ trao chiếc cốc cho Ứng, “Đây là lần đầu tiên tôi chuẩn bị món thức uống. Nó lâu hơn là tôi đã tưởng. Sẽ không còn chậm trễ nữa đâu, tôi xin hứa.”

Ứng cười chế giễu, “Mi không bị bọn ma chọc phá làm cho chậm trễ đó chứ?”

Thái úy Vũ cứng người lại. Hăn liếc qua Đường Lang. Đường Lang chậm chậm lắc đầu.

Ứng bật cười to, “Ta đùa thôi mà, thái úy. Thoải mái đi nào! Có vẻ như đọc mấy quyển bí kíp làm cho ta vui vẻ thư thái lên. Mi không phải lo lắng gì cả. Một lần, từ hồi nào tới giờ, mi hoàn thành nhiệm vụ. Không như gã thất bại triền miên Đường Lang của chúng ta đây.”

Đường Lang cúi thấp đầu.

Ứng nâng chiếc cốc lên và thè cái lưỡi chẻ liếm môi, “Nào, chung vui với ta.” Hắn uống cạn món thần dược trong một ngụm rồi rà lưỡi quanh vòm miệng. “Mi sử dụng loại rắn gì vậy?”

Thái úy Vũ ngậm ngừng, “Tôi không biết chắc, thưa tướng quân. Nó là loại ở dưới đất nâu và có cái đầu tam giác như mọi loại rắn độc. Tôi tin chắc nó là một loại rắn độc. Tại sao ngài lại hỏi?”

“Món thức uống này hôm nay có vị hơi khác. Nó phải là rắn. Ta thường dùng rắn lục trên cây. Ta không biết vì sao, nhưng ta thường thấy chúng dễ đặt tay lên.” Ứng giơ lên một bàn tay ứng trao tuyệt đẹp rồi uốn các ngón tay lại. Hắn cười rộ lên vì câu nói đùa của chính mình.

Thái úy Vũ cũng cười theo.

Đường Lang cười khẩy và xoa cục u trên đầu, “Ngài đúng là một kẻ khôn ngoan, Ứng tướng quân.” Hắn quay đi khỏi đồng lửa và nhìn mông lung vào đám cây.

Chương 20

Hầu thì thầm hỏi, “Anh nghĩ là nó đã bao lâu rồi?”

Hổ đáp, “Ta không biết. Ta đoán, nhiều giờ rồi. Vào giờ này hẳn chúng ngủ hết rồi.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Đi thôi nào.”

Hầu từ chỗ núp cao trên một cây đu lớn, nhảy xuống thật êm trong khu rừng tối. Hổ đáp xuống kế bên nó.

Hầu thì thầm, “Anh dẫn đường đi, mắt mèo. Đêm nay tôi không thấy rõ gì cả. Trời nhiều mây quá, che hết mặt trăng rồi.”

Hổ khẽ càu nhàu rồi lặng lẽ đi qua bụi cây rậm. Hầu theo sát phía sau. Ngay khi Hầu thấy đồng lửa ngoài xa xa, thì nó leo lên cây. Theo kế hoạch thì nó tiếp cận từ trên cao, còn Hổ thì tiếp cận từ bên dưới. Khi đưa nào tìm thấy mấy quyển bí kíp thì đưa đó sẽ giật lấy bỏ chạy. Hi vọng rằng đưa kia sẽ chạy theo kịp.

Hầu nhắm được một cành cây thích hợp nằm gần rìa trại của Ưng và lần ra xa tới mức mà trọng lượng nó cho phép. Nó nằm sấp xuống ôm cành cây thật chặt, thấy mừng vì nó đã bỏ cái bộ hóa trang thành “ma” để di chuyển dễ dàng hơn qua đám cây.

Gần như ngay tức khắc, Hầu nghe được tiếng bước chân rất nhẹ. Nó liếc xuống thấy một tên lính đơn độc cầm cây thương đang đi tuần khuôn viên khu trại. Tên lính đang từ từ bước về hướng của Hầu.

Hầu ngó qua đồng lửa và ngạc nhiên thấy Ưng đang nằm gần bên, ngủ khò trên đất. Quanh đó không có ai. Hình như bọn lính của Ưng đã nhóm một đồng lửa lớn cách khỏi khu vực chính dùng để ngủ. Hầu đã nghe nói rằng khách đi đường thường làm như vậy để ngừa bọn thú rừng bị mùi nấu nướng vương lại trên đồng lửa hấp dẫn.

Hầu nghĩ, *Ưng hẳn đã ngủ ở đó và bọn thú hạ sợ làm kinh động đến hẳn. Có vẻ như hẳn ở ngoài lạnh. Điều này sẽ dễ dàng đây.*

Hầu buông một cánh tay khỏi cành cây rồi từ từ lấy cây đoản côn ra khỏi túi áo bào. Trong lúc giơ cây côn lên, những cành lá xào xạc làm nó chú ý. Nó quay sang thấy Hồ lao ra khỏi bụi cây rậm.

Hầu ngoái nhìn xuống tên lính. Tên lính chuyển sang thế thủ với cây thương giơ ra đằng trước. Hầu quyết định phụ với Hồ một tay. Nó hăng giọng, khiến tên lính ngược nhìn lên.

Ngay khoảnh khắc đó, Hồ lao vai trái vào ngực tên lính. Hầu thấy Hồ chụp bàn tay phải lên miệng tên lính và đá hai chân tên lính ra từ bên dưới. Đó không phải là cái kỹ thuật đẹp nhất mà Hầu từng được thấy, nhưng nó rất hiệu quả. Tên lính quy xuống một đồng và Hồ ngồi đè lên hẳn. Hồ chụp cây thương của hẳn bằng bàn tay còn lại, giật mạnh ra khỏi tay tên lính, rồi ném qua một bên.

Ngay khi Hầu thấy Hồ siết hồ trao quanh cổ họng của tên lính, thì nó nhảy từ trên cây xuống và cầm đầu lao về phía Ưng. Hầu nắm chặt cây đoản côn. Nó biết rằng Ưng rất ghét bị đánh thức và sẽ nổi điên lên dữ dội với bất cứ ai dám quấy rầy hẳn.

Khi còn cách Ưng hai bước thì Hầu dừng lại. Ngực Ưng thở phập phồng đều đặn và đôi ngươi đảo quanh dưới hai mi mắt nhắm. Hầu tự hỏi Ưng có

đang mơ về tất cả những chuyện kinh hoàng mà hắn đã làm ở Ân Chân không.

Hầu rùng mình. Nó tự buộc mình hít thở nhiều hơi thật sâu, rồi bước thêm một bước về phía Ưng và rùn người xuống thành tấn Mã Bộ vững vàng. Sẵn sàng chạy - hay tấn công, nếu cần thiết, Hầu nhấc một chân lên và giúi bàn chân trần dưới mũi Ưng. Nó ngo ngoạ các ngón chân. Ưng không cựa cựa gì cả.

Hầu cười khoái chí. Nó chồm tới mò trong áo bào của Ưng. Nó tìm thấy mấy quyển bí kíp bên trong. Hầu lấy ngay cất chúng vào trong túi áo của mình.

Có ai đó hăng giọng làm Hầu hoảng hồn, suýt ngã vào người Ưng. Đó là Hồ. Nó đang đứng ở đầu mút đối diện của vạt rừng thưa, chỉ tay vào khu rừng.

Hầu gật đầu. Nó sắp chạy đến Hồ thì thấy một vật gì đó chiếu lấp lánh ở mặt bên kia vạt rừng thưa. Hầu cố nhìn và bước vài bước về phía đó. Nó thấy một tên lính ngủ trong bóng râm. Cái vật sáng lấp lánh là cái cán của thanh trường kiếm phản chiếu với ánh lửa.

Hầu bước thêm vài bước và tên lính rên lên, lăn người qua. Hầu nín thở.

Chốc lát sau, tên lính bắt đầu ngáy. Hầu thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Nó quay người khỏi tên lính đang ngủ và bỏ chạy đến với Hồ, chẳng hề nhận ra cái bím tóc dài lạ thường của tên lính.

Chương 21

“Thật dễ ơì là dễ.” Hồ nói, thở hỗn hển. Nó đứng lại đẳg trước Hầu trên con đường rừng tối om.

Hầu suýt nữa đẳm sẳm vào Hồ, “Cẩn thận chứ, Mèo Ướt. Anh làm gì vậy?”

Hồ nói, “Có điều gì lạ đẳg xảy ra. Ta muốn dừng lại suy nghĩ một lát.”

Hầu đẳp, “Đừng tự làm mình đau đẳy nhé.” Nó cười khúc khích.

Hồ làm lơ lời bình luận. Nó cúi xuống xem xét mặt đẳt. Hầu chòm qua kế bên nó.

Hầu hỏi, “Anh có chắc đẳy là con đường đẳng hay không?”

Hồ đẳp, “Không. Cái cũì bị phủ mền trong suốt thời gian bọn lính khiêng ta đi. Tuy nhiên, dấu giày in trên con đường này khá mới. Ta nghĩ đẳy là con đường sẽ dẫn chúng ta về ngôi làng.”

Hầu hỏi, “Anh có thật sự nghĩ rằng quan tổng trấn biết đường đẳn chùa Thiếu Lâm không?”

“Ta hi vọng như vậy. Nếu không, ta không biết làm sao mình tìm đẳc nó.”

“Anh có nghĩ...”

Hồ đứng trừng mắt ngó Hầu trong bóng tối. “Hầu, làm ơn dẹp mấy cái câu hỏi đi. Ta đang cố tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra với Ưng.”

Hầu hỏi, “Ưng à? Ưng ngủ queo rồi. Tin tôi đi.”

“Ta tin là hăn ngủ queo. Nếu không, hăn sẽ xé chân mi thành từng mảnh vì tội thò cái chân thối vào mặt hăn. Tuy nhiên, có cái gì đó không hợp lý ở đây.”

Hầu hỏi, “Ý anh là thế nào?”

Hồ nói, “Thử nghĩ xem. Vật duy nhất nằm giữa chúng ta và mấy quyển bí kíp là một tên lính tồi tệ. Và tại sao chúng lại để Ưng cạnh bên đồng lứa như thế chứ?”

“Chắc chắn Ưng ngủ lăn quay sau khi uống nang nấm và ai cũng ngại động tới hăn. Anh biết là hăn ghét bị đánh thức như thế nào rồi.”

“Nhưng tại sao chỉ có một tên lính duy nhất đi tuần thôi?”

Hầu nói, “Tôi nghĩ lẽ ra là hai tên mới phải. Tôi thấy một tên nữa đang ngủ trong bóng tối.”

Hồ chột hỏi lại, “Cái gì? Trông hăn như thế nào?”

Hầu đáp, “Tôi không biết. Trời tối quá.”

“Mi có nhận thấy điều gì về hăn không? Hăn có thấp và vạm vỡ không? Cao và gầy nhom? Hăn có mặc giáp trụ không? Hay một chiếc áo bào thanh nhã?”

Hầu nhún vai, “Tôi không biết. Tôi chỉ thấy một thanh trường kiếm thôi. Có gì quan trọng không?”

Hồ dấm nấm dấm vào lòng bàn tay của mình, “Đường Lang! Ta biết là có chuyện gì đó đang xảy ra mà!”

Hầu ngạc nhiên, “Đường Lang à? Tay đầu lĩnh số một của Ưng?Ồ, đúng rồi! Hăn mang một thanh trường kiếm.”

Hồ đáp, “Đúng vậy. Ta cá là Đường Lang biết Ưng bất tỉnh và chúng ta sẽ quay lại. Chắc chắn hẳn tỉnh táo suốt lúc đó, để bảo đảm rằng chúng ta lấy được mấy quyển bí kíp.”

Hầu hỏi vặn, “Bảo đảm *chúng ta* lấy được mấy quyển bí kíp à? Anh nghĩ là Đường Lang là đồng bọn với mình sao?”

“Có lẽ. Có nhớ khi hẳn giúp chúng ta thoát trong khu rừng bằng cách nói lỏng dây trói và để cho ta húc đầu trúng không? Đó, hẳn thật sự không phải làm vậy. Ta chưa bao giờ kể cho mi điều này, nhưng Đường Lang đã trả nợ cho ta vì ta tha mạng cho hẳn hồi ở chùa Ấn Chân. Sau khi Ưng giết Đại Sư, thì Ưng sắp tấn công ta lần nữa. Tuy nhiên, Đường Lang đã làm cho hẳn phân tâm và ta thoát được. Hẳn cứu mạng ta và trả món nợ.”

Hầu gãi đầu, “Có lẽ Đường Lang không nhận ra điều hẳn đã làm ở Ấn Chân.”

Hồ đáp, “Ta nghi ngờ chuyện đó.”

“Này! Có lẽ Đường Lang là một người bạn bí mật của Đại Sư chẳng?”

“Đừng bàn về cái chuyện nhằm nhí hoạt động bí mật đó, Hầu à. Ta nghe Hạc nói đủ rồi.”

Hầu nói, “Không, chuyện đó có thể là thật. Tôi không có cơ hội để kể với anh, nhưng tôi nhận ra tay thủ lãnh đảng cướp mà giờ đây Xà đang đi theo. Tôi chắc chắn là đã thấy hẳn ở Ấn Chân bốn hay năm lần với Đại Sư. Anh cũng sẽ nhớ ra hẳn. Hẳn là một kẻ to khổng lồ.” Hầu ngừng lại, “Tôi chưa hề gặp Đường Lang ở Ấn Chân, nhưng hẳn thật sự gợi nhớ cho tôi về một ai đó. Tôi ước gì có thể nhớ ra hẳn là ai...”

Hồ nghiêng đầu qua một bên, “Giờ mi nhắc lại Đường Lang cũng nhắc ta nhớ lại một ai đó. Mi có nghĩ Đường Lang là một dạng gián điệp đang chống lại Ưng không?”

Hầu đáp, “Tôi không biết. Anh là kẻ nghĩ có thêm nhiều điều đang xảy ra. Nếu anh hỏi tôi, thì tôi nghĩ tôi đã có một kế rất hay để chôm mấy quyển

bí kíp và đã thành công. Anh chỉ ganh tỵ thôi.” Nó cười khúc khích.

Hồ lắc đầu ngó quanh. Nó ngáp dài. “Ta mệt lắm rồi, Hầu à. Mi có muốn nghỉ một lát không?”

Hầu vờn vai, “Tôi cũng nghỉ thế. Anh có nghĩ là an toàn không?”

“Ta nghĩ an toàn. Nếu Đường Lang muốn tóm chúng ta, thì hẳn đã đuổi theo chúng ta rồi. Ưng không hề nhúc nhích dưới mấy ngón chân thối hoảng của mi và tên lính mà ta hạ gục chắc chắn sẽ vẫn bất tỉnh cho tới sáng. Miễn là ta đừng ngủ quá lâu thì chúng ta sẽ ổn.”

Hầu nói, “Vậy thì tốt. Tôi mệt đừ đừ rồi.”

Hồ nói, “Ta cũng vậy. Ta sẽ ngủ dưới đất. Ta không nghĩ là mình có thể ngủ trên cây được.”

Hầu nói, “Cứ tự nhiên. Tôi đi tìm một cây sồi thật to để khò đây.”

Hồ nói, “Gượng đã. Trước khi đi, hãy cho ta nhìn mấy quyển bí kíp cái nào.”

Hầu nhảy lui trên đường, “Tôi không nghĩ vậy đâu, Mèo Ướt à. Chính là nhờ kế của tôi mà lấy lại chúng được, vì vậy tôi là người giao chúng cho các vị sư ở Thiếu Lâm. Anh không cướp công được đâu.” Nó cười khúc khích.

“Ta không lấy chúng đâu, Hầu à. Ta chỉ muốn bảo đảm rằng không có ma nào đang giờn mặt với chúng ta thôi.”

“Tôi không chắc rằng tôi tin anh.” Hầu nói, vỗ vỗ lên cằm, “Tôi nói thế này nhé. Tôi sẽ tự mình giữ mấy quyển bí kíp đêm nay và có lẽ... nếu anh thật là tử tế với tôi... thì tôi sẽ cho anh ngó một cái khi mình tới ngôi làng. Anh thấy thế nào?”

“Đẹp cái trò cà giỡn đi. Đưa cho ta một cuốn, nào?”

“Anh chẳng vui gì cả.” Hầu phụng phịu nói. Nó lấy trong túi áo ra một quyển bí kíp trao cho Hồ.

Hồ mở quyển bí kíp ra. “Ta thấy nó giống thứ thiệt lắm. Ta phải phơi chúng ngày nọ và ta nhận ra quyển này.” Hồ gấp nó lại và với tay trả nó cho Hầu.

Hầu lắc đầu, “Chắc mình nên chia chúng ra ngửa khi có chuyện bất trắc xảy ra với một trong hai đứa. Phải không nào?”

Hồ tròn xoe mắt, “Cái gì?”

“Tôi biết, nghĩ đến chuyện gì xấu xảy ra cho một trong hai anh em ta thì thật là tệ, nhưng...”

Mọi cơ bắp trên người của Hồ căng lên.

Hầu hỏi, “Này, anh có ổn không đó?”

Hồ hít một hơi thật sâu, “Hầu này, mi lấy của Ứng bao nhiêu quyển bí kíp cả thầy?”

“Ba.” Hầu đáp, từ từ lùi lại, “Sao vậy?”

Mắt Hồ đầy giận dữ, “Có BỐN quyển bí kíp rỗng cả thầy, đồ óc củ chuối!”

Chương 22

Ứng thức dậy, mắt bị mờ và nhức đầu ghê gớm. Hãn ngồi dậy dụi mắt. Khi thấy rõ dần ra, hãn thấy mình không nằm trong lều. Vì lý do nào đó, hãn ở bên ngoài, kế bên đồng lửa trại. Giờ là ban ngày và một chảo cháo lớn đang nấu trên đồng lửa. Cháo là thức ăn sáng của lính.

Bối rối, Ứng gọi to, “Đầu lĩnh số một Đường Lang! Thái úy Vũ! Đô úy Du! Trình diện ở đồng lửa! Ngay lập tức!”

Ứng đứng dậy trên đôi chân run rẩy. Hãn thấy chóng mặt và buồn nôn. Hãn phải cố hết sức mới dẫn được cơn nôn thốc tháo.

Đô úy Du đến trước tiên, “Thưa tướng quân, chuyện gì vậy?” hãn rụt rè hỏi.

Ứng hỏi lại, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Đô úy Du bồn chồn trong chiếc áo bào lụa lỏng lẩy, “Ngài ngủ say lắm, thưa tướng quân.”

Ứng hỏi, “Ta ngủ say ở đây à? Kế bên đồng lửa?”

“Vâng, thưa tướng quân. Đêm qua. Ngài không nhớ sao?”

“Không.”

Đô úy Du quay đi và nhìn lảng ra ngoài xa. “Tôi không ở đây nhiều, thưa Ứng tướng quân. Gần như suốt tối hôm qua tôi bận bó cái nẹp lên chân. Ngài nhớ lại xem, chân tôi bị thương lúc ở ngôi làng, con ngựa của tôi ngã đè lên nó. Thái úy Vũ chữa chân của ông ta trước, nên tôi phải chờ. Có lẽ nếu tôi được chữa trước...”

Ứng nói, “Dẹp những lời lải nhải của mi đi, đô úy. Thái úy Vũ đâu rồi?”

“Có mặt, thưa tướng quân!” Thái úy Vũ nói trong lúc hiện ra từ phía ngược lại. Đường Lang đi cạnh bên hăn. Bọn lính từ từ xếp thành hàng quanh họ.

Thái úy Vũ nói, “Chúng tôi đang tìm manh mối chuyện gì xảy ra tối qua. Chúng tôi tin rằng bọn tiểu tăng phải chịu trách nhiệm.”

Ứng hỏi, “Chịu trách nhiệm cho chuyện gì?”

Đường Lang nuốt nước bọt hăng giọng, “Xin hãy kiểm tra áo của ngài, thưa tướng quân.”

Ứng ngó xuống thấy áo bào của hăn bị kéo hở trên ngực. Đôi mắt hăn nheo lại, “Mấy quyển bí kíp!”

Đường Lang nói, “Vâng, thưa tướng quân. Như thái úy Vũ vừa nói, chúng tôi tin rằng bọn tiểu tăng phải chịu trách nhiệm. Nếu ngài nhìn chỗ ngài đang nằm, ngài sẽ thấy những dấu chân quá nhỏ so với dấu chân của người lớn. Chúng tôi vừa mới khám phá ra những dấu chân giống vậy trên con đường dẫn lại ngôi làng. Chúng tôi tin rằng bọn sư trẻ lấy mấy quyển bí kíp ở ngài và từ khi đó quay về lại ngôi làng.”

Ứng mắng, “Làm sao chuyện này lại xảy ra được? Ta đã ở đâu khi mọi chuyện này xảy ra?”

Đường Lang nói, “Ngài ngủ say, thưa tướng quân.”

“Và không ai buồn đánh thức ta dậy sao?”

Thái úy Vũ đáp, “Chúng tôi đã cố đánh thức ngài, thưa tướng quân. Nhưng ngài không phản ứng trước bất kỳ tiếng động hay sự đụng chạm gì cả. Chúng tôi tin rằng ngài bị đánh thuốc mê.”

Ứng hỏi gằn, “Bị đánh thuốc mê à? Ai dám làm chuyện như vậy?”

Thái úy Vũ đáp, “Một lần nữa, chúng tôi quy trách nhiệm cho bọn tiểu tằng. Có thể tôi cũng phải chịu phần nào trách nhiệm. Vì đêm qua ngài không ăn bữa tối, nên chúng tôi chỉ có thể thừa nhận rằng thứ thần dược xương rồng mà tôi làm cho ngài đã bị hỏng.”

Ứng bước một bước về phía thái úy Vũ. Hắn bẻ từng đốt tay. “Và làm sao chuyện đó có thể xảy ra, hả thái úy?”

Thái úy Vũ hắng giọng khó khăn, “Tôi... tôi bất cần không trông chừng chiếc cốc trong giây lát. Có lẽ một trong những tên thầy chùa bỏ thứ gì vào nó trong lúc tôi bận bắt con rắn.”

Ứng tiến về phía thái úy Vũ thêm một bước.

Đường Lang vội vã nói, “Khoan đã, thưa tướng quân. Không phải đã mất hết.” Hắn với tay vào trong chiếc khăn thắt lưng rộng màu đỏ và lấy ra một quyển bí kíp. Hắn trao nó cho Ứng.

Ứng hỏi, “Cái gì đây?”

Đường Lang đáp, “Đó là một quyển bí kíp rồng. Tôi tìm thấy nó trong lều của ngài. Chắc là đêm qua ngài đã để ở đó trước khi đến bên đồng lửa trại.”

“Ồ, thật vậy sao? Mi làm gì trong lều của ta mà không được ta cho phép?”

Đường Lang nói, “Xin tha lỗi cho tôi, thưa tướng quân. Tôi chỉ điều tra manh mối thôi.”

“Điều tra manh mối?” Ứng cúi kính ngắt lời, “Hắn là khi Hồ đánh vào đầu mi, hắn đã làm cho cái gì trong đó long ra rồi! Sao mi dám tự tiện vào

trại của ta? Cho ta một lý do chính đáng vì sao ta lại không xé tan xác mi ra ngay đây nào?”

Đường Lang chồm đến thì thầm, “Vì bọn lính có thể xem hành động này là quá đáng. Đánh mất đi lòng tôn trọng của chúng là một sự liều lĩnh ghê gớm.”

“Lòng tôn trọng ư?” Ứng vươn bàn tay ứng trao ra, rồi khựng lại. Hắn nhớ lại điều đã đọc trong quyển bí kíp rồng thứ nhất. Hắn quắc mắt giận dữ. Hắn thấp giọng, “Vậy thì mi đề nghị ta phải làm gì đây, hả Đường Lang?”

“Chúng ta phải chuyển sự quan tâm đến bọn tiểu tăng.” Đường Lang thì thầm, “Cho bọn lính một kế hoạch và giữ cho chúng chỉ nghĩ đến một điều thôi - tóm cổ bọn nhóc.”

Ứng thả lỏng năm đấm, “Kế hoạch gì?”

“Tôi đề nghị tướng quân dẫn bọn lính đến ngôi làng tóm cổ bọn nhóc. Tôi sẽ đến chùa Thiếu Lâm, phòng hồ.”

Ứng hỏi gằn, “Chùa Thiếu Lâm?”

Đường Lang đáp, “Đúng vậy. Tuy rằng tôi gần như tin chắc rằng bọn tiểu tăng sẽ trở về ngôi làng, thay vì vậy chúng cũng có thể đến chùa Thiếu Lâm. Tôi muốn ngừa chuyện đó xảy ra. Nếu cưỡi ngựa của tôi, thì tôi có thể đến đó trước chúng. Tôi sẽ tuần tra quanh khu vực và cắt đứt chúng trước khi chúng héo lánh tới ngôi chùa.”

Ứng lấy tay vuốt mái tóc đen ngắn, “Làm sao ta liên lạc với mi được?” Đường Lang cất cao giọng một tí, “Nếu tướng quân và bọn lính ở ngôi làng, thì tôi sẽ trình diện với ngài ở đó. Theo tôi nghĩ, bọn lính cần được xả hơi. Để chúng nghỉ ngơi một vài tuần có lẽ là điều hợp lý. Thức ăn tươi bổ và ngủ nghề đàn hoàng sẽ tốt cho chúng.”

Ứng nhìn hai tên lính đứng gần đó. Trông chúng mệt rũ rời.

Ứng quay qua Đường Lang, “Lên đường đi. Ta sẽ gặp mi ở ngôi làng.”

Đường Lang quay đi ra. Ứng cau mặt ngó đô úy Du, “Mi đã ở ngôi làng. Tại sao mi nghĩ bọn nhóc sẽ quay lại đó? Không phải cũng bọn dân làng này đã tóm cổ Hồ và lấy mấy quyển bí kíp từ nó sao?”

Đô úy Du đáp, “Đúng vậy, thưa tướng quân. Nhưng tôi tin rằng bọn dân làng đã thay đổi tâm tính. Mà Lão Xỉn cũng cần xem xét...”

“Ai?”

Đô úy Du đáp, “Có một gã say rượu. Hắn là một tên to khỏe và là một cao thủ võ lâm. Hắn bênh vực thằng nhóc Hồ. Thật ra, hắn là kẻ đã làm con ngựa của tôi bị thương khiến nó ngã đè lên chân tôi. Chúng tôi lấy súng bắn hắn, nhưng có thể hắn chưa chết. Nếu bọn nhóc đang tìm đồng minh, thì tên này sẽ là một tay lợi hại. Có lẽ chúng trở lại để tìm hắn.”

Ứng nhìn thái úy Vũ. Thái úy Vũ nhún vai. Ứng khạc nhổ.

Ứng quay lại đô úy Du, “Kể thêm với ta về Lão Xỉn này. Trông bề ngoài hắn như thế nào?”

Đô úy Du nôn nóng, “Hắn có mái tóc dài, rối bù và bộ râu quai nón xồm xoàm. Thêm nữa, áo quần hắn rách tả tơi và giọng hắn trầm và khô khốc.”

Ứng nhượng mày, “Hắn đánh giống cái gì?”

“Tôi nghe không rõ, thưa tướng quân?”

“Các thế võ của hắn có giống những động tác của một con vật đặc biệt nào không? Như một con trăn hay có lẽ một con gấu?”

Đô úy Du đáp, “Nếu phải đoán, thì tôi sẽ cho rằng một con cọp, thưa tướng quân. Mặc dù là một con cọp xỉn.”

Ứng cười khùng khục và những nếp nhăn trên mặt hắn sâu, “Một *con cọp* à? Mi không cho là...”

Chương 23

“Dậy đi.” Hồ sảng giọng, “Mình phải đi tiếp thôi.”

Hầu mở mắt ra và nhấp nháy trong ánh nắng sớm. Nó ngó quanh rồi gãi đầu. Nó đang ở trên những nhánh cây mềm dẻo của một cây thông. Cây này không phải là cây mà nó thường trèo lên ngủ một mình.

Hầu ngó xuống Hồ và nhớ lại những chuyện đã xảy ra vào đêm trước. Hồ đã đuổi nó lên đó!

Hồ nói, “Thôi đi nào, Hầu. Ta không đánh mi đâu. Ta hứa đó.”

Hầu ngần ngại, “Anh không còn giận về chuyện mấy quyển bí kíp nữa à? Tôi nghĩ tối qua anh sắp giết tôi.”

Hồ đáp, “Đúng vậy, ta giận về mấy quyển bí kíp. Nhưng nó không phải là lỗi của mi. Mi không biết có cả thầy bao nhiêu quyển. Chắc là lẽ ra ta nên cho mi biết có bốn quyển.”

Hầu nói, tròn xoe mắt, “Cha chả, có phải đó là lời xin lỗi không?”

“Đừng ép ta quá đáng, Hầu à.”

Hầu cười khúc khích rồi leo xuống, thận trọng tránh những mũi kim ran rít của những đọt thông. Lúc nó xuống tới đất, thì Hồ đã đi lên con đường một đoạn. Hầu chạy lên bên Hồ.

Hầu nói, “Tôi thề là Ưng chỉ có ba quyển bí kíp cất trong áo. Chắc là hần đang đọc quyển thứ tư ở chỗ nào khác. Hần là hần cất nó rồi. Hay có lẽ hần để xuống và có ai đó nhặt đi. Hay có lẽ...”

Hỗ cắt lời, “Hay có lẽ mi thôi nói về chuyện đó đi.”

Hầu nói, “Ồ, xin lỗi. Nếu mình nói về chuyện gì khác thì sao nào?” Kể tôi nghe anh đã làm những gì đi. Anh có nhớ tôi không?” Nó cười khùng khục.

“Mình có thể đi trong im lặng một lúc không?”

“Thôi mà, Hỗ. Anh đã có nhiều cuộc phiêu lưu khác và anh chưa kể cho tôi nghe chuyện nào. Kể tôi nghe anh hạ tên Đường Lang như thế nào đi.”

Hỗ không đáp.

Hầu nói, “Thôi được. Vậy kể tôi nghe chuyện con cọp con đi. Hay kể tôi nghe chuyện anh gặp quan tổng trấn như thế nào. Hay...”

“Đủ rồi, Hầu. Ta đã nói, ta không muốn trò chuyện. Làm ơn đi.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết.”

Hầu bĩu môi, “Được thôi, vậy nếu tôi kể anh nghe những chuyện phiêu lưu của tôi với tên cướp khổng lồ tên Gấu thì sao nào?”

Hỗ đáp, “Không. Ta chỉ muốn có chút bình an và yên tĩnh thôi.”

Hầu dừng lại chống nạnh, “Tôi không ngưng cho tới khi nào anh chịu kể cho tôi nghe ít nhất là một chuyện. Tại sao anh không kể tôi nghe về một vài người mà tôi có thể gặp trong làng? Anh có gặp ai cỡ tuổi anh không?”

Hỗ dừng bước quay lại đối diện với Hầu, “Quan tổng trấn có một đứa con trai cỡ tuổi bọn mình. Mọi người gọi nó là Hòa, nhưng ta sẽ không ngạc nhiên nếu thật sự tên nó là Tha. Mi thỏa mãn chưa?”

“*Tha?*” Hầu nói, “Tha thứ à? Nó phải tha thứ cho anh về chuyện gì vậy?”

“Ta không muốn nói về chuyện đó.”

“Thôi mà, Hồ. Kể tôi nghe chuyện anh gặp con trai ông tổng trấn như thế nào đi.”

“Không. Đó là câu chuyện dài.”

Hầu khẩn khoản, “Kể ngắn thôi. Anh có thể...”

Hồ găm lên, kê sát mặt mình đến mặt Hầu. “Ta nện cái cán cây thương trúng tai của Hòa mạnh quá, suýt nữa ta làm cho nó điếc suốt đời. Và mi biết nó đã làm gì nên lỗi để phải chịu điều đó không? Không làm gì cả. Mi thích chuyện đó như thế nào?”

Hầu lúng túng, “Xin lỗi, Hồ à. Tôi... Tôi đã không biết.”

Hồ ngó Hầu trừng trừng, “Đúng vậy đó. Mi *không* biết. Khi ta nói ta không muốn kể, thì ta thật sự muốn vậy đấy. Nhất là khi chuyện dính líu tới Hòa. Ta đã làm bậy và chuyện đó khiến ta cảm thấy tồi tệ kinh khủng.”

Hầu lại nói, “Tôi xin lỗi mà.”

Hồ làu bàu bỏ đi.

Hầu chờ một lát trước khi theo Hồ đi lên con đường. Nó chờ để cách Hồ một đoạn xa.

Hầu đi theo Hồ như vậy trong suốt thời gian còn lại của buổi sáng. Có nhiều lần, Hầu nghĩ nó thoáng thấy một cái gì đó nhìn theo nó từ trên những ngọn cây cao. Một cái gì màu trắng. Tuy nhiên, sau một lúc Hầu nhận ra rằng nó chỉ tưởng tượng ra nhiều chuyện thôi. Những đốm mà nó mong là lông khi hóa ra là ánh nắng.

Hầu nhớ con khi trắng thật. Trong lòng nó có phần muốn tin rằng anh bạn mới đang chờ hẵn ở ngôi làng, vì đó là nơi chúng đi đến khi gặp nhau lần cuối. Nhưng phần khác trong nó lại băn khoăn tại sao con khi trắng lại

bận tâm làm gì. Nói cho cùng, con khi đã bị bắn vì cố giúp nó. Hầu sẽ không oán con khi trắng chút nào nếu nó không còn muốn liên can gì với mình nữa.

Hầu thở dài. Mãi mê suy nghĩ, nó không để ý thấy Hồ đã dừng chân trên đường.

“Ồi!” Hầu kêu nhàu khi nó đâm sầm vào Hồ. Dường như Hồ không để ý. Đầu nó nghiêng về một bên và có vẻ như nó đang lắng nghe cái gì đó đằng xa trên con đường. Hầu cũng lắng tai nghe. Sau một lát, Hầu nghĩ là nó nghe các giọng nói. Các giọng nói hung hăng.

Hồ phấn khích, “Thôi nào! Mình sắp tới đó rồi!”

Hầu hỏi, “Anh có chắc đây là đúng chỗ không? Mấy người đó nghe có vẻ không tử tế chút nào...”

“Mi sẽ thấy.” Hồ nói, nắm cổ áo của nó, “Theo ta nào.”

Trong khi đi theo, Hầu để ý lắng nghe các tiếng động ở đằng trước mặt. Thật là ngạc nhiên, càng đến gần thì càng nghe giống như những bài tập võ thuật ngày xưa ở Ấn Chân.

Chẳng mấy chốc, Hầu và Hồ đến bức tường bằng những bụi cây cao chạy song song với con đường. Hồ ra hiệu cho Hầu đến gần và chỉ vào khoảng các bụi cây bị giẫm nát. Trông như thể một con ngựa đã lăn lộn qua đó. Hồ đi qua khu vực bị giẫm nát vào trong một bãi đất rộng gần như hoàn toàn bị những bụi cây cao như vậy bao bọc chung quanh.

Hầu đi theo Hồ và thấy gần một trăm đứa trẻ con đang luyện võ. Buổi luyện võ được một cậu bé to con có đôi mắt ngời sáng và mái tóc đen hoang dã hướng dẫn. Cậu bé cao và mạnh mẽ và chiếc áo xám xịt nặng nề của nông dân kêu *phần phật* mỗi khi cậu tung đòn. Hầu lập tức nhận ra rằng đôi bàn tay cậu bé không gấp lại thành những nắm đấm thông thường. Thay vì vậy, chúng vung về tạo thành những hồ trảo.

Hồ tiến tới cậu bé to con từ phía sau. “Bạn học đấm như thế ở đâu vậy? Bạn đấm như con gái.”

Không hề quay lại, cậu bé đáp, “Nếu bạn muốn nói rằng những cú đấm của tôi giống các cô gái ở cạnh nhà thì tôi xem đó là một lời khen.”

Hồ mỉm cười, “Cô ấy dạy bạn hay quá.”

Cậu bé to con ngừng đấm rồi quay qua đối diện Hồ. Cậu cười khì và vỗ vai Hồ. “Anh tuyệt quá, Hồ à! Làm thế quái nào mà anh thoát được vậy?”

Hồ gật đầu về hướng Hầu, “Cậu em nhỏ của tôi giúp.”

Cậu bé to con nhướng mày.

Hầu nhún vai.

Cậu bé nói với Hầu, “Tôi tên Mã. Rất vui được gặp bạn”

Hầu đáp, “Tôi cũng rất vui được gặp bạn. Tôi tên Hầu, nhưng Hồ lại thích gọi tôi bằng những cái tên khác. Cái tên cuối cùng mà anh dùng là gì, hả Hồ? *Ốc Củ Chuối?*”

Hồ lắc đầu, “Ta không nhớ. Nhưng nếu mi cứ cù nhầy chuyện này, thì cái tên kế tiếp của mi sẽ là *Khi Què Căng.*”

Hầu cười khúc khích và liếc Mã. Mã không cười.

Mã hỏi, “*Khi* à?”

Hầu đáp, “À, đúng vậy. Tên tôi có nghĩa là “*khí*” trong tiếng Quảng Đông. Sao vậy?”

Mã ngó Hầu nhưng không nói lời nào.

Nôn nóng đổi đề tài, Hầu hỏi, “Này, có phải Hồ đã dạy bạn đấm như thế không?”

Mã đáp, “Phần nào.” Nó nhìn Hồ và có vẻ như thoải mái một chút. “Hồ dạy cho mỗi đứa chúng tôi một thế võ khác nhau và giờ đây chúng tôi dạy lại lẫn nhau. Điều này thật là hay.”

Hầu cười vang, “Đúng vậy, tôi nghĩ nó sẽ hay lắm nếu mọi người đều to kền như bạn và con Mèo Ướt lớn quá cỡ này. Các thế võ theo hồ quyền thì rất tuyệt cho những người mạnh mẽ khác thường. Chẳng may là phần lớn trẻ con thì giống tôi... bé xíu à.”

Mã nheo mắt lại, “Thế võ mà Hồ dạy tôi đã giúp cứu một mạng người.”

Hầu nói, đưa hai tay lên trời, “Ồ... tôi xin lỗi. Tôi chỉ nói đùa thôi. Nếu bạn thích thì tôi có thể dạy bạn một vài thế võ hầu quyền và chứng minh cho bạn điều tôi muốn nói.”

Mã nói, “*Hầu quyền à?* Tôi không nghĩ vậy đâu.”

Bỗng nhiên một thằng bé nhỏ con trong nhóm nói lớn, “Tôi muốn học! Hãy dạy tôi đi!”

Hầu cười với thằng bé nhỏ con và buông ra một tiếng thở dài thảm thiết, “Bạn ơi, tôi muốn truyền cho bạn vài chiêu, nhưng tôi e rằng tôi không có đủ sức. Tôi đói lắm rồi.” Hầu quy xuống, giả vờ ngất xỉu.

Thằng bé nhỏ con bật cười.

“Mặc kệ hănh.” Hồ lắc đầu nói, “Rốt cục rồi thì hănh cũng lờm còm dậi thôi.”

Thằng bé nhỏ con lại bật cười, “Tôi nghĩ anh ấy tếu quá!”

Mã ngó Hồ, “Còn anh thì sao? Anh có đói không?”

Hồ đáp, “Nhìn tôi thì biết rồi. Tôi chưa ăn gì cả từ khi xơi món ngỗng xối mỡ của mẹ bạn.”

Mã nói, “Cái gì? Đã một ngày rưỡi rồi đó! Chờ chút nhé, tôi sẽ quay lại ngay. Có ngay bốn cái bánh bao gà.”

Hầu cất đầu về hướng Hồ và nhăn mặt. Hồ nói với theo với Mã, “Làm hai bánh bao gà và hai bánh bao không nhưng nhé. Hầu kiêng ăn thịt.”

“Tôi hiểu mà.” Mã lấp bắp nói trong lúc lao nhanh đến tiệm bánh bao. “Mấy con khi chẳng có gì hay ho ngoài việc gây rắc rối...”

Một lát sau, Mã quay lại. “Đây là những lời khen ngợi của ông chủ tiệm bánh. Ông đang bận lắm, nhưng ông nói ông sẽ đến thăm anh sau, Hồ à. Ông nói ông muốn ‘khen ngợi anh về sự dũng cảm của anh’ vào sáng hôm qua. Ông rất ấn tượng với việc anh xả thân vì ngôi làng này.”

Hầu ngó Hồ thắc mắc.

Hồ nhún vai, “Có lẽ một lúc nào đó ta sẽ kể chuyện này với mi. Giờ thì ăn đi.” Hồ quay sang Mã, “Cám ơn về những thức ăn này nhé.”

Mã đáp, “Đừng nhắc mà.”

Hầu nói, “Vâng, cám ơn rất nhiều!” Nó ăn ngẫu nhiên và chẳng mấy chốc xơi hết phần bánh của mình. Nó ợ thật to. “Aaah! Rồi, giờ thì ai muốn thọ giáo vài chiêu võ *thứ thiệt* đây?”

“Tôi!” thằng bé nhỏ con lúc nãy la lên, cùng với nhiều đứa con trai và con gái khác trong quảng trường.

Hầu ngó qua Hồ thấy nó đang say sưa trò chuyện với Mã. Có vẻ như chúng sẽ ở đó trong một lúc nữa.

“Đồng ý.” Hầu nói với nhóm trẻ em, “Tôi nghĩ rằng các bạn đều đã làm nóng rồi phải không?”

Nhóm trẻ đồng thanh đáp, “Vâng.”

Hầu nói, “Tốt lắm. Hồ đã dạy cho các bạn tấn Mã Bộ rồi phải không? Các bạn biết đó, tư thế khởi đầu căn bản là bạn phần nào rùn người xuống với đôi chân dang ra khoảng ngang vai, phải không?”

“Vâng.”

Hầu cười khì, “Vậy là tốt lắm. Hãy tiếp tục tập vì nó là một bài tập quan trọng. Tuy nhiên, hôm nay chúng ta sẽ không sử dụng nó.”

Thằng bé nhỏ con hỏi, “Vậy anh không dạy võ cho chúng tôi à?”

Hầu đáp, “Không hẳn là vậy. Tôi đã nói là tôi sắp dạy cho các bạn một vài thế hầu quyền. Võ thuật không phải luôn luôn về đánh nhau. Thật ra,

thậm chí phần lớn các môn đệ hầu quyền không thích đánh. Họ thường thích bỏ chạy hơn. Rất nhiều lần kẻ thắng trong một trận đánh nhau vẫn bị thương tổn và tôi biết thà tôi bỏ chạy mà lành lặn còn hơn thắng một trận đánh nhau với kết cục một cánh tay hay một cái chân gãy. Quy luật số một là bỏ đi khỏi một trận đánh nhau, hay bỏ chạy luôn nếu bạn phải làm vậy. Các bạn hiểu không?”

Thằng bé nhỏ con nói, “Tôi nghĩ rằng mình hiểu. Nhưng anh sẽ làm gì nếu anh không thể bỏ chạy? Nếu anh không có lựa chọn nào khác thì sao đây?”

“Nếu bạn nhỏ con như tôi, thì bạn phải chuẩn bị chơi xấu.” Hầu đáp với một nụ cười láu cá gian xảo trên môi, “Nếu khi nào bạn thấy mình bị dồn vào chân tường và bạn cảm thấy sợ, thì hãy bày tỏ ra. Điều đó sẽ làm cho đối thủ của bạn cả tin. Và nếu bạn không có lựa chọn nào khác ngoại trừ phải đánh trả, thì bạn nên đánh rồi rút lui. Không một ai có thể đánh bạn nếu bạn chuồn êm rồi, không có mặt ở đó. Sau một cú đấm-và-đá phối hợp, thì hãy bỏ chạy và đừng ngoái nhìn lại. Người ta nói rằng loài khỉ đánh bằng bốn cái tay. Điều đó có nghĩa là hãy dùng bàn chân và nắm đấm cùng một lúc. Điều đó có hợp lý không nào?”

Thằng bé nhỏ con gãi đầu, “Vâng, nhưng chúng ta nên dùng loại đấm nào? Và loại đá nào?”

“Bạn có thể dùng bất cứ cái gì mà Hồ bày cho bạn, hay bạn tự mình chế ra. Rất nhiều thế hầu quyền được chế ra trong khi bạn hành động tiếp tục, nhất là nếu bạn đang tấn công vào mắt hay cổ họng. Hãy làm bất cứ điều gì nảy ra trong trí trước tiên, rồi chuồn khỏi đó thật nhanh.”

Thằng bé nhỏ con hỏi, “Anh có thể bày cho chúng tôi vài thế không? Làm ơn đi nào?”

Hầu mỉm cười và nhìn Hồ. Hồ vẫn đang trò chuyện với Mã.

Hầu cắt ngang, “Này Hồ, anh nghĩ là mình sẽ ở lại đây bao lâu?”

Hỗ đáp, “Ta không biết. Ta không muốn ở lại lâu quá. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi Ưng...”

Bỗng nhiên Hỗ ngừng lời. Nó đang ngó cái tiệm bán bánh bao bên kia quảng trường. Ở trước tiệm là một gã to lớn có mái tóc dài rối bù và một bộ râu quai nón xồm xoàm. Một cái chân thấp hơn của gã bị băng bó và gã tựa trên một cái nạng.

Hỗ nói vội, “Ta sẽ quay lại ngay. Mi ở đây hướng dẫn thêm vài trò khỉ nhé Hầu.” Hỗ gật đầu với Mã rồi bỏ chạy về phía gã kia.

Hầu nhún vai và nhìn đám trẻ, “Ai muốn học cách làm một Quả Đấm Búa nào?”

Chương 24

Hầu tập trung khó khăn. Mặc dù các môn đệ của nó nôn nóng học và nó rất hào hứng chia sẻ kiến thức của mình với chúng, dường như nó không thể rời mắt khỏi Hồ và gã đàn ông to con thô tháp trước tiệm bánh bao. Thật là kỳ lạ ở việc thân hình của Hồ và thân hình của gã rất giống nhau và ở chỗ hai người rất thường sử dụng những cử chỉ giống nhau khi nói chuyện. Chẳng mấy chốc Hầu tò mò không chịu được.

Hầu nói với đám trẻ trong làng, “Mọi người tiếp tục tập Cú Đấm Búa nhé. Tôi sẽ trở lại ngay.”

Nó chạy nhanh đến với Hồ.

Gã to con ngưng nói ở giữa câu khi Hầu tới. Gã cười nhăn nhở, “Chào cậu nhóc. Chắc cậu là Hầu.”

“Àaaa, vâng. Còn ông là...”

Hồ đáp, “Một người bạn. Ông ấy chỉ là một người bạn.”

Gã mỉm cười và đặt tay lên vai Hồ, “Trong đời mình ta được người ta gọi bằng nhiều thứ. Nhưng gần đây nhất thì họ gọi ta là Lão Xin.”

Hầu nói, “Ồ, tôi xin lỗi.”

Lão Xin bật cười, “Không sao đâu. Ta không bận tâm đâu.” Gã ngó Hồ, “Thật ra ta không phải là một tên say xin, cậu biết đó. Ta đã giả vờ nhận mình là một kẻ say xin từ nhiều năm qua vì ta thấy rằng làm như thế thì thiên hạ để cho ta được yên một mình. Vì đó là điều ta muốn, nên ta cứ để mặc thế.”

Hầu hỏi, “Nhưng vì sao ông lại muốn được để yên một mình?”

Lão Xin đáp, “Anh bạn nhỏ à, đó là một câu chuyện rất dài.” Gã lại nhìn Hồ, “Ta có rất nhiều chuyện muốn kể.”

Hồ nhướng mày, “Có chuyện nào trong số đó có liên quan tới chuyện làm một đấng sư không?”

Lão Xin đáp, “Thật ra thì có.”

Hồ nói, “Tôi biết mà! Tôi biết ông là một đấng sư khi tôi xem ông đánh nhau. Tại sao ông không sống trong một ngôi chùa?”

“Ta đã bỏ đi.”

Hầu hỏi, “Vì sao?”

Lão Xin đáp, “Đó là một câu chuyện rất dài, dài lắm.”

Hầu nói, “Không hề gì. Tôi thích những câu chuyện! Nhất là chuyện về các đấng sư.”

Lão Xin nói, “Thôi được. Ta bỏ chùa mà đi vì ta yêu một người phụ nữ. Chắc là như các cậu biết, điều đó bị cấm. Bọn ta muốn cưới nhau và xây dựng một gia đình, vì thế ta phải rời khỏi chùa.”

Hầu hỏi, “Thật vậy sao? Ông vẫn có vợ à?”

Lão Xin cúi đầu, “Không. Bà ấy qua đời khi sanh đứa con đầu lòng của vợ chồng ta. Chuyện đó thật là... khó khăn cho ta.”

Hầu hỏi, “Có phải vì lý do đó mà ông muốn một mình không?”

Lão Xin đáp, “Đúng vậy, phần nào là vậy.”

Hầu nói, “Chuyện đó thật là buồn. Đã bao lâu rồi?”

Lão Xin nhìn Hồ, “Mười hai năm.”

Hầu tròn xoe mắt. *Hồ mười-hai-tuổi!* Nó liếc qua Hồ.

Hồ nhìn xuống.

Lão Xin nói, “Tại sao ta lại không nói thẳng vào vấn đề. Ta nghĩ rất nhiều về cậu, Hồ à. Cậu gợi nhớ cho ta rất nhiều về chính mình. Qua nhiều năm, ta đi đến kết luận rằng ta trở thành ta như vậy phần nào là do ta lớn lên trong một ngôi chùa mà không hề biết cha mẹ mình... như cậu vậy. Chuyện đó có một tác động trong ta. Giờ đây nó vẫn còn, ta nghĩ vậy. Nếu cậu không phiền thì cho ta hỏi có bao giờ cậu nghĩ về cha mẹ cậu không?”

Hồ nhún vai, “Không hẳn vậy. Tôi luôn cho rằng họ đã chết.”

Lão Xin nhướn mày, “Vì sao cậu lại cho rằng như thế?”

Hồ đáp, “Bởi vì tôi được mang đến chùa khi còn sơ sinh. Nếu cha mẹ tôi không chết, thì điều đó có nghĩa là tôi đã bị họ bỏ rơi. Cái thứ cha mẹ gì lại...”

Đột nhiên Hồ ngừng nói và nhìn lên. Nó đỏ mặt. Lão Xin cũng đỏ mặt.

Hồ ấp úng nói, “Tôi xin lỗi...”

Lão Xin hắng giọng, “Không, ta mới là kẻ phải xin lỗi, Hồ à.” Gã khập khiễng bỏ đi.

Hầu dấm vào tay Hồ, “Nói gì đi chứ!”

Hồ nhún vai.

“Aaaaa!” Hầu nói, “Đồ Mèo Ướt ương bướng!”

Lão Xin bước tập tễnh quanh góc phố của tiệm bánh bao mà không hề ngoái nhìn lại.

Chương 25

Hầu hỏi Hồ, “Vì sao anh không nói gì cả?”

Hồ đáp, “Ta không biết.”

“Anh nói không biết nghĩa là sao?”

“Ta chỉ không biết thôi.” Hồ vung chân đá vèo.

Hầu hỏi, “Anh có ổn không?”

Hồ đáp, “Ổn. Ta khỏe mà.”

“Vì sao anh không hề kể tôi nghe về Lão Xin?”

Hồ thấp giọng, “Ta không muốn nói về chuyện đó, Hầu à.”

“Xin lỗi nhé.” Hầu vỗ vai Hồ, “Anh có muốn đi chưa?”

Hồ đáp, “Sẽ đi sớm thôi.”

Hầu nói, “Tốt. Tôi sẽ trở lại ngay.” Nó đi qua đám trẻ ở giữa quảng trường đầy nắng. “Tốt lắm, các bạn. Buổi học kết thúc ở đây.” Hầu tuyên bố, “Đi uống nước đi và đừng quên những gì tôi dạy các bạn nhé!”

Bọn trẻ con phấn khích trò chuyện với nhau và ùa ra quảng trường.

“Hồ ơi!” Có ai đó gọi.

Một thằng bé gầy gò đi vào quảng trường. Nó mặc một chiếc áo lụa rất đẹp và trông rất mỏng manh, như một nghệ phẩm bằng sứ. Tay nó cầm một túi lụa nhỏ. Mã đi bên nó.

Dường như Hồ bừng tỉnh khỏi cơn mê. “Chào Hòa!” nó bước qua với Hầu.

Hầu khựng lại. Nó chồm qua Hồ thì thầm hỏi, “Có phải đó là thằng bé mà anh đánh bằng cây thương không?”

Hồ đập lên đầu Hầu. Hầu né.

Hầu hỏi, “Này, sao lại đánh tôi?”

Mã bước tới Hầu, “Mi vừa nói gì về bạn Hòa của ta vậy?”

“Aaaa...”

Mã cúi xuống về phía Hầu như thể nó sắp nói gì thêm, nhưng rồi nó thối lui một bước thật nhanh. Nó nheo mắt lại, “Mi lấy cây đoản côn ấy ở đâu?”

Hầu liếc xuống thấy cây côn thò ra khỏi áo, “Cái này à? Nó ở Ấn Chân.”

Mã bước lui thêm một bước, “Không, không phải thế.”

“Phải mà.” Hầu nói, rút cây côn ra. “Tôi đã tập với nó trong nhiều năm rồi. Bạn có thể cầm xem nếu muốn.”

Mã nói, “Ta không muốn dính líu gì tới cây côn đó hay cả với mi.” Nó quay qua Hòa, “Đi thôi nào.”

Hòa lắc đầu, “Tôi muốn nói chuyện với Hồ. Tôi sẽ tìm anh sau. Thế nhé?”

Mã khịt mũi. Nó gật đầu chào Hòa rồi với Hồ và bỏ đi.

Hầu chuôi cây côn vào trong áo trở lại và ngó Hòa. “Hắn sao vậy?”

Hòa đáp, “Hắn không thích khi. Và tôi nghĩ bạn... gọi cho hắn nhớ lại ai đó.”

Hồ hỏi, “Người đó là ai?”

Hòa đáp, “Vua Khi.”

Hầu giật phắt người, “Cái gì? Tại sao?”

Hòa nói, “Thiên hạ cho rằng Vua Khi cầm một cái côn giống như cây đó.”

Hồ hỏi, “Bạn muốn nói vị vua khi trong truyền thuyết hả? Ông cầm một cây trượng sắt có thể đổi cờ một cách thần kỳ, chứ không phải một cây côn gỗ.”

Hòa nói, “Không. Không phải vua khi đó. Có một tên trộm nổi danh trong những chuyện này, biệt hiệu của hắn là Vua Khi vì hắn là một cao thủ võ hầu quyền. Và lại, người ta cho rằng hắn sống với một bầy khi.”

Tim của Hầu đập bắn loạn, “Hắn là một tên trộm à? Hắn trộm gì thế?”

Hòa đáp, “Vàng.”

Hầu lại giật bắn người.

Hòa nói tiếp, “Người ta cho rằng hắn bị vàng ám. Người ta nói hắn sẽ bắt chấp mọi chuyện để đánh cướp bất cứ chuyến hàng nào mà hắn gặp.”

Hồ hỏi, “Ai chở vàng đi quanh vùng này?”

Hòa đáp, “Bọn thu thuế.”

“Nhưng bọn thu thuế thu tiền của người nghèo, đúng không? Tại sao cướp của kẻ thu thuế lại là điều xấu chứ?”

Hòa cúi đầu, “Cha của Mã là một người thu thuế. Ông ta bị giết khi chuyển một chuyến chở vàng.”

Hầu nuốt nước bọt khó khăn. Một sự im lặng nặng nề tỏa đầy không gian quảng trường. Nó ngó Hòa và thấy cái túi lụa Hòa cầm. Mong đổi đề tài, Hầu hỏi, “Xin lỗi Hòa nhé. Cái gì trong cái túi đó vậy?”

Hòa ngược lên, “Ồ, suýt nữa tôi quên. Đây là râu-máu. Khi nghe hai anh đến, tôi chạy đi tìm một ít để phòng khi các anh cần. Tôi nhớ Hồ có đắp một ít lên má trong lần trước anh ấy ở đây.”

Hòa trao cái túi cho Hàu.

Hàu đáp, “Không, cảm ơn. Tôi không bị thương. Hơn nữa, món đó không có công hiệu với tôi hay bất cứ ai mà tôi quen, ngoại trừ Hồ. Người ta nói nó là một thứ đặc điểm của gia đình rất hiếm gì đó.”

Hòa nói, “Tôi cũng nghe nói vậy. Nó cũng không có công hiệu với tôi. Đây này.” Hòa ném cái túi cho Hồ, “Tôi hi vọng chẳng bao giờ anh cần đến nó, nhưng giữ lấy phòng khi cần.”

“Cảm ơn bạn.” Hồ nói khi cột cái túi vào khăn thắt lưng. Hồ ngó qua Hàu, Hàu đang nghịch với một cái túi nhỏ trên khăn thắt lưng của nó. “Cái gì đó? Trước đây ta không thấy nó.”

Hàu nhìn xuống, cười tự mãn, “Ồ, chỉ là một vật nhỏ tôi mượn của một tên cướp tên Gấu...”

“Cái này dính líu gì đến tên cướp tên Gấu?” Một người đàn ông mặc một chiếc áo sang trọng như áo của Hòa đi quanh bức tường làm bằng những bụi cây. Ông có một cái hàm cương nghị và gương mặt hiền hòa.

Hồ mỉm cười, “Xin chào, quan tổng trấn.”

Hàu tròn xoe mắt.

“Chào Hồ.” Quan tổng trấn nói, “Và chào cháu nữa, Hàu à.”

Hàu gãi đầu, “Chào ngài.”

Quan tổng trấn nói, “Ta vừa gặp Mã. Hấn có vẻ buồn lắm.”

Hàu cúi đầu, “Tôi biết. Tôi rất tiếc khi nghe kể về cha của bạn ấy.”

Quan tổng trấn nói, “Cha của cậu ấy là một người tốt. Thật là tội tệ khi ông ấy bị bọn cướp giết.”

Hầu ngược lên, “Bọn cướp ư? Tôi nghĩ là Vua Khi giết ông ấy chứ.”

Quan tổng trấn lắc đầu, “Chưa hề có ai chứng minh điều đó. Tôi không biết một ai từng *thấy* Vua Khi. Nhưng có một điều chắc chắn là bọn cướp có thói quen chặn cướp các chuyến xe chở vàng. Thậm chí một số bọn cướp còn làm chuyện tệ hơn nữa, là cướp đồ nữ trang bằng vàng trong nhà dân chúng khi họ mãi ngủ mê. Người ta đồn rằng Vua Khi sống trong vùng này, nhưng ta luôn luôn gạt hăn đi như là một chuyện tầm phào mà người ta dùng để giải thích cho những vụ trộm không thể giải thích được. Vậy đó, cho tới hôm nay.”

“Tại sao ông nói vậy?” Hầu hỏi, bỗng dưng lo lắng.

“Chà, là vì cậu đó, chân thành mà nói. Cậu không tình cờ biết hăn, phải không?”

Hầu đáp, “Không! Có chuyện gì vậy?”

Quan tổng trấn giơ hai tay lên trời, “Chẳng có gì phải hồi hộp cả, cậu nhóc à. Rõ ràng là cậu còn quá bé để là hăn. Tôi chỉ hỏi bởi vì tôi nghĩ hăn có thể là một người bà con của cậu. Cậu là một kẻ thích đùa giỡn, nhỏ nhắn, da sạm - y như là người ta nghĩ về hăn vậy. Thêm nữa, có cây côn mà Mã nói cậu mang theo trong người.”

Hổ nhìn quan tổng trấn, “Em tôi đây là một đứa mồ côi, giống như tôi vậy. Nó không phải là kẻ cắp và nó không có họ hàng gì cả.”

Quan tổng trấn nói, “Ta tin rằng có thể hăn chưa hề *gặp* người họ hàng nào. Nhưng điều đó không có nghĩa rằng hăn không có họ hàng. Ta có thêm một thông tin để chia sẻ. Người ta nói Vua Khi đã huấn luyện một đạo quân khi để thực hiện công việc của ông ta vì ông đã già rồi. Người ta đồn rằng đạo quân này được một con khi trắng độc nhãn điều khiển.” Quan tổng trấn chỉ vào một cái cây cao ngay ở bên ngoài cái hàng rào bao quanh quảng trường. “Nhìn kia.”

Hầu há hốc miệng. Trên cây là anh bạn khi trắng của nó, đang ngó nó chăm chăm. Con khi bồn chồn đổi thế đứng liên tục và chỉ xuống con đường mà Hầu và Hồ đã đi theo vào ngôi làng.

Một giọng nói vang lên từ ngoài xa, “Quan tổng trấn đâu rồi?”

Hầu nhận ra giọng nói đó. Giọng của Ủng!

Chương 26

Quan tổng trấn hỏi, “Đó là Ưng tướng quân, phải không?”

Hầu gật đầu. Hồ gầm gừ.

“Hòa, con đi báo động cho dân làng rằng quân lính đang trở lại.” Quan tổng trấn thì thầm. Ông nhìn Hầu và Hồ, “Còn hai cậu, hãy đi theo tôi.”

Họ chạy vòng quanh tới phía sau của tiệm bánh bao và núp sau mấy cái thùng lớn. Quan tổng trấn hạ thấp giọng, “Các cậu phải đi càng sớm càng tốt. Ta sẽ cố gắng ngăn Ưng tướng quân trong lúc hai cậu trốn thoát.”

Hầu nói, “Cám ơn ngài, quan tổng trấn.” Hồ gật đầu.

“Không phải cám ơn tôi, đừng khách sáo. Các cậu có biết sẽ đi đâu không?”

Hầu nói, “Chúng tôi đi hỏi xem có ai trong số dân làng của ngài có thể chỉ cho chúng tôi đường đến chùa Thiếu Lâm.”

Quan tổng trấn hỏi lại, “Thiếu Lâm à? Đó là một ý hay. Các vị sư ở đó có thể bảo vệ các cậu.”

Hồ đáp, “Vâng. Thêm nữa, chúng tôi có thể trao mấy quyển bí kíp cho họ. Hay dù sao đi nữa, phần lớn các quyển bí kíp. Chúng tôi đã đoạt lại được ba quyển từ Ưng.”

Quan tổng trấn nói, “Tốt lắm! Ước gì tôi có thể tự mình đưa các cậu tới đó, nhưng bây giờ thì tôi phải ở lại đây. Có lẽ mình có thể bàn tính nhanh để có một người dân làng đưa hai cậu đi.”

Hầu hỏi, “Thiếu Lâm cách đây bao xa?”

“Chỉ khoảng mười ngày đường đi bộ...”

Hầu nói, “Mười ngày! Vào lúc mình tìm thấy nó thì Ưng sẽ đuổi kịp và...”

Cái thùng kế bên Hầu dịch nghiêng qua. Hầu ngó lên và sửng sốt thấy gương mặt sọc của Ưng.

Ưng nói, “Mi sắp học ngâm miệng lại ở đâu đây hả Hầu? Đứng lên nào!”

Trong khi Hầu sắp đứng lên, thì nó thấy một cái bóng thật lớn phủ lên Ưng từ phía sau. Hai cánh tay lực lưỡng choàng qua ngực của Ưng, ghì hai cánh tay của hắn lại hai bên hông. Hầu nghe tiếng không khí bị bóp ra từ từ khỏi phổi của Ưng.

“CHẠY ĐI!” một giọng nói trầm, khô khốc la lên từ phía sau đầu của Ưng. Đó là Lão Xỉn.

Hầu xoay người để chạy, nhưng Hồ không nhúc nhích.

Tiếng của Lão Xỉn lại vang lên, “Ta bảo *chạy đi*, Hồ!”

Hồ đứng như trời trồng, mắt nó dán cứng vào đôi mắt của Lão Xỉn. Ưng cười nham hiểm. Hắn gằn từng lời một.

“*Nói lời vĩnh biệt với bạn mới của mày đi, Mèo Ướt.*”

Ưng nhấc một bàn chân trần lên và cào những móng chân dài khoằm ngang qua cái miếng băng vết thương phủ lên bắp chân của Lão Xỉn.

Lão Xỉn loạng choạng khi miếng băng bị xé toạc và vết thương bày ra toang hoác. Hầu há hốc miệng ngó vào một nùi lớn rêu-máu lòi ra khỏi cái lỗ trên chân của Lão Xỉn.

Hồ bước tới một bước.

Lão Xin lau bàu thốt lên, “Ta sẽ lo vụ này cho! Giờ... Aaaaa!”

Ứng thọc bàn tay ứng trao đầy những vuốt dài vào từng bắp đùi của Lão Xin. Đồng thời hăng há miệng rộng và cắn phập hai hàm răng sắc lẹm vào một cẳng tay của Lão Xin.

Lão Xin rú lên và buông Ứng ra, vung mạnh một cánh tay ngang qua thân hắn. Một nắm đấm hồ trao trúng vào bên đầu của Ứng. Ứng quy gối xuống.

“Ta sẽ ôn thôi.” Lão Xin gầm gừ, “Giờ thì chạy đi, Hồ! Và đừng ngoái lại!”

“Nhưng...”

“CHẠY ĐI!”

Hầu nắm cánh tay Hồ kéo mạnh hết sức. Hầu bất ngờ ngạc nhiên, Hồ chịu thua nó. Chúng chạy với nhau quanh mặt tiền của tiệm bánh bao. Một hàng lính đứng chặn giữa chúng và đám cây.

Hầu la lớn, “*Cọp Diên Ném Khi!*”

Hồ càu nhàu trong miệng rồi đặt hai tay lên hai bên hông khi chạy hết tốc độ về phía bọn lính. Hầu nhảy tót lên lưng Hồ và dùng hai tay Hồ làm chỗ để chân. Nó bước lên một bước rồi đặt một chân lên mỗi vai của Hồ. Hồ mỗi tay nắm lấy một cổ chân của Hầu. Khi chúng còn cách hàng lính ba bước chân, thì Hồ la lớn, “Nào!”

Hầu gập hai đầu gối lại và búng ra mạnh hết sức trong khi Hồ hất hai cánh tay lên và buông cổ chân Hầu ra. Hầu bay sà cao trên một tên lính và tên lính bất cẩn ngó lên. Hồ tông mạnh vào tên lính, hạ hắn ngã ngửa trên đất. Hồ giậm mạnh lên hạ bộ của tên lính và lăn vào bụi cây rậm. Hầu chụp được một cành cây bằng một tay và quăng người lên ngọn cây. Cả hai thẳng nhóc cùng biến mất. Con khi trắng phóng theo chúng vào rừng.

Chương 27

Nhiều giờ sau, Hầu nói, “Hổ ơi, chậm lại nào. Tôi nghĩ là mình an toàn rồi.”

Hổ giảm tốc độ lại rồi ngó lên Hầu và con khi trắng trên những ngọn cây cao, “Mi có biết mình đang ở đâu không?”

Hầu đáp, “Không, anh có muốn tôi leo cao hơn chút nữa và nhìn quanh xem sao nhé?”

Hổ dừng lại rồi cúi gập xuống, thở hỗn hển, “Đúng vậy. Nhìn xem có thể tìm chút nước uống luôn nhé. Ta khát muốn chết rồi.”

Hầu đáp, “Chờ chút.” Nó trèo cao hơn và xuyên qua tán lá với con khi trắng ở bên cạnh. Năng chiều ấm áp soi lên mặt nó và nó dừng lại, hít không khí trong lành vào đầy buồng phổi. Nó quay qua con khi và vồ lên đầu khi, “Trên cao này dễ chịu quá hả?” Dường như con khi mỉm cười và gật đầu. Hầu mỉm cười lại.

Con khi cào miếng mào vết thương ở một bên đầu và Hầu nhìn vết mào to trên cánh tay con khi. Nó nhớ lại người bạn mới đã bị thương trong lúc cố bảo vệ nó. Nó sẽ chẳng bao giờ quên điều đó.

Con khi trắng ngừng gãi và nhìn tới một vật gì đó ở ngoài xa. Hầu nhìn theo ánh mắt khi. Cách một khoảng không xa lắm, nó thấy một khoảng

trống trong đám cây. Khoảng trống uốn ngoằn ngoèo trong nhiều dặm. Một con sông. Thật là tuyệt.

Hầu xoay quanh trọn một vòng và nhận ra rằng nó hoàn toàn không biết chúng đang ở đâu. Nó nhún vai rồi lại vỗ lên đầu con khỉ. “Canh chừng nguy hiểm nhé. Báo cho ta biết nếu mi thấy điều gì khả nghi nhé.” Trong khi Hầu leo xuống, con khỉ trắng vẫn ở tại chỗ, xem xét quanh khu vực.

Hầu thấy Hồ đang ngồi trên một tảng đá lớn, úp mặt vào lòng tay.

Hầu nói, “Đi thôi. Tôi không biết mình đang ở đâu, nhưng có một con sông cách đây không xa lắm.”

“Ừ.” Hồ đáp ứng, nhưng nó không nhúc nhích.

Hầu hỏi, “Anh có ổn không?”

Hồ từ từ buông tay ra khỏi mặt và thở dài. “Ừ, ta ổn.”

“Trông anh không ổn chút nào.”

“Ta nói *ta ổn*, Hầu à.”

Hầu gãi đầu, “Tôi bản khoản không biết điều gì xảy ra với Lão Xin.”

Hồ ngược lên, “Mi có thể giúp ta một việc không? Xin đừng gọi ông ấy là Lão Xin nữa, nhé?”

Hầu đáp, “Đồng ý. Vậy thì tôi gọi ông ấy là gì nào?”

“Ta không biết.”

“Nếu tôi gọi ông ấy là cha của anh thì sao nào?”

Hồ lại lấy tay ôm mặt, “Ta không nghĩ vậy.”

Hầu hỏi, “Vì sao lại không?”

“Bởi vì không có bằng chứng nào cho thấy ông ấy là cha của ta, đó là lý do tại sao không.”

“Ô, thôi đi nào, Hồ. Anh không thể nghiêm túc.”

Hồ ngược nhìn Hầu, “Ta rất nghiêm túc đấy.”

Hầu nói, “Tôi sẽ rất tự hào nếu ông ấy là cha của tôi, mặc kệ thiên hạ gọi ông là gì. Ông đã cứu chúng ta.”

Hồ nói, “Ta biết. Ta có mặt ở đó, nhớ không?”

“Tốt lắm, chuyện đó không có ý nghĩa gì sao?”

“Tất nhiên là có. Ta chỉ cảm thấy...” Hồ lắc đầu, “Ta không biết mình cảm thấy thế nào.”

“Vậy là được rồi.” Hầu nói, vỗ vai Hồ. “Tôi đang nghĩ rất nhiều về Vua Khi và chuyện ông ấy có thể là... anh biết đó... cha của tôi. Ít nhất chúng ta biết cha của anh là một người tử tế, tôi sẽ...”

“Đủ rồi đó.” Hồ nói, hất Hầu ra khỏi vai, “Ta biết mi chỉ cố giúp, nhưng bây giờ ta chỉ muốn một mình thôi.”

“Tốt thôi.” Hầu nói rồi đứng lên, “Tôi nghĩ tôi sẽ đi thẳng tới con sông đó một mình rồi uống một ngụm nước mát lạnh, cho tỉnh táo...”

“Tạm biệt, Hầu.”

“Tùy anh thôi, Mèo Ướt. Tốt hơn là anh nên hi vọng tôi không lạc đường khi trở lại. Thật là đáng hổ thẹn nếu anh không còn có tôi quanh quẩn bên mình để trò chuyện nữa.” Hầu cười hì hì.

Hồ nói, “Đúng vậy, điều đó thật là đáng hổ thẹn. Chẳng may là ta chắc rằng cậu bạn nhỏ của mi sẽ tìm thấy mi và dẫn mi trở lại ngay đây.”

Hầu đảo mắt.

Hồ thở dài, “Ta ước gì có một người dân làng ở đây để dẫn mình đến Thiếu Lâm...”

Đột nhiên Hầu nháy cờn lên và vỗ hai tay vào nhau, “Một người dẫn đường! Tất nhiên rồi! Tại sao tôi không nghĩ đến chuyện đó sớm hơn kia?”

Hầu hỏi, “Mi nói về chuyện gì vậy?”

Hầu nói, “Xem cái này nhé.” Nó ngược lên các ngọn cây rồi vẫy hai tay. Con khỉ trắng lao vèo xuống bên Hầu. Hầu nhìn thẳng vào đôi mắt con khỉ, “Mi có thể đưa chúng ta đến chùa Thiếu Lâm không?”

Dường như con khỉ trắng mỉm cười rồi nắm lấy tay Hầu. Nó bóp chặt ba lần, rồi chạy đi. Hầu cười khoái chí.

Hầu nói, “Thấy chưa nào! Anh ao ước có một người dẫn đường, thì giờ mình đã có! Thôi đi nào, Hồ!” Hầu đuổi theo con khỉ.

“Này!” Hồ gọi lớn trong lúc chạy theo chúng, “Ta ước có một người *dân làng* mà.”

Chương 28

Một ngày sau, Hầu thấy mình đang ước một vài thứ cho riêng mình. Trước hết là một cái mũ thật to để che trận mưa lớn. Một cái áo bào khô ráo cũng sẽ rất hay. Tốt nhất là một cái không có lỗ bị cháy xém ở sau đít.

Trên đường đi đến Thiếu Lâm, mưa tầm tã như trút nước, cả Hầu, Hồ và con khi trắng ướt lèm nhèm, lạnh cóng. Hầu cố gắng nhìn đời ở mặt tươi đẹp. Ít ra trận mưa lớn làm trôi sạch hết những dấu chân mà chúng để lại trên đường, làm cho Ưng và bọn thủ hạ của hắn không thể theo dấu chúng.

Ngày sau đó cũng không khá hơn chút nào, ngày sau nữa cũng vậy. Có đủ thời gian nghỉ chân trong cơn mưa bão để làm vài bữa ăn với món nấm nướng, nhưng phần lớn thì Hầu thấy mình lạnh, ướt mềm và đói. Nó còn bị ngứa nữa. Tóc đen, ngứa nhột bắt đầu nhú lên trên làn da đầu của nó.

Hồ hành xử kỳ quặc, làm cho tình thế càng trở nên tệ hơn. Nó luôn lặng lẽ và cáu gắt. Hầu tách ra một khoảng với nó.

Vào ngày thứ tư, sau cùng thì mặt trời bắt đầu mang nắng lên. Hầu nhận thấy rằng sự thay đổi của thời tiết cũng mang đến sự thay đổi trong con người của Hồ. Hồ bắt đầu trò chuyện trở lại. Tất nhiên, phần lớn là những lời phàn nàn về món tóc đen ngứa trên cái đầu to của nó, nhưng bất cứ lúc nào Hầu cũng thích nghe những lời phàn nàn còn hơn là im lặng.

Hầu kể với Hồ về những cuộc phiêu lưu nhiều vô số của nó. Nó kể về bọn cướp, như lời quan tổng trấn đã nói, là những kẻ có số vàng rất lớn. Nó cũng giải thích nó đã giúp Hạc lấy lại xác của Đại Sư như thế nào. Chúng trò chuyện trong nhiều giờ về những điều chúng nghĩ Xà và Hạc có thể đang làm và bàn cãi về nơi chốn người anh cả của chúng, Long, đã biến đi.

Sau gần một tuần, Hồ bắt đầu kể một số cuộc phiêu lưu của nó. Nó mô tả chi tiết trận đấu hổ câu kiếm của hãn với Đường Lang và đầu đuôi câu chuyện làm sao nó sở hữu được mấy quyển bí kíp rồng. Nó cũng kể về chuyện làm sao nó trở thành anh em ruột với con cọp nhỏ đã giúp nó, Hầu và Hạc thoát khỏi Đường Lang trong khu rừng. Hồ còn kể với Hầu về những người dân làng và chuyện Lão Xin đã bị bắn trong khi cố cứu nó khỏi tay đầu lĩnh thứ ba của Ưng, đô úy Du, như thế nào.

Tuy nhiên, Hồ không hề muốn trò chuyện về Lão Xin một cách sâu xa và nó luôn đổi đề tài bất cứ lúc nào khi Hầu nói về Vua Khi. Có vẻ như bất cứ loại câu chuyện về người cha nào cũng là điều cấm kỵ đối với Hồ. Hầu không ép.

Hầu để ý thấy có vẻ như nếu có một đề tài thật sự gợi cho Hồ nói, thì đó là Ưng. Hầu và Hồ bỏ ra hết giờ này qua giờ khác tranh cãi về nơi chốn mà chúng nghĩ là Ưng sẽ xuất hiện trong lần tới. Sau cùng, chúng đồng ý rằng Ưng xuất hiện nơi nào cũng không quan trọng. Chúng đang cùng nhau đi đến chùa Thiếu Lâm và chẳng có điều gì ngăn được chúng.

Gần mười ngày sau khi chúng rời ngôi làng, Hầu mới cho rằng sau cùng thì Hồ cũng trở lại bình thường. Đó là một điều vừa may vừa không may.

Hồ nói, “Ta đói quá! Mi có thể *làm ơn* hỏi tay dẫn đường của chúng ta tìm thứ gì nhét cho đầy bụng không?”

Hầu đáp, “Đẹp trò than vãn của anh đi, Mèo Ướt. Tôi chắc rằng người ta sẽ có nhiều thức ăn ở Thiếu Lâm.”

Hồ nói, “Đúng vậy, nếu mình lết nổi tới đó. Mi có chắc rằng ông bạn vàng của mi biết rằng hãn đang đi đâu không? Ta không thấy tăm hơi của

ngôi chùa đâu cả. Thật ra, trong nhiều ngày rồi ta chưa thấy cái gì cả ngoài cây rừng và phía sau đầu tóc xù của mi. Thậm chí chúng ta không đi trên một con đường mòn. Chúng ta chỉ đang đi theo con khi độc nhãn xuyên qua rừng. Lẽ ra giờ này chúng ta đã tới đó rồi. Quan tổng trấn nói Thiếu Lâm cách mười ngày đường thôi.”

Hầu nói, “Chắc chắn quan tổng trấn đi trên đường thẳng thớm. Còn chúng ta thì đang đi xuyên rừng.”

“Đồng ý, nhưng mỗi đêm quan tổng trấn chắc chắn dừng chân lại nghỉ một khoảng thời gian hợp lý. Còn mình thì lúc nào cũng đi suốt gần như không nghỉ. Có lẽ mình nên tìm một con đường.”

Hầu nói, “Không. Có thể ai đó sẽ thấy chúng ta và báo lại với Ưng. Đây là cách đi tốt nhất.”

Hổ lắc đầu, “Ta cá là mình bị lạc, ta vô vọng rồi. Ta cá...”

Bỗng nhiên con khi trắng dừng lại đằng trước và ngó lại Hổ. Có vẻ như nó cười khẩy.

Hầu cười khì, “Thỏa mãn chưa?”

Hổ hỏi, “Thỏa mãn cái gì?”

“Nhìn kia.” Hầu chỉ xuyên qua đám cây lá. Trước mặt là một vạt rừng thưa xem ra có nhiều vô số những kiến trúc bằng đá. Mỗi cái vừa cao vừa gầy và chỉ thẳng lên trời như một ngón tay.

Hổ phóng nhanh tới trước và Hầu chạy theo sau. Vạt rừng thưa rộng mênh mông và có vô số những di tích bằng đá, có cỡ từ chiều cao của Hầu cho đến thật là cao. Mặc dù trước đây nó chưa hề đến đó, nhưng Hầu biết ngay nó đang nhìn cái gì - Khu Rừng Tháp nổi tiếng của chùa Thiếu Lâm.

Hổ nói, “Chúng ta đến rồi!”

Hầu mỉm cười. Nó ngoái lại nhìn con khi trắng đang ngồi trên ngọn một cây phong cao ở rìa hàng cây. Con khi ra dấu thật nhanh như nó đang thối

một nụ hôn đến cho Hầu, rồi nó biến mất vào khu rừng. Hầu thở dài nhìn Hồ.

Hồ cười mĩa, “Cử chỉ đó không quý à.”

Hầu đấm vào cánh tay Hồ.

Hồ bật cười. “Nào, còn chờ gì nữa đây? Hãy đi gặp những người anh em mới của chúng ta! Ta thách họ ăn tối món gì nhỉ?”

Hầu gãi đầu. “Này, anh có phiền không nếu tôi làm chuyện này trước? Chỉ mất một lát thôi.”

“Có việc gì quan trọng hơn bữa ăn tối nào?”

“Tôi muốn tìm cái tháp nhỏ được xây cho cậu bé mà... anh biết...”

Hồ nhướn mày, “Cậu bé bị ngã vào nồi canh hả?”

Hầu gật đầu.

“Mi thật là ghê gớm, Hầu à. Mi có nói giỡn không đó?”

Hầu đáp, “Không, không. Không đùa đâu. Thật tình đó. Tôi muốn viếng thật mà. Anh giúp tôi tìm nó nhé?”

Hồ lầm bầm rên rỉ, “Ta nghĩ vậy. Tại sao mình không...” Không dưng Hồ dừng lời. Nó đứng thật yên và chỉ tay qua Khu Rừng Tháp.

Hầu ngó theo ngón tay Hồ thấy những sợi khói ngoằn ngoèo bay lên trời. Nó căng mắt ra nhìn và bắt đầu thấy một loạt mái nhà sau một bức tường cao. Một hay hai cái trông có vẻ bị cháy rụi và đổ nát.

Hầu hỏi, “Cháy nhà à?”

“Suyttt!” Hồ thì thầm, “Giống như một cuộc tấn công hơn, ta nghĩ vậy. Giống y như Ấn Chân.”

Hầu nói, “Không đời nào. Đây là chùa *Thiếu Lâm*. Không ai có thể...”

Hồ nói nhỏ, “Im đi! Có thể quân địch đang có mặt ở quanh mình.”

Hầu đảo mắt, “Anh hoang tưởng quá, Mèo Ướt à.”

“Ồ, vậy sao? Các vị sư đâu cả rồi nào?”

Hầu đáp, “Bây giờ là giữa trưa. Nếu đây là Ấn Chân thì nó là giờ nghỉ trưa. Anh nhớ giờ nghỉ trưa mà, phải không?”

Hồ thì thầm, “Nói nhỏ lại thôi! Thà là an toàn còn hơn là phải ân hận.”

“Được rồi. Anh tính mình làm gì đây?”

“Hãy tách ra.” Hồ chỉ một cây sồi cao phía sau lưng của Hầu, “Mi trèo lên cái cây đó trông chừng trong lúc ta lên vào khuôn viên chùa điều tra xem. Nếu mi thấy có điều gì khả nghi thì hãy ré lên như một con khỉ. Nếu không thì ngồi im yên lặng nhé. Ta sẽ quay lại đây ngay khi đã dò xét xong.”

Không nói thêm lời nào, Hồ quay đi và chạy thật nhanh đến một cái tháp hình lục giác thật to. Sau khi xem xét kỹ và nhanh quanh khu vực, nó phóng đến một cái tháp nhỏ hơn có đáy hình chữ nhật. Một thoáng sau, Hầu không còn nhìn thấy Hồ đâu nữa.

Hầu nhún vai rồi đi tới cái cây mà Hồ đã chọn ra. Nó vươn vai và thận trọng nhảy đến thân cây to - nhưng đột nhiên thấy mình bị giật ngã xuống đất. Một bàn tay rắn chắc trượt lên miệng nó và nện xuống đủ mạnh làm dập đôi môi nó.

Một giọng nói quen thuộc rít vào tai nó, “Con khỉ nhóc cà ngơ. Mi nên biết nghe lời các ông anh chứ.”

Chương 29

Hầu hiểu ngay rằng không cách gì chống trả được. Nó thả lỏng ra và bàn tay bịt miệng nó cất đi, kéo theo một dây nước bọt mỏng vương ngang má nó.

Xà nói, “Gớm qua đi.” Nó thối lui một bước rồi chùi tay vào góc chiếc áo bào lụa xanh.

Hầu nói, “Đó là phần thưởng cho cái tội lại lén lút theo tôi như vậy nữa. Anh không thể chào nhau như một người bình thường sao?”

Xà thì thầm, “Nói nhỏ lại đi.”

Hầu lau má rồi ngược lên ngó ông anh cao nhất của mình. Nó thấy mái tóc đen lỏa xõa của Xà dài hơn tóc nó và có vẻ mọc lên chớm chớm.

Hầu hỏi, “Này, cái mũ của anh sao rồi? Có lẽ anh nên đội nó lại. Trông như thế cái đầu anh thò vào gần Hồ khi cha nội đó luyện cặp hồ câu kiếm của hẳn.”

“Đừng cà rờn nữa. Chuyện này nghiêm trọng đó. Ta nghe lén mi nói chuyện với Hồ và nó nói đúng. Quân địch có thể vẫn quanh quần đâu đây.”

Hầu hỏi, “Quân địch nào? Và tiện thể nhé, *anh* làm gì ở đây vậy?”

Xà đáp, “Đó là một câu chuyện rất dài.”

Hầu đảo mắt, “Ô, thôi đi nào...”

Xà thì thầm, “Suyttt... Bọn cướp nghe tin có một cuộc tấn công được hoạch định vào Thiếu Lâm và ta xung phong đi báo cho các nhà sư, rõ chưa nào? Rõ ràng là ta đã đến quá trễ rồi.”

“Anh đến đây lúc nào?”

“Sáng nay.”

“Anh có biết ai làm vụ này không?”

“Người ta đồn rằng một đạo quân hùng hậu do một trong các vị tướng của hoàng đế điều khiển thực hiện cuộc tấn công. Nhưng ta không biết chắc. Ta chưa tìm được ai còn sống sót để hỏi.”

Hầu cúi đầu, “Thật là khủng khiếp.”

Xà nói, “Mi không biết khủng khiếp như thế nào đâu. Trong khuôn viên chùa Thiếu Lâm rất ghê rợn thảm thiết. Hồ đi tới đó phải không?”

“Đúng vậy.”

“Nó sẽ gặp một sự ngạc nhiên thật khó chịu. Ta nên vào đó xem có thể bắt gặp nó không.”

Hầu nói, “Gượm chút đã. Anh có thấy Hạc đâu không?”

Đôi mắt hí của Xà mở lớn, “Hạc à? Không. Vì sao?”

“Anh ấy nói với tôi và Hồ rằng anh ấy sẽ gặp chúng tôi ở đây. Nhưng đã mười một hay mười hai ngày trước rồi. Theo kế hoạch thì anh ấy đến đây trước, rồi tôi và Hồ sẽ gặp anh ấy sau. Ưng đoạt mấy quyển bí kíp rỗng từ Hồ, nhưng rồi chúng tôi chôm chúng lại.”

“Bọn mi chôm mấy quyển bí kíp lại à?”

Hầu đáp, “Phần nào thôi. Chúng tôi lấy được ba quyển. Ưng vẫn giữ một quyển.”

Xà vỗ lên cái đầu bù xù của Hầu, “Giỏi lắm, em nhỏ. Bọn em có tình cờ thấy Long không?”

“Không. Còn anh có thấy không?”

Xà đáp, “Ta cũng chưa gặp anh ấy. Tuy nhiên, ta chắc là anh ấy ổn. Nghe này, ta muốn bắt kịp Hồ trước khi nó đến mấy cái cống. Tại sao mi không leo lên cây như Hồ đã đề nghị đi? Bọn ta sẽ trở lại với mi ngay.”

Hầu hỏi, “Tại sao tôi không thể đi với anh chứ?”

“Canh chừng là một ý rất hay, Hầu à. Đó là một việc rất quan trọng.”

“Nhưng tôi trông chừng cái khi gì đây chứ? Anh có nói là anh không thấy một ai cơ mà.”

“Làm ơn leo lên cây đi Hầu.”

Hầu bĩu môi. “Tốt thôi. Tôi sẽ chờ trên đó. Một mình.”

Xà đáp, “Cám ơn nhé.” Nó xoay người rồi nhắm thẳng vào khu Rừng Tháp mà đi, không thềm lén lút như Hồ đã làm.

Hầu nghĩ, *Thật là buồn cười. Xà trông có vẻ như không quan tâm đến chuyện ăn mình. Tại sao mình lại ngồi trên cây trong lúc anh ấy và Hồ đi xem xét quanh? Mình cũng có cái quan trọng mà mình muốn tìm nữa mà. Và không mất nhiều thời gian để tìm ra nó đâu. Chắc chắn mình có thể đi ngó một cái rồi trở về lại cái cây một lúc lâu trước khi hai tay đó quay lại.*

Sau khi bảo đảm Xà đã đi khuất, Hầu chạy nhanh quanh Khu Rừng Tháp chỉ để tìm xem những cái tháp nhỏ nhất thôi. Có gần hai trăm cái tháp trong khu rừng, nhưng không mất nhiều thời gian để nó chỉ tìm những ngọn tháp nhỏ thôi. Chẳng may nó lại không tìm thấy cái mà nó đang tìm - ngọn tháp dành để tưởng nhớ cậu bé ngã vào nôi canh. Hầu băn khoăn không biết có một nhóm tháp nào khác ở đâu đó gần đây không. Hay có lẽ đài tưởng niệm của cậu bé được đặt bên ngoài khu vực, tách ra khỏi những ngọn tháp của bọn người lớn. Hầu chạy vụt vào hàng cây bao quanh.

Khi vào được chừng hai mươi bước, Hầu đến một vạt đất trống được một bức tường bằng cây rậm bao quanh ba mặt. Một vạt dây leo dày treo từ trên các ngọn cây cao xuống tận mặt đất. Cái đám lộn xộn rồi nùi có vẻ như trái vào tận trong lòng khu rừng.

Một giọng nói từ tởn dịu dàng cất lên từ rìa đám cây rậm.

“Xin chào, cậu nhỏ.”

Hầu nhảy dựng lên. Nó ngược lên thấy một người đàn ông trọc đầu mảnh khảnh trong chiếc áo bào cam của nhà sư nằm ưỡn dài dọc theo một cành cây cao khỏi mặt đất. Ông sư trạc khoảng ba mươi tuổi và có vẻ rất thoải mái trên đó. Một cánh tay và một chân lười lỉnh đơng đưa giữa không trung.

Hầu hỏi, “Ông là ai?”

Ông sư khề khà, “Ta là ai ư? Ta tin rằng đáng ra câu hỏi là, cậu là ai? Và, có lẽ quan trọng hơn là, cái gã cao không mặc áo xanh là ai?”

Hầu nói, “Đó là anh của tôi. Chúng tôi là nhà sư đến từ chùa Ân Chân.”

Đôi mày đen rậm của ông sư nhướng lên, “Ân Chân à? Cậu... trẻ quá. Cậu làm gì ở đây vậy?”

Hầu đáp, “Chùa của chúng tôi bị phá hủy và chúng tôi cần giúp đỡ. Nhưng có vẻ như là chẳng còn ai ở lại đây có thể giúp chúng tôi. À, ngoại trừ ông, tôi nghĩ vậy. Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Ông sư đáp, “Hai ngày trước Thiếu Lâm bị quân lính tấn công. Bọn lính có súng. Hàng ngàn lính xông vào đánh với từng dũng sư. Ta là người duy nhất còn lại.”

Hầu thấy lòng mình chùng xuống, “Ai làm chuyện tệ hại này?”

“Tại sao, hoàng đế, tất nhiên rồi. Hắn là kẻ duy nhất có đủ uy quyền để thực hiện một kỳ công như thế. Tuy nhiên, hắn không làm một mình. Hắn có trợ thủ.”

Hầu hỏi, “Loại trợ thủ nào vậy? Có phải Thiếu Lâm bị một kẻ phản bội phản bội không?”

Ông sư nói, “Kẻ phản bội ư? Ta đoán một số người sẽ gọi hăn như thế. Người ta còn gọi hăn tệ hơn nữa kia.”

Hầu thở dài, “Chùa chúng tôi bị một kẻ phản bội. Kẻ từng là anh của tôi, Ưng, trở về và đưa quân lính vào chùa chúng tôi. Bọn lính đó cũng có súng. Hơn một trăm nhà sư bị giết.”

“Thật vậy sao?” Ông sư hỏi, gãi má. “Thật là tệ hại. Có vẻ như Ấn Chân cũng chịu một số phận như Thiếu Lâm. Chỉ có điều sự tổn thất của Thiếu Lâm lớn hơn rất nhiều. Có hơn một ngàn nhà sư ở đây và, như ta đã nói, chỉ có một mình ta còn sống sót. Có bao nhiêu người thoát được trong cuộc tấn công ở Ấn Chân?”

“Nă...”

“Đừng trả lời câu hỏi đó.” Xà cắt ngang trong lúc trườn nhanh vào vạt đất trống.

Hầu hỏi, “Này, anh làm cái gì ở đây vậy? Hồ đâu rồi?”

“Hăn ở lại trong chùa.” Xà ngó lên nhà sư trên cây, “Ông là ai? Tên ông là gì, nói ngay.”

Ông sư ngáp và chớp mắt mấy lần, “Ở Ấn Chân người ta không dạy cậu cách cư xử lễ độ gì cả hay sao?”

Xà nói, “Trả lời câu hỏi của tôi đi.”

“Được lắm.” Ông sư ngồi dậy trên cành cây rồi chồm tới trước, đặt hai cánh tay lên hai đùi, “Phần lớn người ta gọi ta là Sư. Chào mừng đến với Thiếu Lâm.”

Đôi mắt Xà khép lại thành hai đường chỉ. Tên ông là Sư?

Tên gì mà kỳ cục vậy?”

Sư nghiêng đầu qua một bên và cười chế giễu. “Tiếng Quảng Đông. Tại sao?”

Xà nói, “Tôi không vui về gì để đùa. Tại sao người ta gọi ông là Sư?”

Sư đáp, “Vì ta là một ông sư. Cậu ngạc nhiên khi thấy một người đàn ông tên Sư trong một ngôi chùa à?”

Xà nói, “Đừng giờn mặt với tôi. Ông biết tôi muốn nói gì đó.”

“Không, ta không biết cậu muốn nói gì.” Sư trả lời, “Cậu mong cái gì nào, một cái tên thú vật bằng tiếng Quảng Đông, có lẽ vậy ư? Ta đến từ Thiếu Lâm, chàng trai à. Chỉ có các nhà sư Ấn Chân mới có những cái tên thú vật bằng tiếng Quảng Đông thôi.” Ông khựng lại, “Đúng vậy, chỉ có những nhà sư Ấn Chân nhất định nào đó thôi. Những người có, nói như thế nào nhỉ, một *lich sử* nào đó. Nhưng mà cậu biết chuyện này rồi, phải không nào? Ta tin chắc rằng Mãng đã kể hết cho cậu về chuyện này rồi.”

Xà nói, “Tôi không hiểu ông đang nói chuyện gì cả.”

Hầu ngó qua Xà. “Mãng? Có phải ông ấy đang nói về tay chúa đảng cướp? Ông ấy biết gì về bọn cướp chứ?”

Xà đáp, “Ta không biết.”

Sư cười khì với Hầu, “Thế ra cậu cũng nghe nói về Mãng à? Cậu không thấy một sự trùng hợp ngẫu nhiên kỳ lạ là hẳn ta cũng có một cái tên thú vật bằng tiếng Quảng Đông, y như một số anh em của cậu ở Ấn Chân sao? Cái tên mà cậu vừa mới nhắc tới là gì vậy? Có phải ‘Hổ’ không? Cho tôi biết nào, cậu nhỏ, tên của cậu là gì?”

Xà ngó Hầu, “Đừng trả lời. Ta không tin hẳn chút nào.”

Sư nói, “Cậu không tin ta à? Nhưng cậu ở Ấn Chân, còn ta thì ở Thiếu Lâm. Thực ra chúng ta là anh em.”

Xà không trả lời.

Sư hỏi, “Liệu cậu có đổi ý không nếu cậu biết rằng ta đã cứu mạng chị của cậu?”

Hầu trợn mắt. Nó ngó Sư thật kỹ và nhận thấy một cái sẹo ở một bên gương mặt của Sư. Vết sẹo trông giống như có một con chim lớn đã cố mổ mắt ông ta ra.

“Hạc!” Hầu thì thầm với Xà, “Ông ta muốn nói tới Hạc đó!”

Xà đáp, “Ta biết. Ta thấy gương mặt của hắn.”

Hầu nắm vào tay Xà, “Nhưng ông ta nói *chị* của chúng ta!”

Xà nói, “Tai ta nghe rõ mà. Mi biết bề ngoài của Hạc xanh xao và mảnh mai như thế nào rồi. Hắn chỉ vội vàng quy kết vậy thôi.”

Sư cười Xà, “Ta à?”

“Đúng vậy.” Xà đáp, ngó nghiêng lại, “Mặt ông bị sao vậy?”

Sư xoa lên vết sẹo kể bên mắt, “Hạc và ta có một vụ... hiểu lầm nho nhỏ.”

Xà nói, “Một vụ *hiểu lầm* ? Cho ta biết ông biết gì về Hạc nào!”

“Ta biết rằng cô ấy có một cái tên tiếng Quảng Đông và đánh nhau như một con sếu. Cô ấy đến đây trên lưng ngựa trước cuộc tấn công, bị thương rất nặng. Cô ấy ngủ mê mết.” Ông dừng lời một thoáng, “Cô ấy nói mê khi đang ngủ, các cậu biết đó. Tôi nghĩ rằng cô ấy có nhắc tới cậu đôi lần.”

Hầu thấy đôi mắt Xà nheo lại thành hai đường rạch thật mảnh.

Hầu nói, “Ông ấy đang nói thật, phải không?” Nó lại nắm Xà. “Anh biết rằng Hạc là một cô gái bao lâu rồi?”

“Ta không có thì giờ để tán chuyện tào lao lúc này.”

“Chuyện tào lao?” Hầu hỏi, “Tôi không thể tin anh! Tại sao anh chưa hề kể với tôi bao giờ cả?”

Xà đáp, “Chuyện này không dính líu gì tới mi cả.”

Hầu bực tức, “Không dính líu gì tới tôi! Anh còn biết chuyện gì khác ‘không dính líu gì tới tôi’ nữa?”

Xà rít lên, “Đủ rồi đó! Mình sẽ nói về chuyện này sau.” Nó trừng mắt ngó lên Sư, “Ông bảo rằng ông cứu Hạc. Vậy cô ấy ở đâu rồi?”

Sư đáp, “Ước gì ta biết điều đó. Dù bị thương như vậy, cô ấy đã chiến đấu dũng cảm trong cuộc tấn công. Cô ấy cố thoát, nhưng cô lại trong tình trạng thật tệ. Ta mãi đi tìm cô ấy kể từ lúc đó. Rủi thay, ta e rằng có lẽ cô đã bò vào một cái hốc cây ở đâu đó và... chà... chẳng thể nào bò ra lại được. Khi ta nói rằng ta là nhà sư duy nhất thoát chết trong trận tấn công, thì rõ ràng là ta không kể đến cô ấy. Ta hết hi vọng thấy cô còn sống trên cõi đời này.”

Hầu hỏi, “Cái gì?”

Xà có vẻ không tin, “Làm sao chúng tôi phải tin lời ông?”

“Bởi vì ta không cho các cậu lý do nào để nghi ngờ ta cả.” Ông ta nhìn Hầu và rù rì, “Cậu tin tôi mà, phải không, cậu nhỏ?”

Hầu khựng lại, gãi đầu. Một điều gì đó trong giọng nói của Sư bỗng nhiên có vẻ như khác đi.

Sư nói, “Ta xin lỗi việc ta cứ gọi cậu là ‘cậu nhỏ’ Ta mong rằng điều đó không làm cậu buồn lòng. Nếu cậu chỉ cho tôi biết tên cậu...”

Hầu giật mình. Nó nhận ra Sư đang nói với nó trong cùng một giọng mà tên cướp Hùng đã nói, ngay trước lúc Hùng trở mặt chống lại nó.

Hầu lấy một tay che miệng lại nói nhỏ với Xà, “Tôi nghĩ là mình nên chuồn khỏi đây...”

Sư phóng ra khỏi lùm cây và lao mạnh vào ngực Hầu. Hầu thấy mình bị đè cứng xuống đất, Sư đang ngồi trên bụng nó. Sư nắm chặt ngực áo Hầu bằng một tay còn tay kia nắm lại thành một nắm đấm báo thật hoàn hảo. Hãn khép những ngón tay duỗi thẳng lại với nhau rồi cụp chúng xuống và

vào trong ở hai cái khớp tay đầu tiên. Sư giơ nắm đấm lên nhắm trong lúc Hầu giãy giụa quằn quại.

Xà xoay người và phóng vào đầu Sư một cú đá mạnh mãnh liệt. Đôi mắt Hầu trợn to kinh hoàng khi nó thấy Sư né được cú đá và còn rất nhiều thời gian để xoay trở.

Hầu nghĩ, *Chẳng có ai nhanh như vậy.*

Xà thực hiện tiếp một cú đá tạt nhanh như chớp. Sư lại tránh được dễ dàng. Chỉ lần này hấn xoay trở qua một bên và chiếc áo của Hầu bị giật mạnh mở toang ra. Hai quyển bí kíp rỗng mà Hầu giữ rơi xuống đất, cùng với cây đoản côn.

Sư hỏi, “Cái gì đây?”

Hầu với xuống nhặt một quyển trong lúc Xà nhào xuống nhặt quyển kia.

Trong một loạt động tác diễn ra quá nhanh mà Hầu không kịp thấy, Sư chộp lấy cả hai quyển rồi phóng vọt lên cây trở lại. Hầu chẳng có gì trong tay ngoài một nắm đất. Còn Xà thì bắt gió.

Sư thả người xuống cành cây cũ và nhét một quyển bí kíp vào áo. Hấn lật giở quyển kia. “Rất thú vị.” Hấn bình thản nói.

Hầu dụi mắt và ngó lên Sư. Nó không tin nổi điều vừa chứng kiến. Trong lúc nó nhặt cây đoản côn lên bỏ lại vào túi áo thì Xà đặt tay lên vai nó.

Xà nói nhỏ, “Ta nghĩ mình bị rắc rối to rồi.”

Hầu gật đầu.

Tiếng cành cây gãy làm Hầu chú ý và nó quay qua thấy Hồ lao nhanh vào vạt rừng thưa.

Hồ hỏi, “Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?”

Sư ngó xuống Hồ. Hấn lắc đầu rồi trở lại đọc tiếp quyển bí kíp.

Hồ ngó lên Sư, rồi nhìn qua Xà, “Tên đó là ai vậy?”

“Hắn là một tên phản bội.” Xà đáp, trừng mắt ngó lên Sư. “Hắn chịu trách nhiệm cho sự hủy diệt của Thiếu Lâm.”

Hồ rống lên, “Cái gì!” Nó ngó lên Sư, “Xuống đây, tên hèn nhát kia! Hãy đánh nhau như... Này! Hắn đã đoạt được một quyển bí kíp rồng!”

Hầu nói, “Đúng ra thì hắn đoạt được cả hai quyển của tôi.”

Sư ngược lên, “Cái gì đó? Cả hai quyển của mi?”

Sư nhét quyển bí kíp đang mở vào trong áo rồi co chân lên cành cây. Hắn ngồi chồm hồm lên và quay về phía Hồ, “Mi có các bí mật gì vậy, hả thằng bé bự?”

Hồ gầm lên và thắt chặt khăn thắt lưng lại. Hầu thấy mọi bắp thịt trên thân Hồ căng lên.

Hầu nói với Hồ, “Chờ đã! Anh không hiểu. Tên đó...”

Sư phóng ra khỏi lùm cây và tấn công Hồ thật nhanh, Hồ không kịp đưa tay lên. Một cú đấm báo giáng trúng Hồ ngay vào thái dương trái và Hồ đổ quỵ xuống đất. Hầu và Xà lao đến bên Hồ, nhưng chúng mới phóng tới được năm bước, thì Sư đã thọc tay vào áo của Hồ lấy đi quyển bí kíp thứ ba, rồi phóng ngược lại lên cây.

Hầu và Xà ngẩn ngơ nhìn nhau không tin nổi. Chúng cùng ngó lên Sư.

Sư cười ha hả rồi bỏ quyển bí kíp rồng thứ ba vào áo chung với hai quyển kia. Hắn ngáp, “Vậy đứa nào trong hai thằng này muốn chết trước?”

Hầu đổi thế đứng, lần đầu tiên trong đời không nói năng gì được. Nó nhìn Xà. Đôi mắt Xà nheo lại.

Bỗng nhiên một giọng nói vang ra trên cao từ đám cây sau lưng Hầu.

“Hay lắm, hay lắm. Không phải là Bật, con thú cưng của hoàng đế đó sao. Ta lại thấy mi không mặc đồng phục lần nữa.”

Xà nhìn Hầu, “Có phải đó là kẻ mà ta nghĩ không?”

Hầu hít một hơi thật sâu, “Ừ, đúng vậy.”

Chương 30

Hầu xoay quanh đầu thấy Ưng ngồi trên ngọn cao một cây sồi chết.

Sư từ trên ngọn cành cây ngó qua Ưng. “Đó là Sư tướng quân đối với mi, thằng nhóc Thần lẫn kia. Và ta sẽ mặc bất cứ cái gì ta thích, bất cứ khi nào ta thích. Mi đang làm gì ở đây?”

Ưng đáp, “Cho ta hỏi mi cùng câu hỏi đó. Thủ hạ của mi đâu cả rồi?”

Sư nói, “Chúng đi nghỉ ngơi cả rồi. Mi đã đến học tập cách một người bản lãnh điều khiển cuộc tấn công vào ngôi chùa của bọn dững sư như thế nào chưa?”

Ưng nhếch mép khinh bỉ và chỉ tay vào Hầu, Xà và Hồ, “Ta đến bắt bọn nhóc. Ta không quan tâm đến việc mi đã lên kế hoạch bắt chước y chang cuộc tấn công vào Ấn Chân của ta.”

“Bắt chước à?” Sư nói, “Ta tận diệt *tất cả* bọn anh em cũ của ta. Ta thấy chừng như một vài đứa anh em của mi không chỉ trốn thoát được mà thôi, chúng còn chuồn đi với một số tài liệu quý giá nữa kìa.”

Ưng cau mày.

Sư cười khi, “Đừng bực bội, chàng trai. Ta ở đây để giúp mi. Xem này.” Sư lấy quyển bí kíp đang mở mà hăn đã nhét vào túi áo ra. Hăn vuốt nó

thăng ra rồi cuốn nó lên, “Ta có hai quyển nữa cùng với quyển này. Mi muốn có chúng không?”

“Muốn...”

“Vậy thì đến mà lấy chúng!” Sư gầm gừ. Hắn cuốn xong quyển bí kíp thứ ba rồi bỏ nó trở lại vào túi áo. Hắn thắt khăn thắt lưng lại. “Ta có nghe những chuyện về kỹ năng đánh nhau của mi, thăng nhóc. Thiên hạ đang cho rằng mi cũng cùng một cỡ hạng như ta. Hình như chúng cần được nhắc nhở rằng ta là trong một cỡ hạng của riêng mình ta thôi.”

Ứng bật cười, “Mi không có cơ hội nào đâu, Bật à.”

Sư khựng lại. Hắn nghiêng đầu sang một bên và ngó vào khu rừng bên ngoài Ứng. “Có phải bọn đang đến đó là thủ hạ của mi?”

Ứng đáp, “Đúng vậy. Có phải mi sắp bỏ chạy không?”

Sư nói rù rì, “Không phải đâu. Ta đang mong một khán giả.”

CHÁT!

Hầu quay qua thấy năm tên lính vũ trang đang vung đao mở đường vào vạt rừng thưa. Chúng đứng thành hàng bên dưới Ứng.

Ứng nói với đám lính, “Bọn mi đến vừa đúng lúc cho màn diễn chính. Những đứa kia đâu rồi?”

“Phân tán ra khắp nhiều nơi trong khuôn viên Thiếu Lâm và bao vây khu vực lại, thưa tướng quân.” Một tên lính báo cáo, “Thái úy Vũ quyết tâm chặn kín tất cả mọi lối thoát.”

“Tuyệt lắm.” Ứng quay qua đối diện với Sư, “Số khán giả này đủ đông đối với mi chưa?”

Sư mỉm cười gật đầu.

Ứng nhổ nước bọt rồi dang rộng hai cánh tay ra. “Vậy thì hãy để trò chơi bắt đầu nào!”

Ứng từ trên cây bay sà xuống và Sư phóng mình vào khoảng không. Hai người đâm vào nhau thật mạnh, cách xa nhiều bước Hầu cảm nhận sự va chạm. Trong khoảnh khắc, trận đánh chạm tới một mức độ ác liệt mà Hầu chưa từng tưởng tượng nổi. Cả hai cao thủ đều khát máu. Hầu nhận thấy Sư lạnh lẽo hơn hẳn, nhưng Ứng lại mạnh mẽ hơn nhiều. Dường như Ứng chẳng thể nào hoàn toàn đánh trúng Sư và những cú thọc sâu cực nhanh của Sư có rất ít hoặc không có tác dụng gì mấy với Ứng. Hầu hiểu đây phải là một trận rất lâu dài. Nó quỳ xuống kể bên Hồ.

Xà chồm qua thì thầm, “Mi đang làm gì vậy?”

“Đang cố nghĩ cách đánh thức Hồ dậy để chúng ta có thể chuồn khỏi đây.”

Xà nói, “Ý hay lắm. Nghe này, ta mới nghĩ ra một kế, nhưng nó không liên quan đến mi hay Hồ. Nếu mi thấy ta bị hạ gục, thì đừng đánh thức ta dậy nhé. Ta sẽ giả vờ chết. Hiểu chưa?”

Hầu gật đầu.

“Này!” một tên lính thét hỏi, lắc lắc cây thương, “Hai đứa mày bàn chuyện gì vậy?”

Xà đứng lên bước tới tên lính, “Không liên can gì tới mi.” Xà ngang ngược nói. Nó xô mạnh tên lính.

“Tại sao, thằng nhóc...” Tên lính cầm thương nhào đến Xà. Xà trườn người thối lui, tránh mũi thương sắc lẹm dễ dàng.

“Mi gọi thế này là tấn công à?” Xà nói và bật cười ngạo mạn, “Mi đánh giống như một bà già.”

“Aaaaaaahh!” Tên lính lại cầm thương lao tới. Lần này Xà trườn lui xa hơn, gần như đến tận trung tâm của vạt rừng thưa. Nó thè lưỡi ra và tên lính vung cây thương vào đầu Xà. Hầu biết lẽ ra Xà có thể tránh khỏi dễ dàng, nhưng nó đã chần chừ trước khi né. Cái cán của cây thương sượt qua gáy của Xà và nó ngã xuôi lơ xuống đất.

Hầu cười khẻ và ngó qua Ưng và Sư. Chúng vẫn đang đánh nhau chí tử. Trong lúc Hầu lại quan tâm đến Hồ, thì nó thoáng thấy Ưng đang quét đôi chân của Sư bằng những móng chân dài của hăn. Chiêu đó làm cho Hầu nảy ra một ý.

Hồ đang nằm ngửa, thế nên Hầu ngồi lên ngực của Hồ và để mỗi bàn chân trần lên một cái má núng nính của Hồ. Vẫn im ru. Quyết tâm đánh thức Hồ dậy, Hầu bắt đầu tát hai má của Hồ bằng đôi chân thối hoảng của nó. Vẫn im ru. Tuyệt vọng, Hầu khép hai chân lại với nhau và đặt cả hai lên trên miệng của Hồ. Nó ngo ngoạy cả mười ngón chân ngay dưới mũi của Hồ. Toàn thân Hồ giật bắn lên. Miệng Hồ há ra méo xệch và Hầu cảm thấy lưỡi của Hồ liếm ngang gan bàn chân mình.

Mắt Hồ chột trợn to. Nó chụp lấy cả hai cổ chân của Hầu và giật mạnh Hầu khỏi ngực nó, gào lên, “Mi làm cái khi gì vậy?!” Nó ngồi bật dậy, phun nước bọt phì phì.

Cả hàng lính bỗng bật cười. Hồ đứng lên, mặt đỏ bừng, ngó quanh, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Hầu đáp, “Anh bị đánh ngất xỉu. Anh không chịu tình và...”

“Aaaaahhh!”

Hầu quay lại thấy Ưng nện Sư ngã lăn quay xuống đất.

Hồ nói, “Ưng! Hăn đến đây lúc nào vậy?”

Hầu nói, “Vừa đến thôi.”

“Nhưng nếu hăn có mặt ở đây rồi, có nghĩa là cha của ta chắc là...” Giọng của Hồ lạc đi.

Hầu tròn xoe mắt, “Điều đó không mang ý nghĩa gì cả, Hồ à! Đã mười ngày rồi từ khi mình rời ngôi làng. Hăn là có vô số chuyện xảy ra từ lúc đó tới giờ. Có lẽ ông ấy bình an.”

“Hay có lẽ ông đã chết rồi.” Hồ rống lên. Nó chỉ Ừng và cẳng mọi bắp thịt trên người lên. “*Mi chết với ta!*”

Hầu nắm chặt lấy cánh tay vạm vỡ của Hồ. “Hồ, dừng!”

Hồ ngần ngại. Nó chỉ vào một đồng lúa xanh nằm lù lù giữa vạt rừng thưa kế bên Ừng và Sư.

Hồ hỏi, “Có phải Xà đó không?”

Hầu đáp, “Ừ... phải. Nhưng...”

Hồ rống lên, “Không kẻ nào được làm vậy với người trong gia đình của ta!”

“Hồ, gượng đã...”

Hồ lao thẳng đến Ừng và Sư. Hầu há hốc miệng ra ngó theo.

Hồ tung một cú tạt hồ trao tàn khốc vào gáy của Ừng. Hẳn là Ừng cảm nhận được cú đánh đang tới vì hẳn nhảy qua một bên. Những ngón tay lợi hại của Hồ nện vào phía trước vai của Sư và cào xé xuống một góc ngang qua ngực của Sư. Áo của Sư rách tung và cả ba quyền bí kíp rờn rơi ra.

Trước khi mấy quyền bí kíp chạm đất, Xà bật dậy, búng người ra chụp lấy mấy quyền bí kíp bằng cả hai tay.

Ừng ré lên và lao về phía Xà, nhưng Hồ xoay người và tung một cú đá nhanh mãnh liệt trúng vào bụng của Ừng. Ừng gập người lại và Sư nhảy lên lưng Ừng, quấn hai chân quanh vùng bụng và hai cánh tay quanh cổ của Ừng. Hầu thấy Sư vắn người thật mạnh qua một bên, ném mạnh cả hẳn lẫn Ừng xuống đất.

“CHẠY ĐI!” Xà hét lớn khi nó đứng dậy. Nó chuồn nhanh vào một bụi dây leo rậm rì. Hồ chần chừ, rồi cúi thấp đầu xuống và lăn vào đám tán lá dày theo sau Xà.

“Bắt chúng lại!” Một tên lính la to.

“Khoan đã!” Một tên khác báo động, “Nhìn kia!”

Hầu quay lại thấy Sư trên lưng của Ưng, khóa hãm lại bằng một thể siết ngặt tà đạo. Hầu chưa bao giờ thấy ngón đòn nào như thế này trước đây. Hai cánh tay và đôi chân của Sư quần riết vào tay chân của Ưng và cẳng tay của Sư chèn chặt vào cổ họng của Ưng. Không chút ngờ vực nào cả, đây là thể võ hữu hiệu nhất mà Hầu từng chứng kiến. Mặt Ưng đỏ rần lên như một củ cải đường và có vẻ như đầu của hãn sắp nổ tung. Cho dù Ưng giãy giụa như thế nào cũng mặc, hãn không thể hất được Sư ra. Nếu Sư không thả ra sớm, thì Ưng sẽ chết.

Bọn lính tiến tới gần hơn và đứng thành một vòng tròn quanh Sư và Ưng. Hầu tuôn ra đám cây. Với một cú nhảy mạnh, nó chụp lấy một sợi dây leo to và tung người thoát đi. Khi nó phóng được qua ba ngọn cây vào trong rừng, thì có ai đó thét, “DỪNG LẠI!”

Hầu nhận ra giọng nói đó. Đó là Đường Lang.

Hầu dừng và xoay người lại. Nó biết tiếng thét không dành cho nó, tuy nhiên nó cũng tò mò quá thể. Nó lắc lư cái đầu qua lại cho tới khi nhìn rõ vào vạt rừng thưa và chờ xem. Một thoáng sau, Đường Lang tiến vào cái vòng tròn bọn lính đứng.

“Không ai được đụng vào họ!” Đường Lang nói với bọn lính, “Lùi lại nào!”

Bọn lính lùi lại và Hầu có thể thấy rõ Sư vẫn quấn siết trên lưng của Ưng. Sư đang thở hổn hển và tay chân của hãn rung lên từ áp lực mà hãn đang ép lên Ưng. Thân thể của Ưng đã mềm oặt, nhưng Sư vẫn ghì chặt.

Đường Lang rút thanh trường kiếm ra và dí mũi kiếm vào một bên cổ của Sư. “Ta bảo ông buông ra, Sư tướng quân. Ngay lập tức.”

“Đi... đi.” Sư làu bà thốt ra. Mồ hôi tuôn ra từ cái đầu trọc của hãn như một ngọn thác.

Đường Lang nói, “Ông đã đạt được mục tiêu của mình rồi, thưa tướng quân. Ông thách đấu với Ưng và giờ đây ông ta ngã dưới tay ông. Không

cần thiết phải giết ông ta làm gì. Buông ra đi.”

Sư không đáp. Hãn bám lấy như một kẻ mệt lả tuyệt vọng bám vào mép rìa của một vách núi.

Đường Lang nói, “Tôi sẽ đếm tới ba. Thả Ưng tướng quân ra, *hay là chết*. Một... hai...”

Sư buông ra và lăn khỏi người Ưng. Hãn cố gượng dậy trên hai tay và hai chân nhưng lại ngã quỵ xuống. Hãn không nhúc nhích lại được. Cho dù cách một khoảng xa, Hầu vẫn biết rằng Sư đã bất tỉnh.

Đường Lang quỳ xuống bên Ưng và đám lính lại bao quanh sát vào họ.

Đường Lang hét lớn, “Ta đã bảo bọn bây tránh ra! Hãy sắp hàng đăng đó.” Hãn chỉ ra sau lưng.

Hầu thấy bọn lính tranh nhau sắp thành một hàng thẳng. Trong khi bọn lính lảng xãng, Hầu nhận thấy Đường Lang chồm lên Ưng và kín đáo chuôi tay vào túi áo của Ưng. Đường Lang lấy nhanh một quyển bí kíp và bỏ nó vào cái tay áo rộng quá khổ của mình.

Hầu kinh ngạc há hốc miệng, Đường Lang ngẩng đầu lên nhanh. Đường Lang nhìn vào mắt Hầu và khẽ cười. Hầu giật bắn người. Nó biết nó nên chạy, nhưng dường như nó không thể rời mắt khỏi gương mặt của Đường Lang. Trong một tích tắc, Đường Lang trông giống y như một người nào đó mà nó đã biết...

Sửng sốt, Hầu thấy Đường Lang lại quan tâm đến Ưng. Đường Lang xé toạc áo bào của Ưng, bày bộ ngực trần của Ưng ra. Khung xương sườn của Ưng phập phồng đều đặn. Ưng vẫn còn sống.

Đường Lang đứng chỉnh lại bím tóc. Hãn chỉ xuống Ưng và bảo bọn lính, “Nhìn này! Quyển bí kíp Ưng tướng quân giữ mất đâu rồi. Có ai trong bọn mi thấy ai lấy nó không?”

Tất cả bọn lính đều lắc đầu.

Đường Lang hỏi, “Không ai thấy gì cả sao? Không gì hết à?”

Bọn lính đều cúi đầu và loay hoay đổi thế đứng.

Đường Lang hỏi tiếp, “Bọn mi hồ thẹn vì cái gì nào?” Giọng hấn vang lên sang sảng. “Ngẩng đầu và đứng thẳng lên nào! Không có ai trong bọn mi làm điều gì sai trái. Ta đã quan sát bọn mi trong nhiều tháng và lần nào ta cũng thấy cùng một chuyện: những người lính e ngại hành động. Những kẻ bị tê liệt vì sự thiếu quả quyết. Những kẻ có các bản năng đúng đắn, nhưng lại không quyết đoán có nên ra tay hành động hay không, vì thế họ không làm gì cả. Đây là một vấn đề rắc rối. Nhưng nó không phải là rắc rối của bọn mi. Là đầu lĩnh số một của bọn mi, nó là rắc rối của ta. Và ta định sửa sai nó.”

Cả bọn lính đều ngược nhìn Đường Lang. Chúng tròn xoe mắt ra ngó.

Đường Lang thở dài, “Ta nghĩ rằng bọn mi e ngại hành động vì bọn mi sợ thất bại. Chẳng may là thất bại trong trại binh của Ứng tướng quân có nghĩa là hình phạt. Chúng ta cần phải thay đổi điều đó.”

Đường Lang nhìn vào mắt từng tên lính, “Các quý ông thân mến, ta hứa ta sẽ làm bất cứ điều gì có thể để làm cho đời sống của các ông dễ thở hơn. Đồng thời, chúng ta có một số việc còn dở dang. Chúng ta phải tìm cho ra bọn tiểu tăng. Giờ thì hãy nghe cho kỹ và lưu ý nhé. Chúng ta biết chắc sẽ đụng đầu với nhiều thứ sinh vật khác nhau trong tương lai không xa và mỗi thứ có những kỹ năng đặc biệt. Ví dụ, con báo là con vật nhanh và lanh lợi nhất trong rừng, nhưng nó lại thiếu khả năng chịu đựng. Hãy xem này, năm đây là một con bị mất hết năng lực sau một vài cú gắng sức ngắn. Ta biết chắc rằng phía trước của chúng ta là một con khi, một con cọp và một con rắn. Con cọp có thể liên tục hoạt động trong vài ngày và con khi thì vài tuần, nhưng chính con rắn là thứ làm cho ta lo ngại nhất. Con rắn không phải chạy. Nó là một cao thủ trong việc ngụy trang và nó tấn công mãnh liệt nhất khi người ta ít mong đợi nó nhất. Bọn mi đều chứng kiến tận mắt một con giả chết tuyệt giỏi như thế nào ở ngay tại đây, ngay hôm nay, chỉ ra tay tấn công khi không một ai chú ý. Ta đề nghị bọn mi luôn luôn mở to tai mắt

và thận trọng trông chừng nơi đặt bước xuống, bởi vì giờ đây con rắn đoạt được mấy quyển bí kíp và chúng ta phải thu hồi chúng lại.”

Đường Lang giơ cao nắm đấm, “Bọn mi có đồng lòng với ta không?”

Bọn lính đồng thanh hô to, “XIN ĐỒNG LÒNG, THƯA NGÀI”

Đường Lang mỉm cười và liếc lại với Hầu. Suýt chút nữa Hầu ngã xuống khỏi cái cây. Nó nhận ra rằng khi Đường Lang mỉm cười, thì hăn giống y như...

“Thôi nào, cậu em.” Xà thì thầm sau lưng Hầu, “Hãy chuồn khỏi đây ngay.”

Hầu nhảy dựng lên. Nó quay lại nhìn Xà. Mắt nó tròn xoe.

Không thể nào..., Hầu nghĩ. Nó liếc qua Đường Lang, rồi nhìn lại Xà với mái tóc vừa mới mọc. Hầu há hốc miệng, “Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?”

Xà đáp, “Ta không biết. Giờ thì dẹp cơn mộng du đi. Mình phải chuồn khỏi đây. Hồ đang chờ chúng ta.”

“Nhưng...”

“Đi ngay!” Xà nói. Nó nắm lấy cánh tay Hầu rồi lôi nó vào rừng.

Hầu ngoái lại nhìn Đường Lang lần cuối.

Đường Lang nháy mắt.

LỜI CẢM ƠN

Tôi cảm ơn các biên tập viên, Jim Thomas và Schuyler Hooke, vì sự cần mẫn liên tục và sự tận tâm với loạt truyện này, không phải nhắc đến những giờ làm thêm vào cuối tuần mà họ dành cho cuốn *Khi* này. Cảm ơn các bạn! Tôi cũng biết ơn về công việc tuyệt hảo mà họa sĩ minh họa Richard Cowdrey và họa sĩ thiết kế Joanne Yates đã thực hiện trên loạt bìa sách. Hoan hô các bạn!

Laura Rennert, người quản lý của tôi, xứng đáng nhận một lời cảm ơn nồng nàn cho mọi việc chị tiếp tục làm cho tôi về mặt thương mại và hơn thế nữa, cũng như Barry Eisler, nhà văn, luật sư, võ sư và bạn.

Một phần quan trọng của *Khi* được viết ở trang trại của Andy và Ruth Ann Anderson (bên hồ!), do đó tôi phải cảm ơn họ. Tôi cũng cần cảm ơn võ sư John Vaughn thuộc Thiếu Lâm Đạo của tôi, vì sự kiên nhẫn không cùng đối với cái thời khóa biểu rất bận rộn của tôi.

Cha mẹ tôi, Roger và Arlene Stone và các anh em tôi, Joe và Jaysen Stone, chẳng hề rời xa khỏi tâm trí tôi khi tôi viết *Khi*. Hẳn nhiên họ xứng đáng nhận lời cảm ơn chân thành của tôi. Tôi cũng muốn cảm ơn các thành viên ‘mới nhất’ của gia đình về việc mở cửa mỗi khi tôi đến gõ cửa. Đó là mẹ ruột của tôi, Sandra Kijorski và các người con trưởng thành của bà, Scott McAlpine và Shannon Rumph.

Lời cảm ơn to lớn nhất xin dành cho vợ tôi, Jeanie và các con tôi, Tristen và Owen, những người tiếp tục hỗ trợ tôi bằng mọi cách, ngày này sang ngày khác. Tôi không thể thực hiện được nó nếu không có em, Jeanie à. Xin cảm ơn!

Hãy giờ xem trước một đoạn
của cuốn sách thứ ba trong loạt truyện NĂM VỊ TỔ SƯ... XÀ!

MỞ ĐẦU

Nhóc tì Xà, tám tuổi, trườn thân thể cao nghều, mảnh khảnh của nó dọc theo cái xà nhà to đùng trên cao, trên cái bàn tiệc của Ân Chân, cố gắng hết sức để không làm bụi bay. Cho dù trong một căn phòng tối om như thế này, Đại Sư cũng nhận ra một hạt nhỏ rơi xuống sàn nhà. Đại Sư giỏi như vậy đấy.

Nhưng Xà còn giỏi hơn. Miễn là nó không mất tập trung.

Khi đã yên vị, Xà duỗi người dài ra hết cỡ và nằm ép sát người lên mặt trên của cái rằm gỗ. Nó thở chậm lại. Nhịp tim của nó chậm lại ngang với nhịp tim của một con vật thuộc loại bò sát đang ngủ đông bên dưới một lớp băng. Xà chờ.

Một giờ sau, Đại Sư vào phòng. Mặc dù Đại Sư không nói một lời nào, Xà vẫn biết chính xác đó là ai. Nó cảm nhận được luồng khí - năng lực của đời sống - mãnh liệt phát ra từ thân thể của Đại Sư như nhiệt lượng từ mặt trời.

Xà thở chậm hơn. Nó cần giữ nhịp tim càng chậm càng tốt để khí đang tuôn chảy qua hệ thần kinh của nó sẽ không báo cho Đại Sư biết được sự có mặt của nó. Miễn sao nó giữ được tỉnh lặng thì Đại Sư sẽ không phát hiện ra nó. Các cao thủ môn Long quyền như Đại Sư và ông anh Long của Xà có được một lượng khí rất mãnh liệt, nhưng họ lại không thực giỏi trong việc phát hiện ra khí ở trong những người khác. Tuy nhiên, những kẻ thuộc loại rắn như Xà, lại là cao thủ trong việc phát hiện ra lượng khí nhỏ nhất ở bất cứ sinh vật đang sống nào.

Khi Đại Sư bước vào võ sảnh xa hơn, thì Xà nghe tiếng một người thứ hai dừng chân ở ngưỡng cửa. Xà hít một hơi dài và chậm.

Xà tập trung vào vị khách và nhận thấy có điều gì lạ. Người này có vẻ như không có chút khí nào cả, điều này là bất khả. Tất cả mọi vật đang sống đều có khí. Điều này có một ý nghĩa một duy nhất thôi - vị khách của Đại Sư đang dấu khí của hãn, một việc mà chỉ có các cao thủ môn xà quyền biết cách làm thôi. Và vị cao thủ xà quyền duy nhất cho đến bây giờ đến thăm Đại Sư vào lúc giữa đêm là...

Một góc miệng của Xà trượt xuống gương mặt dài của nó thành một cái cau mặt nghiêng hẳn về một bên. Nó lén nhìn qua cái rui nhà về phía cái ngưỡng cửa sáng ánh trăng và đôi mắt nó xác nhận điều mà lỡ thượng vị của nó đã biết rồi. Vị khách của Đại Sư là một kẻ tên là Mãng, một tay thủ lĩnh của bọn cướp địa phương. Mãng có nghĩa là “trăn” trong tiếng Quảng Đông. Xà đã có hơn một cú đụng đầu với tay cao thủ xà quyền khổng lồ này trong nhiều năm và nó không khoái gặp lại hãn chút nào.

Đại Sư quay sang Mãng thì thầm, “Ông có cảm thấy chỉ có mình ở đây thôi không?”

Xà giữ thật yên lặng và quan sát Mãng xem xét căn phòng. Bóng tối phủ kín Xà và nó an vị ở một góc khuất nhìn từ ngưỡng cửa. Nó tin chắc là không ai có thể thấy mình được. Tuy nhiên khi đôi mắt của Mãng do dự khi chúng lướt qua cái xà nhà, thì Xà hiểu rằng nó đã bị phát hiện. Mãng đã cảm nhận khí của nó. Xà sắp rút lui khi Mãng quay qua Đại Sư.

Mãng nói, “Đúng vậy, chỉ có mình ở đây thôi. Ở đây không có gì cả ngoài loài sâu bọ phá hoại thì thoảng.” Mãng bước vào võ sảnh rồi đóng mấy cánh cửa sau lưng lại.

Xà nghiêng răng. Loài sâu bọ phá hoại ư? Nó nghĩ thầm. Xà tự hỏi có phải Mãng đang cố làm cho nó giận để nhịp tim của nó tăng lên và nó lộ tẩy ra. Chẳng có gì mà Xà ghét hơn là bị tóm cổ khi đang ẩn trốn lén lút.

Xà cố hết sức giữ yên lặng. Nó cần phải thật tập trung. Nó ngờ rằng cả Đại Sư và Mãng là bọn lái buôn các bí mật. Họ sẽ trao đổi chúng như bọn người khác trao đổi vàng lấy bạc hay bạc lấy kiếm. Xà muốn những bí mật

đó. Nhất là nếu chúng có liên quan đến nó và các anh em của nó - và Xà có một linh cảm là chúng có liên quan.

“Ông mang tin gì tới vậy?” Đại Sư hỏi Mãng, “Và ông yêu cầu điều gì để đổi lấy chúng đây?”

Mãng đáp, “Tôi không có thông tin gì mới. Cuộc ghé thăm này hoàn toàn riêng tư.”

Đại Sư gật gù, “Bọn trẻ phát triển rất tốt. Ta tin rằng tất cả bọn chúng sẽ trở thành các cao thủ trong thời gian kỷ lục. Tuy nhiên ta lo về mức độ trưởng thành của một vài đứa. Đặc biệt ta quan tâm đến Hồ và Hầu.”

Mãng cười khẽ, “Tôi tưởng tượng Hồ và Hầu có thể là một nhóm lợi hại, nhất là khi chúng hoạt động cùng với nhau. Còn Long thì thế nào?”

Đại Sư đáp, “Rất tốt. Nó khôn ngoan hơn tuổi của mình.”

Mãng nói, “Hay lắm. Còn đứa con gái thì thế nào?”

“Hạc cũng đang phát triển rất tốt.”

Xà suyt nữa té khỏi cái xà nhà. Hạc? Một đứa con gái ư? Nó hít một hơi dài và chậm. Mãng đang cố phá tan sự tập trung của nó và mẩu thông tin cuối cùng đó suyt làm nên chuyện. Nhưng Xà tin chắc là nó có thể giữ được bình tĩnh, cho dù Mãng có nói thêm gì đi nữa.

Nó sai rồi.

“Còn con trai tôi thì thế nào?” Mãng hỏi.

Không..., Xà nghĩ. Không thế nào... Nó nuốt nước bọt khó khăn khi trái tim bắt đầu đập thành thạch trong cổ họng. Nó không thể kìm lại được. Nó liếc nhìn xuống Mãng, lòng băn khoăn có phải đây là một trò bịp không.

Không phải.

Đại Sư ngó lên xà nhà. “Xà cũng phát triển rất tốt. Có lẽ là quá tốt nữa kìa. Ta lo cho nó nhất trong bọn.”

Table of Contents

[Truyền thuyết tiếp diễn...](#)

[MỞ ĐẦU](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[LỜI CẢM ƠN](#)